

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မှူးမေ

အချစ် ဦး မိုး ဝါ

အချစ်
လျှော်စင်ညွှန့်သက်

နေပြင်းခ,တိုင်း ဆူးခြစ်တိုင်း

လေရိုင်းတိုးသမျှ

သတိရစွာ

မျက်နှာကို လက်နဲ့စမ်းမိတယ်။

ပါးပြင်တိုင်းဟာ

ရည်းစားဦးထက်

မျက်ရည်က အနမ်းဦးစမြဲ မဟုတ်လား။

မင်းကိုနိုင်

(ဆရာထံမှ ခွင့်ပြုချက်နှင့် ယူသုံးပါသည်။)

အချစ်ဦးမို့ပါ
နှလုံးသားနှလုံး
တဆတ်ဆတ်တုန်ခါ
အမုန်းမြားနဲ့
သူပစ်ခွင့်ရက်ခဲ့တာ

ရွှေယမုံခ

အချစ်ဟာ

ဂန္ထီရ...ပဲ

လျှောက်စွာ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာ

ဝါဒသည်းပလ္လင်ထက်မှာ

ဘယ်အချိန်ကများ...

အကျအန...နန်းထိုင်နေ...

မာန်ဝင့်ထည်

BURMESE
CLASSIC

BURMESE
CLASSIC

သုတေသန

အခန်း (၁)

ရွှေယမုံခ။

အသက် (၁၅) နှစ်အရွယ်ဟာ ရွှေရင်သိမ်းသစ်လား။
သပြေခက်အရွယ်လား။

သေချာတာကတော့ သစ်ရွက်လှုပ်တိုင်းရယ်တတ်သည့်
အရွယ်ဆိုတာပါပဲ။

ရွှေယမုံခတို့အဖွဲ့ (၉) တန်းအောင်စာရင်းထွက်ပြီမို့
သည်နှစ် (၁၀) တန်း တက်ရမှာ။

ပြိုင်ဘီးလေးတွေကိုယ်စီနှင့် မြို့ကလေးထဲမှာ လတ်လျား၊
ထတ်လျား။ ဘဝဆိုတာ ချို့မြန်လွန်းလို့ အရသာရှိနေတာ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

လောကခံဆိုတာ ချို့နဲ့လား ... ပေါ့။

အရမ်းချမ်းချမ်းသာသာကြီးတွေ မဟုတ်ကြပေမယ့် အလိုရမ္မက်နည်းသည့် ကလေးအရွယ်သာသာမို့၊ မိဘ၏အရိပ်မှာ ရွှေယမုံခတို့ ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြတာပါပင်။

မိဘက ခြံနှင့်ဝင်းနှင့် တိုက်ကလေးနှင့်။ နောက်အထည် ဆိုင်လေးနှင့်ပေါ့။ ကားစီးနိုင်လောက်အောင် မချမ်းသာပေမယ့် သူတို့မြို့ကလည်း သေးသေးမို့ စက်ဘီး၊ ဆိုင်ကယ်ရှိလည်း ရပါသည်။

ဘဝဟာ နေတတ်လျှင် ကျေနပ်စရာပါ။

ရွှေယမုံခ ပြိုင်ဘီးအနီလေးကို ကျုံးနင်းရင်း စိတ်ပေါ့ပါးစွာနှင့် ပျော်ရွှင်နေမိတာ။ သည်နေ့ သန္တာသိမ့်ရဲ့အဘွားရွာကို သွားရမှာမို့ပါ။ ကိုယ့်မြို့နှင့် (၁၅) မိုင်လောက်သာ ဝေးပေမယ့် မေမေ့ထံ ပါမစ်တောင်းရတာမလွယ်။

‘မိန်းကလေးဆိုတာ’ ဘာညာနှင့် အစချီပြီး ဝိုင်းကောင်း ကျောက်ဖိနေရမှာတွေ၊ အသွားမတော်တစ်လှင်း၊ အစားမတော် တစ်လှင်တွေပါ။ အတွဲလိုက်ပါလာပြီး နားပူဖို့သာ ပြင်ပေရော။

သည်တစ်ခါသာ သန္တာသိမ့်အဘွား သူရွာမှကလေးတွေ ကို ရှင်ပြုပေးမှာမို့ တစ်ညအိပ်ခရီးအား မလွှတ်ချင်၊ လွှတ်ချင်ဖြင့် လွှတ်ပေးတာဖြစ်သည်။

ဒါတောင် သန္တာသိမ့်အဖေ အပျိုကြီးက ကျပ်ကျပ် အာမခံပေးလို့။

“မေ သမီး ... မှည့်တစ်ပေါက်မစွန်းစေရပါဘူး။ ညီမ အာမခံပါတယ်။ သူတို့သူငယ်ချင်းတွေလည်း ပါမှာပါ။ ကလေးကို ဒီလောက်ကြီး ချုပ်ချယ်မထားပါနဲ့ မမရယ် ... ထည့်လိုက်ပါ နော်”

ဆိုလို့ ပါမစ်ရခဲ့တာ။ ဒါတောင် ဘတ်ဂျတ်ကျ ချပေးတာ မဟုတ်။

“ညည်း ... ကိုယ့်မုန့်ဖိုးနဲ့ကိုယ်သွား။ ငါက ဒါမျိုးဆို အားပေးချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ရတယ် ... ရတယ် မေမေ၊ သမီးစုထားတာလေးနဲ့ သွားမယ်”

ကားစီးသွားရမှာလေ။ ကားခက (၁၅၀၀) ပဲ ပေးရမှာ ပါ။ သန္တာသိမ့် ကြွားထားလို့ သူ့အဘွားရွာ၊ သူ့အဘွားခြံကို ရွှေယမုံခ စိတ်ဝင်စားနေတာ ကြာပါပြီ။

သည်ကြားထဲ နောက်ထပ်ကြွားလုံးကတစ်မျိုး။

“အဲဒီရွာမှာ ငါ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဆေးကျောင်းတက်နေလို့ ဘိုကိုမိန်းလေပြည် ရှိတယ်။ ကျောင်းပြီးဖို့ လပိုင်းပဲ လိုတော့တာ”

“ဟေ ... ဟုတ်လား၊ ငါတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးစမ်း

ယောင်းမရယ်၊ နင့်မှာ အဲလို အစိုးတန်၊ အမျိုးမှန် အစ်ကို အကောင်းစားရှိမှန်း မသိလို့ ငါတို့ပြောမိ၊ ဆိုမိ၊ ပြောမှာ။ ဆိုမှားရှိရင် ခွင့်လွှတ်ဟာ၊ ယောင်းမ ဒီနေ့ကစပြီး နင့်ကို ခေါင်းပေါ်တင်ထားပါမယ်ဟာ ... နော် ... နော်”

ယမုံခတို့တစ်ဖွဲ့လုံး ဝိုင်းလှောင်တော့ သန္တာသိမ့်က ခေါင်းမော့၊ ရင်ကော့၏။

“ဆတ်စလူးမတွေ၊ နင်တို့အကြောင်း အူမချေးခါး သိထားတဲ့နောက် ဘယ်သူမှ ငါ့အစ်ကို မပေးနိုင်ဘူး၊ ငါ့အလှူလည်း လိုက်ချင်မှ လိုက်၊ မလိုက်လည်း ရတယ်”

ချက်ချင်းပင် လေသံပြောင်းသွားသည့် သန္တာသိမ့် ဘဝင် ရူးအား အာပေါက်မတတ် ချော့မော့ကြရတာ ရွှေယမုံခ၊ စုစနီနှင့် ချောယုယတို့ (၃) ယောက်ပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆို သန္တာသိမ့်၏ပါးစပ်ရာဇဝင်အရ သူ့အတွားရွာဟာ နေချင်စရာ တို့တောရွာ။

သီးပင်၊ စားပင်တွေနှင့် ပြည့်နှက်ပြီး တောင်ကုန်းလေးတွေ၊ ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် တောင်ပေါ်ဘုရားတွေ ရှိသည်။

နောက် ... ရှေးခေတ်ဟောင်းအဆိုတော်ကြီး ကိုကျော်ညွန့်ရဲ့ ‘ရပ်ကြီးသူ’ သီချင်းထဲကလို ‘ထုံးဖြူဖြူ xxx တမာတန်း xxx ရွာလမ်းပွေးပွေးက ကြုံမယ်’ ... ဆိုသလို ကျေးရွာတစ်ရွာ

ရဲ့ခေလ၊ ထုံးစံ၊ ချစ်စရာအလှအပတွေနှင့် ပြည့်မောက်နေသည့် ရွာမို့ပါ။

သည်ကြားထဲ တောထဲမှ စန္ဒာလှိုလို အဲဒီရွာမှာ ဆေးကျောင်းတက်နေသည့် အစ်ကိုကြီးချောချောက ရှိနေလိုက်သေး။ တကယ့်ကို စွဲမက်ဖွယ်ရွာ။

ရွှေယမုံခ အဝတ်ထည့်ထားသည့် ကျောပိုးအိတ်လေးကို ကျောပိုးကာ ပြိုင်ဘီးလေးကို ကျုံးနင်းရင်း စုရပ်ဖြစ်သည့် သန္တာသိမ့်တို့အိမ်သို့ရောက်လျှင် ကျန်သူငယ်ချင်းများက ရောက်နှင့် နေကြပေပြီ။

အားလုံးပင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်၊ ယမုံခပြောသည့် သစ်နှုတ်လှုပ်သည့်အရွယ်တွေကိုး။

အားလုံးစုစုပေါင်း (၉) ယောက်။

သန္တာသိမ့်တို့မိသားစုက (၄) ယောက်။ ယမုံခတို့အဖွဲ့

ဆွေက (၅) ယောက်။ ပေါင်း (၉) ယောက်။

“ကဲ ... သွားကြမယ်ဟေ့၊ ငါ သူငယ်ချင်းကား ငှားထားတယ်။ ကိုယ့်တာသာ မောင်းသွားရုံပဲ”

“ဟေး ... ဒါမှ အန်ကယ်ကြီးကွ”

သန္တာသိမ့်အဖေက လိုက်ထရပ်လိုမျိုး ကားတစ်စီး ငှားသည်မို့ ရွှေယမုံခတို့ ငွေမကုန်ရတော့ပါ။

အားလုံးပင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် ကားပေါ်သို့ အလှအယက်တက်ကြ။ ဝန်စည်စလယ်တွေ တင်ကြနှင့် (၁၀) မိနစ်ခါကြာလျှင် ကားစထွက်ပေးတော့သည်။

* * *

အခန်း (၂)

ရွှေယမုံခဆိုတာ သူတို့အတန်းပတ်လည်မှာ ကွင်းပေါ့။
ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်မနေပေမယ့် ပင်ကိုအလှ၊ သဘာဝသယံဇာတ
ဆွဲက အလျှံ့ပယ်။

ဆိုပါစို့။ အသားအရည်ကအစ ဝင်းဝင်းပပ၊ လင်းလင်း
သူလှ။

ကောင်းခြင်း (၅) ဖြာထဲကလို။

- အသားအရည်၏ကောင်းခြင်း

- အရိုး၏ကောင်းခြင်း

- ဆံပင်၏ကောင်းခြင်း

- အရွယ်၏ကောင်းခြင်း။

နောက် ... အသံတွေ၊ ဘာတွေပါ ထည့်လိုက်ရသေး။

သူမ၏အသံကအစ ချစ်စဖွယ်။

ဆံပင်ကလည်း တင်ပါးထိရှည်ပြီး ပိုးသားမျှင်လေးတွေ
လို အိအိလက်လက်၊ နူးနူးညံ့ညံ့။

ကျန် မချောလေးတွေကတော့ သာမန်အလှတွေလောက်
ပါ။

ရွှေယမုံခလို မြင်တာနှင့် တန်းခနဲ မျက်လုံးထဲဝင်မည်
အလှမျိုး မဟုတ်ရှာကြ။

မိန်းမငယ်လေး (၅) ယောက်ပါသည်မို့ ကားထဲမှာတော့
လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျနေသည့်နယ်။

သန္တာသိမ့်မှာလည်း အထူးပင် မျက်နှာဖွင့်လှပါပေ၏။

“ယောင်းမရဲ့”

“သိလား ... ယောင်းမ”

ဆိုတာ မိုးကို မှန် ... လို့။ သန္တာသိမ့်ကလည်း ဘဝင်
မြင့်လိုက်တာ မျက်လုံးပင်မပွင့်။

သည်လိုနှင့် ရွာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလျှင် အားလုံးပင်
ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်ကြပါ၏။

တောင်ကုန်းလေးတွေနှင့် ရွာကလေး။

မြင်ရုံနှင့်ပင် နေချင်စရာ ရွာကလေး။

ကားကို ရွာလမ်းအတိုင်း လျှောက်မောင်းလာတော့ ရွာ
ထဲမှာ အိမ်ကြီးရခိုင်တွေ၊ တိုက်တာအဆောက်အဦလေး နည်း
နည်းကို တွေ့ရ၏။

စာသင်ကျောင်းက အထက်တန်းကျောင်းထိရှိပြီး ရွာကြီး
တစ်ရွာ။ သီးပင်၊ စားပင်၊ ဝါးပင်တွေနှင့် စိမ်းညိုနေသည့်
ရွာ။

သန္တာသိမ့်အဘွားက ရွာမှာ မျက်နှာဖုံးမို့။ သူတို့အိမ်
ဝိုင်းက အကျယ်ကြီးပါ။ အလှူလုပ်မည့်အိမ်မို့ မထွက်ကြီးဆောက်
ပြီး တောလေ့ထုံးစံအတိုင်း ကူညီလုပ်ကိုင်နေသူများကအပြည့်။

“ခုညနေ ရှင်လောင်းလှည့်မှာ။ မနက်ကျ ... ရှင်မြစ်
ဆွမ်းကျွေး တရားနာ။ ခုည အငြိမ့်လည်း ကမှာ။ အငြိမ့်ပါတယ်”

“ရှင်လောင်းလှည့်တော့ ငါတို့ပါ လိုက်ရ၊ လှည့်ရမှာ
သား”

“အေးပေါ့၊ နင်တို့အလှကို တစ်ရွာလုံးမြင်အောင် လှည့်
ရမယ်လေ၊ မျောက်ပွဲပြသလိုပေါ့ဟာ”

ဒါကတော့ သန္တာသိမ့်၏ပက်ပက်စက်စက်စကား။ သို့
သော် ရွှေယမုံခတို့အားလုံး သည်းခံကြရပါသည်။ သူ့အစီကို
သားကျောင်းသား၏မျက်နှာက ကြီးသည်လေ။

၂၂ ♥ ကြယ်စင်များဝေ

အစ်ကိုပညာရှင်လေးကလည်း အထာတွေ ကိုင်တော်မူ
လိုက်တာ။ ယခုထိ ... အလှူမဏ္ဍပ်ထဲမှာ သားသားနားနား
တစ်ယောက်မှမတွေ့။

ဆေးကျောင်းသားကြီးကတော့ ချောမှာပဲ။ ယခုတွေ့
သည့် အောင်ဘုတို့၊ ချက်စုတို့၊ သာကီတို့၊ မြတ်သာဒွန်းတို့က
တော့ တစ်ယောက်မှ ပုံမလား။

ဆောင်ကြားကြား၊ ပြုံးစိစိနှင့် ဘဲနာတွေ။ ဒီက မဆင်
စလူးတို့ကလည်း ...

အဆင်းမရှိရင် မငြိဘူးလေ။

ကြုံရာလူကို ဖမ်းပြီး မာယာသုံးမှာမဟုတ်။

စနိုက်ပါလို အကောင်ကြီးကြီးကိုမှ တစ်တောင့်ချင်း နှိပ်
ပစ်မှာ။

သန္တာသိမ့်အစ်ကို နှိုင်းလေပြည်ကြီးရေ ...

ရှင်မျက်ခုံးသာ နာနာလှုပ်ပေတော့။

ရှင်ကို ချိန်ချယ်ပြီး ပစ်ချမယ် ...

စနိုက်ပါတွေက (၅) ယောက်တောင်။

ရှင် ... သေဖို့သာ ပြင်ထား။

ညနေ (၄) နာရီလောက်မှာ ...

ရပ်ခလေ့၊ ရွာခလေ့အတိုင်း ရှင်လောင်းလှည့်ကြတာ
တော်တော်ပျော်စရာကောင်းပါသည်။

ရှင်က (၁၅) ပါး၊ မြင်းတွေနှင့် လှလှပပလှည့်တာ။
ရှင်လောင်းတွေမှာ မင်းဝတ်တန်ဆာတွေနှင့်။

နောက် ... အိုးစည်ဝိုင်း၊ ဒိုးပတ်ဝိုင်းတွေကလည်း ၄-
၅ ခု။ တကယ့်ကို မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်။

ရွှေယမုံခတို့မှာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးအဝတ်အစားမပါပေ
မယ့် သန္တာသိမ့်အဘွားက သူ့အပျိုတုန်းက အဝတ်တွေကို ဆင်
ပေးသဖြင့် သူမတို့ (၅) ယောက်မှာ ရှုံ့မဲ့နေရသည်။

အားလုံးထဲမှာ အဆင်ပြေဆုံးက ရွှေယမုံခပါ။

အဘွားငယ်ငယ်က ပိုးနက်ပြာနှင့်ဇင်းမယ်နက်ပြာဝတ်စုံ
လေးဟာ သူမနှင့် ကွက်တိ။

ရှေးအကျီဆိုပေမယ့် ရွှေယမုံခ မော်ဒယ်လေးတစ်
ယောက်လို လှပနေပါသည်။ အလှပြင်ပေးသည့် အစ်မကြီးက
ရွှေယမုံခလို ကလေးသာသာလေးကို ဆံထုံးလှလှလေးထုံးပြီး
စံပယ်တွေ ဖွေးနေအောင် ပန်ပေးလိုက်သောအခါ ...

ရွှေယမုံခ၏စုတူမှုတူ ရုပ်ကလေးက အလွန် အင်မတန်

ကြည့်ကောင်းသွားတာ သူငယ်ချင်းများပင် ငေးယူရလေ၏။

“ဟား ... မျောက်ပွဲတော့ လူစည်မှာပဲဟေ့”

ဘယ်လိုပင် နောက်ပေမယ့် အရင်က မသိမသာလေး
နေသည့် ရွှေယမုံခ၏အလှက အဘွားရဲ့အလှပွဲမှာ ငွေလမင်း
ထွက်ပေါ်သလို ဘွားခနဲ ပေါ်လာ။ အလှကြီးလှ၊ အသာကြီးသာ
နေတာတော့ အမှန်။

ရှင်လောင်းလှည့်ပါပြီ။

ကွမ်းတောင်၊ ပန်းတောင်ကိုင်မလေး ရွှေယမုံခက ရှေ့
ဆုံးမှ။

စံပယ်တစ်ထွေးနှင့် အပျိုမလှလှလေးဟာ အသွင်သစ်
အမြင်သစ်မို့ ကာလသားတွေ ဓာတ်ပုံတဖျပ်ဖျပ်ရိုက်နေကြတာ
သည်းမခံချင်စရာ။

ရွှေယမုံခ မေမေ့ကိုသွားပြီး သတိရမိပါသည်။ မေမေ
သာမြင်ရင် ဆွေ့ဆွေ့ခနဲနေမှာပဲ။

သူ့သမီးချောချောလေး ရွာမှာ မျောက်ပွဲဖြစ်နေရတာ၊
ဓာတ်ပုံတွေ တဖျပ်ဖျပ်အရိုက်ခံနေရတာ ရင်ကျိုးရှာမှာပဲ။

ယခုတော့ ရွှေယမုံခ ရှေ့ဆုံးမှ ဆင်မယဉ်သာဟန်လေး
နှင့် အလှကြီးလှနေရတာ အမှန်။

✱

ည (၇) နာရီလောက်။

ပွဲခင်းထဲမှာ ဆိုင်းသံ၊ အော်ဂင်သံတွေ တခြံခြံနှံနှံ။
ပွဲငတ်နှင့်ဇာတ်ဖျင်း ... တဲ့။

အဲ ... ရွာကလူတွေ ပွဲငတ်နေတာတော့ အသေအချာ။
အငြိမ့်ဖျင်း မဖျင်းကတော့ ငွေရောင်ပိတ်ကား ... အဲ ... ဇာတ်
ဝင်ပေါ်မှာ စောင့်ကြည့်ရုံ။

တစ်ရွာလုံးပင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ။

အဘွားရဲ့အလှက တကယ့်ကို ထမင်းရည်ချောင်းစီး
အလှ။

ထမင်းနှင့်ဝက်သား၊ ငံပြာရည်ကြော် (၁၂) မျိုးဟင်း
ချို့ သရက်ချဉ်သုပ်။

တစ်ရွာလုံး မီးခိုးတိတ် လာပြီး စားကြ၊ သောက်ကြ။
ပြီးတော့ ပွဲကြည့်ကြပေါ့။

အဲသလို တစ်ရွာလုံး သာသာယာယာ ဖြစ်နေကြချိန်
မှာ ...

အရေးကောင်း၊ ဒိန်းဒေါင်းဖျက်လာသူက မရွှေယမုံခ
မိ။

ဘယ်လိုကဘယ်လို အစပ်အဟပ်မတည့်သည်မသိ။

ကိုယ်တွေ့ပူကာ ဖျားပါလေတော့သတည်း။

ဖြစ်နိုင်ချေကတော့ ညနေက တစ်ရွာလုံး လျှောက်ပတ်ပြီး ခြေလျင်လျှောက်ရသည့် ရှင်လောင်းလှည့်လိုက်ရလို့ပါပင်။

သူဌေးသမီးအကြီးစားကြီးမဟုတ်ပေမယ့် တစ်သက်လုံးက နုနုလှလှလေး နေလာခဲ့ရသူလေးမို့ ညနေက ကိစ္စကြောင့် ဖျားပါချေပြီ။

“အီး ... ဟီး ... ဟီး ... အိမ်ပြန်မယ်၊ မေမေ့ဆီပြန်မယ်၊ သေရင်လည်း မေမေ့ဆီမှာ ပြန်သေမယ်၊ ငါ့ကို ပြန်ပို့”

ကိုယ်တွေ့က ပူ၊ ခေါင်းတွေက ကိုက်။

အရေးထဲ စနိုက်ပါ မမတွေကလည်း အငြိမ်းကြည့်ဖို့ပဲ စိတ်အားထက်သန်နေကြလေရာ ရွှေယမုံခဟာ သူတို့အတွက် သာသနာဖျက်။

“သန္တာသိမ့် အဘွားကို သွားပြောဟာ၊ နင့်တို့ရွာမှာ ဆေးကုတဲ့ ဒေါက်တာတွေ၊ ဘာတွေ ရှိရင်လည်း ခေါ်ပေးလိုက်စမ်း၊ အာပြကြီးနဲ့ ငိုနေတာ မသနားတဲ့အပြင် ထတောင်ရိုက်ချင်တယ်”

“ငါတို့ရွာမှာတော့ ဒေါက်တာမရှိဘူး၊ ဟိုဖက်ရွာမှာတော့ ဆေးမှူးရှိတယ်၊ နေဦး ... အဘွားကို ငါ သွားပြောမယ်”

အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ သူတို့အဖွဲ့ အကျပ်ရိုက်နေကြစဉ် အဘွား ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

“ဟဲ့ ... ငါ့မြေး ဖျားလို့ဆို၊ ဆရာဝန်ဆီ ပြမှပေါ့၊ ငါ့မြေး မိုင်းလေပြည်ဆီ ခေါ်သွားမယ်၊ ထ ... ထ ... လာ၊ အို ... ဒီမှာ ညော်တွေနဲ့၊ လူတွေနဲ့၊ လူမမာနဲ့ ဘယ်အဆင်ပြေမလဲ၊ ကဲ ... ထ ... ထ မိသန္တာ ... လာလိုက်ပြီး တွဲပို့ကြဦး”

မိုင်းလေပြည်ဆီ ခေါ်သွားမယ်ဆိုလို့ ကျန် (၄) ယောက် ပါးစပ်ပြသွားကြပြီး သူတို့ပါ ဖျားချင်၊ နာချင်စိတ်ပေါက်သွားကြသည်။

နောက်ဆုံး ... ရွှေယမုံခကိုသာ မလှမ်းမကမ်းရှိ မိုင်းလေပြည်၏အိမ်သို့ လိုက်ပို့ကြရသည်။

ရွှေယမုံခရယ် ... နင် ဦးသွားတယ်။

အခန်း (၃)

မိုင်းလေပြည် ... တဲ့။

အဆင်ကြည့်ရတာတော့ ဘဝင်က ခပ်မြင့်မြင့်လားမသိ။

ဘဝင်မြင့်လောက်အောင်ပင် ရုပ်ကလည်း ခပ်ဖြောင့်
ဖြောင့်နှင့် ခပ်ချောချော။ အောင်ရဲလင်းလိုလို၊ ဘာလိုလို။

ရောမပြည်ကြီး မီးလောင်နေတာတောင် တယောထိုး
မပျက်သည့် နီရိုးဘုရင်လိုပါပဲ။

တစ်ရွာလုံး အုံးအုံးလန်ရုံမက သူမတို့ စနိုက်ပါမမတွေ့ပါ
လာပြီး အုံးအုံးလန်နေကြသည့် သူဌေးမကြီး ဒေါ်စိန်တုတ်၏
အလှူပွဲကိုပင် တစ်ချက်မှ ပြုမလာခဲ့ပါ။

တစ်ယောက်တည်း ဂစ်တာတီးမပျက်နေတာလားပင်။

“အဘွား ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

တကယ်ဆို ဒေါ်စိန်တုတ်ဟာ သူ့အဘွား မဟုတ်လား။

မိုင်းလေပြည်တို့လည်း သိမ်သိမ်ငယ်ငယ်တွေမဟုတ်။ ကျွန်းအိမ်
ကြီးက ဟီးနေသလို ပရိဘောဂတွေ၊ ဘာတွေကလည်း အပြည့်။

အဆင်ကြည့်လိုက်တာနှင့် ပြည့်စုံမှန်း သိသိသာသာ။

“ဒီမှာ မြေးရေ ... မိသန္တာ သူငယ်ချင်းမလေး ညနေက
တစ်ရွာလုံး လျှောက်လှည့်ပြီး ပန်းဖျားဖျား ထင်ပါရဲ့။ သူတို့က
ဗွဲ့သူလေးတွေဆိုတော့ နုနု ညလေးတွေလေ”

“ဪ ... ဟိုကောင်မလေး”

“အမယ် ... ဘယ်ကောင်မလေးလဲ။ ငါ့မြေးက နေစိမ့်
ဘယ်။ အဘွားအလှူကို တစ်စက်မှ ပေါ်မလာဘူး”

“အဘွားကလည်း အဖေရော၊ အမေရော၊ ကြီးကြီးရော
အဘွားအလှူမှာ သွားကူနေကြတာလေ။ သားက အိမ်စောင့်နေ
တာပါ။ တော်လေးကြာရင်တော့ အငြိမ့်လာကြည့်မလို့ပါ”

“အေး ... နေဦး၊ ကလေးကို ဆေးကုပေးလိုက်ဦး။
အဘွား ခဏပြန်ဦးမယ်။ အိမ်မှာ ဘယ်သူရှိသေးလဲ”

“ဒေါ်နက်ပြာတော့ မီးဖိုထဲမှာ ရှိလေရဲ့”

“အေး ... ဟုတ်ပြီ၊ သူ့ကို အစောင့်ထားခဲ့လိုက်၊

ကလေးကို ဆေးကုပေးပြီးမှ သား အငြိမ့်လာကြည့်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... သူ့ကို ပြန်ခေါ်မသွားဘူးလား အဘွား”

“အိမ်မှာ ချက်ကြ၊ ပြုတ်ကြနဲ့ ညော်နေတာပဲ။ လူသံ
တွေလည်း ဆူ၊ ဒီမှာပဲ ခေါ်ထားလိုက်။ နက်ပြာကို အဖော်ပေး
ထားလိုက်”

အဘွားဒေါ်စိန်တုတ် စီမံခန့်ခွဲပေးပြီး အိမ်ပေါ်မှ ပြန်
ဆင်းလာတော့ စနိုက်ပါမမတွေလည်း ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

အငြိမ့်ကြည့်ရမယ်။ လူရွှင်တော်တွေ ကောင်းမှကောင်း။

မှိုင်းလေပြည်ကို သူမတို့ ကြစည်ချင်ကြပေမယ့် ရွှေ
ယမုံခ လက်ဦးသွားပြီမို့ လက်လျှော့လိုက်ကြသည်။

သင်းနဲ့တွေ့မှတော့ ဘယ်သကောင့်သားက အခြားသူကို
မြင်တော့မှာတဲ့လဲ။

ယာဂအိုးကြီးတော့ ကွဲတော့မည်။

ရွှေစည်းခုံကို မလှူရပေမယ့် ရွှေယမုံခကိုပဲ လှူရလိမ့်
မည် ထင်ပါသည်။

မှိုင်းလေပြည် ...

မျက်စိကို မှိတ်ခါ အတင်း ကယောင်ကတမ်းနှင့် ပြော
ချင်ရာတွေ ပြောနေသည့် ကောင်မချောလေးကိုကြည့်ပြီး ခေါင်း
တုတ်နေရသည်။

သူ မီးဖိုဖက်မှ ဒေါ်နက်ပြာကိုလှမ်းပြီး စစ်ကူတောင်းမိ
သည်။

“ကြီးတော်ရေ... ကြီးတော်နက်ပြာ ဒီအနား ခဏလာ
ပါဦး၊ ဒီမှာ လူမမာရောက်နေလို့”

သူဟာ ဟောက်ဆင်းနေသည့် ဆရာဝန်လောင်းပါ။
ဒီနှစ်ပြီးလျှင် ဆရာဝန်ဖြစ်တော့မှာ။ သူမကတော့ ပါးစပ်မှ
လျှောက်ပြောနေတုန်း။

“ကိုကြီးမှာ ဆမလက်မှတ် ရှိပြီလား။ ဒေါက်တာရမ်း
တုဆို ဆေးမထိုးဘူးနော်”

“အပ်ကရော... တစ်ခါသုံး ဟုတ်လို့လား။ အပ်တုံး
တုံးကြီးဆို ဆေးမထိုးဘူး”

တော်တော်ကျိကျိတဲ့ကောင်မလေး။ တင်ပါးကို လက်ဝါးနဲ့
နာနာရိုက်ပစ်ဖို့ပဲ ကောင်းတော့။

သင်းကလေးကို မှိုင်းလေပြည် မျက်မှန်းတန်းမိပါသည်။
ညနေက ရှင်လောင်းလှည့်ကြတော့ အလှူဦးမှာ ထင်းထင်းကြီး

နှင့် လမင်းသာသလို သာနေခဲ့တာ။

နက်ပြာရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် စံပယ်ကုံးတွေနှင့် သိပ်ပြီး ဆွဲဆောင်မှုကောင်းနေသည့် အပျိုလေးဟာ ရွာက အစ်ကိုကာလ သားတွေအတွက်တော့ နာဂစ်လား၊ ဆူနာမီလား။

ဟော ... ယခုတော့ မချောလေးက သူ့ရဲ့လူနာအဖြစ် နှင့် မခေါ်ပင့်ချီ။ သူ့အိမ်ပေါ်ရောက်လို့လာပါပကော။

ဒေါ်နက်ပြာကလည်း အလုပ်တွေရှုပ်နေတာမို့ အနားသို့ ခေါ်လို့မရပါ။ သူမကလည်း ဝက်ကလေးလို စွတ်အော်နေတော့ သူ ကိုယ်ပူကျဆေး၊ ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေးတို့ကို အတင်းပင် ဆေးထိုး၊ ဆေးတိုက်လုပ်ရသည်။

တကယ်ပါပဲ။ ဝက်ပေါ်နေရတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ မျက်စိကို စုံမှိတ်ပြီး အော်ဟစ်ငိုယိုနေသည့် ကောင်မလေးဟာ သူ့ရင်ဘတ် ကြီးကို အမြှောက်နှင့် ပစ်ထုလိုက်သည့် အပြင်းစား ရိုက်ချက် ကလေးပါ။

အတန်ကြာမှ သူကလေး ငြိမ်သက်သွားလေတော့ အိမ် အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲမှာ စောင်ပါးလေးခြုံပေးပြီး သူ ခပ် လှမ်းလှမ်းဆက်တိတ်လုံးပေါ်မှ စောင့်ကြည့်ပေးနေရ၏။

တစ်အိမ်လုံးမှာမှ (၂) ယောက်တည်း။

ဒေါ်နက်ပြာကြီးလည်း ပွဲခင်းထဲ ပြေးပြီထင်ပါသည်။

သည်စဉ် (၁) နာရီလောက် အိပ်ပျော်သွားဟန်တူသည့် ကောင်မလေး နီးသွားပြီး ဇတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ပုံက လန့်စရာ။ ပြူးပြူးပြာပြာနှင့် ဟိုသည်ကြည့်ရင်း ...

“ဟင် ... ယမုံ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ ဟိုမိန်းမတွေ ဆရာ ... ဟင် ... ကိုကြီး”

“ငါ့အိမ်ရောက်နေတာ။ မိန်းကလေးတန်မဲ့ အတင်း ဘက်လာတာလေ”

သူကလည်း ကောင်မလေးကို မြင်ကတည်းက ရင်ထဲ ... အဲ ... ခင်မိတာမို့ ခပ်လောင်လောင်။

“ဟာ ... အငြိမ့်က၊ နေပြီထင်တယ်။ ယမုံလည်း ပွဲ ကြည့်မလို့”

ပြောပြီး သူကလေး ထရပ်လိုက်တော့ လူက ကယိမ်း ကလိုက်။ သူ အနားသွားပြီး ကောင်မလေးကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက် သည်။ ဆေးရှိန်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးတွေ ရွှဲလို့။

“မသွားရဘူးလေ ... မင်းမှ နေမကောင်းသေးတာ။ ဦး ... အဝတ်လဲရအောင်။ ငါ့မှာ ငယ်ငယ်ကအဝတ်တွေ လေးတယ်”

“အို ... သွားမှာပဲ။ အငြိမ့် တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးဘူး။ အခု အရှင်လတ်လတ်က၊ တာ ကြည့်ချင်တယ်”

“နေဦး ... ငါ အဝတ်သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

တကယ့်ခွတ်တရွတ်၊ စောင်မဲနဲ့လေး။ ပြောလို့လည်း မှောမဟုတ်ဘူး။ သူ ကိုယ်ငယ်ငယ်က ရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်တစ်ထည် ယူလာခဲ့ပြီး သူမကို အဝတ်လဲစေ သည်။

အင်္ကျီက ခေါင်းစွပ်လေးပါပါပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး။

“ကျေးဇူးပဲ ... ယမုံ ပွဲသွားကြည့်ဦးမယ်”

ပြောပြီး လှစ်ခနဲ အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းမည်ပြင်လှိုင် မိုင်းလေပြည် ခေါင်းကုတ်ရ၊ တားဆီးရပြန်သည်။

သည်လောက် ပွဲဆူစေသည့် အပျိုမလှလှလေးတစ် ယောက် အဖော်မပါ၊ ဘာမပါနှင့် ပွဲခင်းထဲ တစ်ယောက်တည်း သွားကြည့်လိုကတော့ ဘယ်ကာလသား ဆွဲသွားမှန်းကို သိလိုက် မှာမဟုတ်။

“နေဦး ... ငါ လိုက်ပို့မယ်၊ ခဏစောင့်”

စောင်လေးတစ်ထည် ချိုင်းကြားညှပ်ခါ ကလေးကို လိုက်ပြသည်လူကြီးလို သူ လိုက်နာကျင့်သုံးရပါတော့သည်။

ပွဲခင်းထဲမှာ ရွာနီးချုပ်စပ်က ရွာသားတွေပါ လာကြည့် ကြသည်မို့ လူတွေကတော့ များမှများ။ ဘုန်းကြီးပျံ ကျနေတော့ သည်။

သူ မိသန္တာတို့အဖွဲ့ ဘယ်အနားရောက်နေမှန်းလည်း မသိပါ။ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ဇာတ်စင်ထောင့်မှာ ခင်းထားသည့် ချာကြမ်းကြီးပေါ် နေရာယူကာ ကောင်မလေးကို ရင်ခွင်ရှေ့မှာ နေရာယူစေရသည်။

နို့မို့မလွယ်။ ဘေးပတ်လည် အရပ်ရှုပ်မျက်နှာမှာ ကာလ သားတွေက ဒုနှင့်ဒေး။ သူ့ကိုတော့ ရှိန်ကြပါသည်။ သူဟာ သည်နယ်တရိုးမှာတော့ ရွှေမင်းသားပါ။

မိဘ၊ ဘိုးဘွားရဲ့ဂုဏ်ရှိန်နှင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက စာ ဘတ်ခဲ့သည့် ဂုဏ်ရှိန်တွေကြောင့်ပါ။

ကောင်မလေးဟာ သူ့ရဲ့ရှုပ်အင်္ကျီ၊ ခေါင်းစွပ်တွေနှင့် ချလုံးမသဲကွဲတာရယ်၊ သူက စောင်နှင့် ထပ်ပတ်ပေးထားတာ မသိကြောင့် သူမကို ဘယ်သူမှ သတိမထားမိကြပါ။

ကောင်မလေးကလည်း စိတ်သာရှိပြီး လူက နေမ ဘာင်းနေတာမို့ နေထိပန်းလို ဖျော့ဖျော့လေး။

အငြိမ့်ကတာ ကြည့်ရင်း စတိတ်ရှိုးဆိုနေတာတွေကို

ကြည့်ရင်း သူကလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာထားပြီး ပွဲကြည့်နေရတော့ မှိုင်းလေပြည်၏ရင်ပြင်တစ်ခုလုံး တငြိမ်ငြိမ် ရင်ခုန်သံတွေက စမ်းရေစီးဆင်းသလို။

မောင့်ရွှေကိုယ်နဲ့သာခဲနှင့်

လူပုံမှာ တူစုံနဲ့ရတယ်

မေ့တတ်နိုင်ပဲ။

ဆိုသည့် ပွဲခင်းသာ ကဗျာလေးတစ်စကို သတိရနေမိရင်း မှိုင်းလေပြည် ရွှေယမုံခန့်အတူ ပွဲကြည့်နေမိသည်။

လူတွေကလည်း ပင်လယ်ကြီးလောက်မို့ လှုပ်လှုပ်ပင်မရ။ မချောလေးက ညလယ်လောက်ကျတော့ ဂျီကျလာပြန်ပါပကော။

“အိပ်ချင်တယ်၊ အိမ်ပြန်ချင်တယ်၊ ယမုံ အရမ်းအိပ်ချင်နေပြီ”

ပွဲကြည့်ကာစက အစွန်မှာ ထိုင်ခဲ့ပေမယ့် တဖြည်းဖြည်း များပြားလာသည့်လူအုပ်ကြီးကြောင့် သူ ချက်ချင်းမထွက်သာ။

“ဒီမှာပဲ ကိုကြီးကိုမှီပြီး အိပ်လိုက်ဦး၊ လူတွေ နည်းနည်းပါးမှ ထွက်လို့ ပြန်လို့ရမယ်”

“အင်း ... ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

သူနှင့်နှစ်ယောက်အတူ စောင်ခြုံထားတာမို့ သူ့ရင်ခွင်ကို မှီကပ်ပြီး တကယ်ကို အိပ်ပျော်သွားရှာသည့် အလှဆုံး လူနာမ

လေးဟာ သူ့ရဲ့အသည်းနှလုံးတစ်ခွေလုံးကို တရွတ်ရွတ် ဝါးစားမည့် အချစ်တစ္ဆေမလေး မဖြစ်ပါစေနှင့်ဟုသာ မှိုင်းလေပြည် ဆုတောင်းနေမိပါတော့သည်။

✱

အငြိမ်က (၄) နာရီလောက်ထိ ကပြပေသည်။ ရွှေပွဲလာ ယရိသတ်ကြီးကလည်း အားပေးလိုက်ကြတာ တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်။ ပွဲငတ်နှင့် ဇာတ်ကောင်းပါပဲ။

လူအုပ်ကြီးကလည်း ပွဲပြီးမှ ထကြတော့သည်။ မှိုင်းလေပြည် သည်တော့မှ ယမုံကို နှိုးပြီး ပွဲခင်းအပြင်ဘက်သို့ တွဲခေါ်လာရသည်။

နေမကောင်းရသည့်ကြားထဲ ပွဲခင်းထဲမှာ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းနေခဲ့၊ အိပ်ခဲ့သည်မို့ သူမကိုယ်လေးက ခပ်နွေးနွေး။ မှိုင်းလေပြည် စိုးရိမ်လှပါတိ။

ဆရာဖီဝကလိုသာ ဆေးတစ်ခွက်တည်းနဲ့ အပျောက်ကုပေးချင်လှပါရဲ့ ကောင်မလေးရယ်။

မိခွဲလေးကတော့ သူတွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ဒေါသဒေါသ

နှင့် လိုက်ပါနေတာပါပဲ။ သူ အဘွားအိမ်ခေါ်မသွားဘဲ ကိုယ့်အိမ်
ရောက်အောင် ခေါ်လာခဲ့တာ စေတနာနှင့်ပါ။

ကောင်မလေးကို ဆေးထပ်ပြီး ပေးချင်သေးလို့ပါ။ သို့
သော် ကောင်မလေးက အလည်လေး။

“ကိုကြီး ... ဒါ ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင်”

“ကိုကြီးအိမ်”

“ဟာ ... မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ မနက်ကို ယမုံတို့
ပြန်ကြမှာ၊ အဘွားအိမ်ပဲ လိုက်ပို့နော်”

“ယမုံမှ နေမကောင်းသေးတာကို ကိုကြီး ဆေးကုပေးဦး
မလို့”

“ရတယ် ... ညတွင်းချင်းတော့ ယမုံ မသေဘူး၊ ဟို
ကျမှ ဆက်ကုမယ်၊ ကိုကြီးရဲ့ဒီအဝတ်ကလေးတွေတော့ ယမုံ
အမှတ်တရ သိမ်းထားလိုက်တော့မယ်နော်”

ကလေးပီပီ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပြောပြီး ယမုံ သူ့နှိုင်းထဲ
မှ လှစ်ခနဲ ပြန်ပြေးထွက်သွားတော့။ မှိုင်းလေပြည် ရင်ပြင်တစ်ခု
လုံး ဟာလာဟင်းလင်း။ ပွင့်ထွက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

သူ ကောင်မလေးကို မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးမျှော်ကြည့်ရင်း
မျက်ရည်က ဝဲကျလှလှ။ ရင်ပြင်တစ်ခုလုံး တင်းကျပ်နာကျင်နေ
ရတာရော၊ ဘာကြောင့်လဲ။

ကလေးရယ် ...

မကျွမ်းမီက လွမ်းနှင့်ပြီ။

မလှမ်းမီက ဝေးရတော့မည့်အဖြစ်တွေ။

* * *

တစ်ယောက်ပါပဲ။ နှစ်ဖက်အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ ထဲထဲဝင်ဝင်တွေ
ဖြစ်နေကြပြီးပြီမို့ ...

ချစ်ဦးစံပယ်လေးရယ် ...

ခုခါမှ ကိုကြီးဘဝထဲ ကျီစယ်ပြီး ပေါ်လာခဲ့သလားကွယ်။

ပွင့်ဦးသီချင်းလိုပဲ ...

ပွင့်ဦးကြွေမှုတော့ကွယ် မပန်စေချင်ရက်တော့တယ် ...

ဆိုသလိုပါပဲ။

ကိုကြီးမိဘတွေရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို စောင့်ထိန်းရတော့မယ်။

ရင်ထဲမှာတော့ သေလုအောင် ဆွေးရပါတယ် ကလေး
ရယ်။

ကိုကြီးဘဝဟာ ရေသေအိုင်ကြီးလို အသက်မဲ့စွာနဲ့
ရှင်သန်ရတော့မှာပါ။

နွေကန္တာရလို ပူပြင်းခြောက်သွေ့လှတဲ့ဘဝခရီးကြမ်းကြီး
ကို အံ့ခဲပြီး ပင်ပန်းကြီးစွာ ဖြတ်သန်းရတော့မှာပါ။

✱

အခန်း (၄)

အဘယ်ကြောင့်ဆို မိုင်းလေပြည်မှာ မိဘတွေသဘောတူ
ထားသည့် သူဌေးသမီးရှိနေသောကြောင့်ပါ။ သူဟာ သားအလိမ္မာ
လေးမို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်တာ မဟုတ်ပေမယ့် အစကတော့ သူ
လည်း အလိုတူအလိုပါ။

သူဌေးသမီးဟာ ရုပ်လည်းချော၊ စိတ်လည်းကောင်း။
သူကလည်း ချစ်သူတွေ၊ ဘာတွေ မရှိခဲ့တာမို့ လူကြီးတွေ စိစဉ်
တာကို ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာ။ သင့်တော်သည့်တစ်နေ့မှာ လက်ထပ်
ရမှာပါပဲ။

ထိုသူဌေးသမီး ယုဇနဟာလည်း ဆရာဝန်မလေး

အချစ်ဆိုတာ ချိုသလား၊ ခါးသလား။

မေမေပြောတဲ့ အသွားမတော်တစ်လှမ်း၊ အစားမတော်
တစ်လုပ်ဆိုသည့် ဆိုရိုးစကားလိုပါပဲ။

ယခုတော့ ရွှေယမုံခ ကောင်းကောင်းနာဖျားနေရပါချေ
ပြီ။

ကိုကြီးရယ် ... တိုက်ဆိုင်မှုတွေက ကြက်သီးထစရာ
ကောင်းလွန်းလို့ ယမုံ ကြောက်ရွံ့မိပါတယ်။ အထူးပြုလုပ်ချက်တွေ
တစ်ခုမှ မပါပေမယ့် ...

ယမုံ ကောင်းကောင်းနာဖျားနေရပါပြီ။ ကိုကြီးရဲ့ရင်ခွင်
ထဲမှာ ကြောင်ကလေးလို မှီပြီး အချစ်ငှက်ဖျားတွေ တက်ခဲ့ရတဲ့
မလိမ်မိုး၊ မလိမ္မာ ဆယ်ကျော်သက်မလေးတစ်ယောက်ကို။

ကိုကြီးကတော့ တစ်ခါသုံး ဆေးထိုးအပ်လို လွှင့်ပစ်ခဲ့ပြီ
ထင်ပါရဲ့နော်။

အင်တာနက်တွေ၊ Fb တွေ၊ ဖုန်းတွေနဲ့ ကမ္ဘာကြီးဟာ
ရွာကြီးတစ်ရွာလို နီးကပ်ချောမွေ့နေရတဲ့ခေတ်ကြီးထဲမှာ ...

ကိုကြီး ယမုံကို ဘယ်လိုမှ မဆက်သွယ်ခဲ့ဘူးနော်။

မရှက်တမ်း ဝန်ခံရရင် ယမုံ ကိုကြီးကို ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်
ရကတည်းက လုပ်ခနဲ အသည်းတစ်ခွေလုံး ကြွေကျသွားခဲ့မိတာ
ပါ။

အချစ်မှာ အကြောင်းပြချက်မရှိ၊ ပေးစရာဆင်ခြေမရှိပဲ
ဘူး၊ ကိုကြီးရယ်။

ဘဝ ... ဘဝက ရေစက်တွေကြောင့်ပဲလား။

ဒါမှမဟုတ် ကံကြမ္မာကြီးကပဲ လှောင်ပြောင်ကျီစယ်ချင်
လို့ပေလား။ ယမုံ မသိပါဘူး။

သန္တာသိမ့်ကလည်း သူ့အစ်ကိုနဲ့ ဖုန်းအဆက်အသွယ်
မရှိ၊ ဖုန်းနံပါတ်မသိ ... တဲ့။ Fb အကောင့်မေးတော့လည်း
မသိပါတဲ့။

ယမုံက မိန်းကလေးပဲ ကိုကြီးရယ် ...

ရင်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီး ဆွေးမယ်။

အဆွေးဇာတ်ထုတ်ခင်းမယ်။

လူမသိ၊ သူမသိပေါ့။

မိန်းမတန်ဖဲ့ ကိုကြီးရှိရာ အရပ်လေးမျက်နှာခြေရာ ဖြန့်
လို့ လိုက်မရှာခဲ့ပါဘူး ကိုကြီးရယ်။

ကိုကြီးပေးဝတ်ခဲ့တဲ့ စတိုင်ဘောင်းဘီအနက်ကလေးနဲ့
စပိုရှပ်အဝါလေး၊ ခေါင်းစွပ်ဂျင်းအပါး လက်ရှည်လေးကို ရင်ခွင်
ထဲမှာ ပိုက်ပြီး ယမုံ အရမ်းဆွေးမြည့်ရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ... အကန့်အသတ်နဲ့ပဲနော် ကိုကြီး။

အချစ်ဦးမို့ အရှူးအမူး လူးလို့မဲ့ကြေကွဲနေမိပေမယ့် ...

ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်ရင်တော့ ယမုံ စာကြိုးစားရမယ်။
 ကိုကြီးလုပ် ဆေးကျောင်းတက်ရလို တက်ကြား။ ကိုကြီး
 အနားမှာ နေရလိုနေကြားပေါ့ရှင်။
 ယခုတော့ ရွာမှပြန်လာကတည်းက ရွှေယမုံခ နလန်
 မထူနိုင်အောင်ပင် ... လွမ်းဖျားလွမ်းနာ၊ ဆွေးဖျား၊ ဆွေးနာ
 ကျနေရပါလေတော့သည်။
 ကိုကြီး ရက်စက်တယ်။

* * *

အခန်း (၅)

ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ။
 နှလုံးသားလေးရဲ့ ဟိုးအနက်ရှိုင်းဆုံးတစ်နေရာမှာ သိမ်း
 ဝှက်မြှုပ်နှံထားပြီးပြီမို့ ရွှေယမုံခမှာ ဘာပယောဂမှ နောက်ထပ်
 မဝင်တော့ပါ။
 သူမဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ နောက်ထပ်စိတ်မဝင်စားတော့
 ဘဲ စာကိုသာ စောက်ချွဲကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ တိတ်
 တခိုးမျှော်လင့်မိတာပေါ့။
 ကိုကြီးဟာ လွမ်းရေးထက် ဝမ်းရေးခက်နေရတာပါ။
 တစ်နေ့ကျရင် ငါ့ကိုပဲ ယူရမှာ၊ ငါ့ကိုပဲ သူချစ်မှာပါ။

၄၆ ♥ ကြယ်စင်များဝေ

ဆိုသည့် အတွေးနှင့် မဲတင်းရင်း ရွှေယမုံခ စာမှစာ ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။

ကိုကြီးရယ် ... ခြေရာဖျောက်နိုင်လိုက်တာနော်။ ယမုံကို ဘယ်လိုထင်လို့လဲဟင်။

အဲဒီတုန်းက ယမုံ တကယ်ဖျားခဲ့တာပါ။ မြင်မြင်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းဆိုသလို ကိုကြီးကို လာပြီးပိုးတယ်။ မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖြာနဲ့ လာပြီး ဖြားယောင်းတယ် ထင်လို့လားဟင်။

ပွဲခင်းထဲမှာ ကိုကြီးနဲ့နှစ်ယောက် အတူပွဲကြည့်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကိုလည်း ယမုံ ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး။

ကိုကြီးရဲ့ကိုယ်နဲ့မွှေးမွှေးမှာ ယမုံ ယစ်ဖူးဖျားနာခဲ့ရတာ တစ်သက်စာပါ။

ဘာနားမလည်၊ ညာနားမလည်တဲ့ မလိမ်မိုးမလိမ္မာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ထည့်ထားခဲ့တဲ့ ကိုကြီးရယ် ... ယမုံကိုများ တယ်ရီယာမွှေးပွခွေးကလေး မှတ်နေသလားရှင်။

ကိုကြီးကတော့ ယမုံကို ရှေးလူကြီးသူမတွေ ပြောခဲ့သလို တစ်ခြုံကွယ်၊ တမယ်မေ့နေပြီ ထင်ပါရဲ့။ အမှတ်တမဲ့ ကြင်နာ ယုယခဲ့တဲ့ ကိုကြီးရဲ့အကြင်နာတွေဟာ မိုးပြေးလေးလိုပါပဲလား။

ဆယ်တန်းတစ်နှစ်လုံး နေကြာပန်းလေးလို ကိုကြီးရှိရာ

အချစ်ဦးမို့ပါ ♥ ၄၇

အရပ်သို့ မျက်နှာမူရင်း ...

ကိုကြီးထံမှ သတင်းစကားလေးများ ကြားရမလားဟု ရွှေယမုံခ တိတ်တခိုး မျှော်လင့်နေမိပေမယ့် ...

သန္တာသိမ့်က နာမည်ကြီးဘော်ဒါတစ်ခုမှာ သွားပြီး တက်နေတာကြောင့် ဘာအဆက်အသွယ်မှလည်း မရခဲ့ပါ။

အင်တာနက်ခေတ်ကြီးထဲမှာ ...

ကျောက်ခေတ်၊ သမိုင်းဦးဘုံမြေခေတ်က အချစ်တွေ ရင်ထဲမှာ သိမ်းဆည်းမြှုပ်နှံရင်း ရွှေယမုံခတစ်ယောက် ...

ဆယ်တန်းဆိုသည့် မဟာရံတံတိုင်းကြီးကို အားတင်း ကျော်ဖြတ်နေခဲ့ရပါသည်။

✱

ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ဆုံကြပါလေပြီ။

သည်တစ်ခါ ကျောင်းပိတ်ရက်ကတော့ တော်တော် အရသာရှိပါသည်။ ဆယ်တန်းဆိုသည့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးကို အောင်မြင်စွာ ပစ်ချနိုင်ခဲ့သည့်အပြင် ...

ကိုကြီးရှိရာ ရွာကိုလည်း သန္တာသိမ့်နှင့်အတူ ကပ်လိုက်
ခွင့် ရပေဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

သန္တာသိမ့်ကတော့ သူမကို လုံးဝမခေါ်ချင်ပါ။ ဘာ
ကြောင့်လည်းမသိ။ သူ့ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို လျှို့ဝှက်ထားပုံ။

“ငါတော့ မလိုက်စေချင်ဘူးဟာ၊ ကိုကိုနဲ့တွေ့ရင် နင်က
လွယ်တာမဟုတ်ဘူး”

“ငါ ကိုကြီးကို မနှောင့်ယှက်ပါဘူးဟာ၊ နင်ကလည်း
မနှစ်ကလည်း ငါ ဘယ်မှာသောင်းကျန်းလို့လဲ၊ ဖျားတာလည်း
တကယ်လေ”

“အငြိမ့်အတူကြည့်ကြတာရော”

“အဲဒါလည်း ငါ့ဘာသာ နင်တို့နဲ့ လာကြည့်မလို့ပါ။
ကိုကြီးက စိတ်မချလို့ သူလိုက်ပို့တာ”

“အဲဒါ ... နင့်မာယာလေ။ နင်က သိပ်ပြီး လည်ပတ်
နဲ့စပ်လွန်းတော့ ကိုကိုမှာ ခံရတာ အလူးအလိမ့်ပဲ”

“ဪ”

ကိုယ်ပဲ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်အောင် ခံစားနေရတယ်
မှတ်နေတာ။ ကိုယ်ပဲ သားကောင်ဖြစ်ခဲ့ရတယ် မှတ်တာ။

ယခုကျ ကိုယ်ကပင် မအူမလည်နှင့် တောကျွန်းမှဆိုး
ကြီး ဖြစ်နေရပါလား။

ပါးစပ်လေး အဟောင်းသားနှင့် ရွှေယမုံခ။

ကိုယ့်ကို စွဲချက်တင်၊ လည်ကို ကြိုးကွင်းစွပ်နေသည့်
သန္တာသိမ့်ဟာ သူမရဲ့ယမမင်းလား။ အာဏာပါးကွက်သား ...
လား။

“ဒါ ... ဒါဆို ... ငါ ကိုကြီးကို ဘယ်တော့မှ မတွေ့
ရတော့ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား ... တွေ့ခွင့်၊ မြင်ခွင့်လေးတောင်
မရှိတော့ဘူးပေါ့”

သူမအသွင်က သွေးရူးသွေးတန်း ဆန်နေရပေမယ့်
သန္တာသိမ့်ကတော့ အမြင်မကြည်လင်ပါ။

“နင် ဆယ်တန်းတစ်နှစ်လုံးတောင် အေးအေးဆေးဆေး
ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့တာပဲ၊ ကိုကိုရှေ့ကို နင် ရောက်မသွားပါနဲ့တော့၊
မေ့လက်စနဲ့ မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့ဟာ”

“ဪ”

တော်တော်တရားတဲ့ လောကကြီးပါလား။

နီးတဝက် အိပ်မက်တွေနဲ့ မနည်းကို မဲတင်းပြီး ကျော်
ဖြတ်ခဲ့ရတဲ့ ကလေးသာသာကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ...

တကယ့်ဒဿဂီရိလောက် စွပ်စွဲပြီး ပုဒ်မတွေတုတ်၊ အမှု
တွေဆင်နေတော့ ရွှေယမုံခ မဲ့ပြူးလေး ပြူးမိတာ နှလုံးသားက
မချီတင်ကဲ ဖြစ်ရလွန်းလို့ပါ။

သို့သော် ရွှေယမုံခမှာ မာနရှိပါသည်။

“အေးလေ ... နင်တို့အသိုင်းအဝိုင်းက ငါ့ကို ဒီလောက် ခါးခါးသီးနေကြ၊ အမြင်တွေ လွဲမှားနေကြရင်လည်း ငါ မလိုက်ပါဘူး၊ ကိုကြီးကိုတော့ ငါ တစ်သက်စာ နှုတ်ဆက်လိုက်တယ် ... လို့ အမှာစကားလေး ပါးလိုက်ပါ”

ရွှေယမုံခ မျက်ရည်ဥလေးတွေ လွင့်စဉ်သွားအောင်ပင် ချာခနဲ နောက်ပြန်လှည့်ကာ ပြိုင်ဘီးအနီရဲလေးပေါ် တအားကြိုးတက်လိုက်မည်ပြင်တော့ ...

သူငယ်ချင်းများက သန္တာသိမ့်ကို ဝိုင်းဆဲပစ်ကြသည်။

“နင် အရမ်းမောက်မာတာပဲ၊ နင့်အစ်ကိုက သမ္မတကြီး မို့လား၊ ယမုံ အရမ်းခံစားနေရပြီ”

“ငါက ငါ့အစ်ကို ခံစားနေရတာ မကြည့်ရက်လို့ပါ၊ သူ့မှာ စေ့စပ်မယ့် သတို့သမီးရှိတယ်၊ နှစ်ယောက်လုံး ရင်ကွဲရမယ့်အဖြစ်တွေ ရှေ့မဆက်ကြဘဲ ရပ်တန့်က ရပ်ကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ”

“နင် ရက်စက်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယမုံ အရမ်းကို တည်ငြိမ်လာတယ်၊ ငါတော့ သူ့ကို သနားတယ်”

ပြိုင်ဘီးအနီလေးနှင့် နင်းထွက်သွားသည့် ရွှေယမုံကို ငေးကြည့်ကြရင်း သူမ၏သူငယ်ချင်းများက မျက်ရည်ကျကြသည်။

ဘယ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးတွေလဲ ယမုံရယ်။

နင်ရော ကိုမှိုင်းလေပြည်ပါ အရမ်းခံစားနေကြရတာ ဝဋ်ကြွေးတွေဆိုရင်လည်း ...

ဒီဘဝ ဒီမျှနဲ့ ကျေပါလို့ ငါတို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

* * *

အခန်း (၆)

အချစ်ဦးမို့ပါ ...

နှလုံးသားနှုတ်လေး

တဆတ်ဆတ်တုန်ခါ

အလွမ်းမြားနဲ့

သူပစ်ခွင်းရက်ခဲ့တာ ...

ကြပြီမို့

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး သန္တာသိမ့်ရဲ့ရွာကို လိုက်ပါသွား

ယမုံတစ်ယောက်တည်း နေမထိ၊ ထိုင်မသာ။

ပြိုင်ဘီးအနီလေးကို လေးတွဲစွာ နင်းရင်း သူမ မြို့စွန့်က

တောင်ကုန်းလေးဆီ လာမိသည်။

တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှာ စေတီလေး ရှိတယ်။ မြို့ကို ဆီးမြှင်ရတယ်။

သို့သော် သူမတို့လို မိန်းမငယ်လေးတွေအတွက်တော့ အန္တရာယ်ဆိုတာ ရှိနေနိုင်မှာမို့ တောင်ခြေမှာပင် ပြိုင်ဘီးလေး ကို ရပ်ရင်း ရွှေယမုံခ ကိုကြီးတို့ရွာရှိမည့်အရပ်သို့ ငေးမျှော်နေမိ သည်။

မျက်ရည်တွေလည်း ခပ်ပါးပါးစီးကျ ... လို့။ ကိုကြီး ရေ ... တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ကြရင်လည်း ကောင်းသားနော်။ တစ် ညလေးတွေဆိုရုံနဲ့ တစ်သက်စာ သေရာပါဒဏ်ရာကြီး ရရှိလိမ့် မယ် ... လို့ ယမုံ မတွေးမိခဲ့ဘူး။

ဟိုင်းဝေးလမ်းမကြီးရဲ့ဘေးမို့ ကားတွေ ဆိုင်ကယ်တွေ ကတော့ ဥဒဟိုသွားလာနေကြပါသည်။

ပြိုင်ဘီးအနီလေးနှင့် ချစ်စရာ လုံမငယ်ကိုလည်း မြင် သွားကြမှာပါပဲ။

ဒီကောင်မလေးဟာ အသည်းကွဲနေတဲ့ ချာတိတ်တစ် ယောက်ဆိုတာ ကမ္ဘာလောကကြီးကတော့ သိမယ်မထင်ဘူးနော်။

ရွှေယမုံခ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ငေးမျှော်လိုက်၊ ကား လမ်းမမှတစ်ဆင့် ကိုကြီးတို့ရွာထိ ငှက်ကလေးလို ပျံသန်းလိုက်၊

ဒီအချိန်ဆို ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ ရွာမှာ ပျော်နေကြပြီ။
ကိုကြီးလည်း ကျောင်းပြီးသွားလို့ အိမ်ပြန်ရောက်နေမှာပေါ့။

သူ ငါ့ကို သတင်းလာမေးလောက်ရဲ့။ အိုလေ ... သူက
ကူနေကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေမှာပါ။

ငါ့ရင်ထဲမှာပဲ အချစ်မြား စူးနေရတာပါ။ သူကတော့
ငါ့ကို မေ့နေမှာပါလေ။

အပြောကျယ်လှတဲ့ လောကပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲမှာ
ကိုကြီးဟာ မိန်းမချောလေးတွေများစွာနဲ့ တွေ့ကြုံဆက်ဆံဖူးမှာပါ။

ငါ့အဆင့်က သူတွေ့ဖူးတဲ့ သစ်ပင်လေးတစ်ပင်။ ခြုံပုတ်
လေးတစ်ခုလောက်ပါလေ။

အတွေးနှင့် ရင်ထဲမှာ မျက်ရည်ခိုးတွေဝေ၊ မျက်ရည်မိုး
တွေရွာ။ ရွှေယမုံခ ဘီးလေးကို ဒေါက်ထောက်ရင်း တောင်ခြေမှ
သစ်ရိပ်တစ်ခုမှာ ထိုင်လိုက်ပါသည်။

အနီးအနား မလှမ်းမကမ်းမှာ အိမ်တွေ ရှိနေသည်မို့
လိုအပ်လျှင် အကူအညီတောင်းလို့ ရလောက်သည့်နေရာလေးပါ။

မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်အန္တရာယ်လည်း ကြည့်ရှောင်
တတ်ရသည်လေ။

ရွှေယမုံခ တစ်ယောက်တည်း စိတ်တွေ လွင့်ချင်တိုင်း
လွင့်နေမိစဉ် အနားသို့ရောက်လာ ရပ်လာသည့် ဆိုင်ကယ်တစ်စီး

ကြောင့် လန့်ပြီး မတ်တတ်ရပ်မိလိုက်သည်။

အရေးပေါ်ပြီမို့ ပြေးရတော့မှာပေါ့။ ထိုသူက ဆိုင်ကယ်
စီးဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်သည့်အခါ ...

“ဟင် ... ကို ... ကိုကြီး”

ရွှေယမုံခ စိတ်တွေလွတ်ထွက်သွားရပါချေပြီ။ သူမရဲ့
အရွယ်က စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါ။

ပြီး ... သူမ ကိုကြီးကို ...

ကမ္ဘာကြီးနှင့် အပြည့်အမောက် ...

လွမ်းဆွတ်နေခဲ့တာ ...။

ရွှေယမုံခ ကိုကြီးကို ပြေးဖက်ပြီး မျက်ရည်မိုးတွေ
ကန်သင်းကျိုးအောင် ရွာသွန်းမိခဲ့တာ။

ကိုကြီးက သူမ၏ပခုံးလေးကို ကျောလေးကို ညင်သာစွာ
ဖက်ထားပြီး တောင့်တောင့်ကြီးရပ်လို့။

သူကရော ဘာဖြစ်လို့ အံ့ကြိတ်ထားပါလိမ့်။ ရွှေယမုံခ
ငိုလို့ဝတော့ နားမလည်နိုင်စွာ မော့ကြည့်မိပါသည်။

“လာ”

ဆိုင်ကယ်နှင့် စက်ဘီးကို တောင်ခြေမှာ သော့ခတ်သိမ်း
ဆည်းခဲ့ပြီး သူမတို့နှစ်ယောက် တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ စေတီလေး
ဆီ တက်ခဲ့မိကြသည်။

ကိုကြီးက သူမ၏လက်မောင်းလေးကို ဖေးယူဆုပ်ကိုင်

ရွှေယမုံခ အလွမ်းတွေ မပြေသေးပါ။

မမျှော်လင့်ဘဲ နှစ်ယောက်အတူ ဆုံလိုက်ကြရပေမယ့်
အနေအထားက ဝမ်းမြောက်ဖွယ်မဟုတ်ကြောင်း ဆဌမအာရုံနှင့်
သူမ သိနေသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မဟာရဲတံတိုင်းကြီး ခြားနေ
သလို။

ဂုဏ်တံတိုင်းလား။ ငွေတံတိုင်းလား။ ပညာတံတိုင်းကြီး
လား။

နှစ်ယောက်တသားတည်း ဖြစ်လာမှာတော့ အသေ
အချာ။

အလွမ်းဇာတ် က၊ဖို့အတွက် သူမ လူဖြစ်ခဲ့ရတာလား။
အဆွေးဇာတ်ထဲမှာ မျောဖို့ ရွှေယမုံခ လူဖြစ်လာခဲ့ရတာ
လား။

စေတီရပ်ပြင်ဆီရောက်တော့ စေတီ၏ထီးတော်မှ ညောင်
ရွက်သံ၊ ခေါင်းလောင်းသံလေးများက သာတောင့်သာယာ။

သို့သော် ရွှေယမုံခအတွက်တော့ အားလုံးဟာ အဆွေး
သံစဉ်၊ အလွမ်းသံစဉ်တွေသာ။

ရွာတော့မည့်မိုးလို အံ့မှိုင်းနေသည့် ကိုကြီး၏မျက်နှာကို
မြင်နေရတာတည်းက ရွာရန်ရာနှုန်း ၈၀ မှန်း သူမ သိနေပါသည်။

အခြေအနေက ဘယ်လိုမှ မကောင်းနိုင်။

“ကိုကြီး”

တစ်ခုခုပြောခဲ့ပါလား ကိုကြီးရယ်။

သေခါနီး ရာဇဝတ်သားတွေဟာ ကိုယ်ကျူးလွန်မိတဲ့
အဖြစ်အပျက်တွေအတွက် ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့ကြသတဲ့။

ရွှေယမုံခဟာ နှလုံးသားရေးရာမှာတော့ သေလူပါ
ကိုကြီးရယ်။

သေရမယ့်လူတစ်ယောက်ဟာ အမှန်တရားကို ကြားချင်
တယ်။

ကိုယ်လည်း ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမ
သားတစ်ယောက်မို့ ကိုကြီးမဖွင့်ဟဘဲ ယမုံ ဘယ်သောအခါမှ
ဖြောင့်ချက်မပေးလိုပါဘူး။

ဘာစကားတစ်ခွန်းမှမပြောသည့် ကိုကြီးကို ကျောခိုင်း
လိုက်ပြီး ရွှေယမုံခ စေတီရပ်ပြင်မှာ ကျုံ့ကျုံ့၊ ပုံပုံလေး ထိုင်
လိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် ငါးပါးသီလခံယူ၊ ပရိတ်တွေ ရတတ်သမျှ
လျှောက်ရွတ်နေမိသည်။

သေချာနားထောင်ကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ ယမုံရဲ့ဘုရား
ရှိခိုးသံဟာ တုန်ခါနေမှာ အသေအချာ။

အသည်းအက်သံ။ ဘုရားရှင်ကိုတော့ အားနာပါသည်။
သို့သော် ယမုံ မတတ်နိုင်ပါ။

ရှေ့လျှောက်ပြီး ဘုရားဖက်မှ အသက်ရှည်တော့မှာလေ။
ဆရာတော်ကြီးများရဲ့တရားစာအုပ်ဖတ်၊ ပရိတ်တွေရွတ်၊ ဘုရား
ရှိခိုး။ ဘုရားက ကုမုပဲရတော့မှာ။

သည်ကြားထဲတောင် ဝေ့တက်လာသည့် မျက်ရည်ခိုး
များကို ရင်ဘတ်ထဲရောက်အောင် ပြန်သွင်းရသည့် ဒုက္ခကလည်း
ကြီးပါတ်။

မှိုင်းလေပြည်ကရော ...

သန္တာသိမ့်တို့သူငယ်ချင်းတစ်စု အိမ်လည်ရောက်နေ
သည်ဆိုတော့ မျှော်လင့်တကြီးနှင့် အဘွားအိမ်သို့ ရောက်သွား
ခဲ့သည်။

ကိုယ့်မှာ နံပါတ်ကြီးနှင့် စေ့စပ်ထားရမည့်သူ ရှိနှင့်နေ

ပေမယ့် သူ ယမုံကို အသည်းထောင့်တစ်နေရာမှာ မြှုပ်နှံသိမ်း
ဆည်းမိပါသည်။ စူးစူးနစ်နစ်။

ရွှေယမုံမ မပါဘူးလည်းဆိုရော သူ့မျက်နှာ ပျက်ယွင်းမှု
က မဖုံးနိုင်၊ မဖိနိုင်။ သည်ကြားထဲ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က
ဇာတ်နာအောင် ဇာတ်ပို့ပေး၏။

“မင်းသမီးကလည်း ရင်ကွဲနာကျ ကျန်ခဲ့တာပါနော်၊
သူလည်း လိုက်ချင်တာ တစ်ပိုင်းကို သေလို့။ ကလေးကို ဘယ်လို
ပြုစားလိုက်သလဲ၊ ညှို့လိုက်သလဲမှမသိတာ”

သူ့ရင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမိတယ်မသိ။ သူ ရွှေယမုံမ
ရှိရာသို့ ဆိုင်ကယ်ဆွဲပြီး ထွက်ခဲ့မိတာပဲ သိတော့သည့်အဖြစ်။

ယခုကျ နှစ်ယောက်အတူ စေတီရင်ပြင်လေးမှာ ဆုံပြီး၊
သို့သော် သူက နောင်ကြိုးတွေနှင့်မို့ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါ
နိုင်ရှာ။

သည်ထိအောင်ရောက်လာခဲ့ပေမယ့် ရှေ့ဆက်ဖို့ ခက်
သလို၊ စကားတစ်ခွန်းကိုလည်း လွယ်လွယ်နှင့်မပြောနိုင်။

ထို့အတူ ရွှေယမုံခကလည်း ကလေးသာသာပေမယ့်
အခြေအနေကို သဘောပေါက်ပါသည်။

သူ့ဖက်မှာ မထွေးနိုင်၊ မမျိုနိုင် ပြဿနာတစ်ခုခုရှိနေမှန်း
ခန့်မှန်းမိသည်။

ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ်၊ ရွှေယမုံခ ကိုယ့်အချစ်
တွေကို တန်ဖိုးမထားသူ၊ မမြတ်နိုး မပွင့်လင်းသူ၏ခြေရင်းမှာ
ထွေခင်းကစားဖို့ ပစ်ချမပေးနိုင်။

စေတီလေးရဲ့ရင်ပြင်မှာ လေတဟူးဟူးထဲ မျက်ရည်အဝဲ
သားနှင့် ရွှေယမုံခ ကိုကြီးကို နောက်ကျောပေးပြီး ထိုင်နေမိသည်။

ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေရပါပြီ။

အချစ်ခြင်း မညီဘူး။ ယမုံ တစ်နှစ်လုံး လူးလိမ့်ပူဆွေး
ခဲ့ရတဲ့အချစ်တွေ။

သူ့ရော ခံစားနေရသလား။ ယမုံ မသိချင်တော့ပါ။
အကဲမခတ်ချင်တော့ပါ။

အာစေးမိသူလို ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်လောက်
အောင် ဖြစ်နေရတာ။ သူမ ရင်နာလိုက်ပါဘိ။

ကိုကြီးရယ် ... ယမုံ ကံဆိုးတယ်။

ယမုံအချစ်တွေ အလွဲသုံးစားလုပ်ခံရလိုက်ရတယ်လို့ပဲ
ကြေကွဲမိပါတယ်။

အချစ်ဦးမို့ပါ

နှလုံးသားနုနုလေး

တဆတ်ဆတ်တုန်ခါ

အမုန်းများနဲ့

သူပစ်ခွင်းရက်ခဲ့တာ

လက်ကမ်းမလိုနဲ့ လက်ကိုကာတဲ့ ကိုကြီးရေ ... ရှေ့
ဆက်ပြီး ဒီထက်ပို ဇာတ်မမျောပါနဲ့တော့။

နောက်ဆံမတင်းဘဲ ကိုကြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဆက်
လျှောက်ပါ။ ကိုယ့်ပန်းတိုင်ကိုယ် အတိမ်းအစောင်းမခံဘဲ ချီတက်
လိုက်ပါ။

ရွှေယမုံခဆိုတာ ကိုကြီး တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ လမ်းက သစ်ပင်
လေးတစ်ပင်ပေါ့။

“ကျွန်မတို့ ပြန်ကြမယ်”

ပြောစရာဘာသာစကားမရှိကြတဲ့ ဘဝတွေမို့ ယမုံ ဖြည်း
ဖြည်းစွာ ထရပ်လိုက်ပါသည်။

ဘုရားကိုလည်း သေသေချာချာကို အသည်းအက်သံ
အပြည့်နဲ့ ရှိခိုးပူဇော်ပြီးခဲ့ပြီလေ။ ဆုလည်း တောင်းခဲ့ပြီးပါပြီ။

နောင်သံသရာဘဝဆက်တိုင်း သူရဲဘောကြောင်ဟဲ့
ချစ်သူနဲ့ ဘယ်တော့မှ မဆုံ၊ မကြုံရပါစေနဲ့ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား

၆၂ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

လို့ ဆုတောင်းခဲ့ပါတယ်။

“ယမုံ”

သူက အိပ်မက်မှ နိုးထသူလို သွေးရှူးသွေးတန်း လန့်အော်တော့ ယမုံ ပြုံးပြမိတာ မဲ့မဲ့လေးပါ။ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲထိရှလှပြီလေ။

“ရတယ် ... ကျွန်မတို့ ပြန်ကြပါစို့။ ကိုကြီးရွေးချယ်မယ့်ဘဝလမ်း၊ ကိုကြီးဆက်လျှောက်မယ့်ဘဝလမ်း သာယာချမ်းမြေ့ပါစေရှင်”

ကလေးကပင် ဆုတွေဘာတွေပေးပြီး တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှ ဆင်းပြေးသွားခဲ့လျှင် မိုင်းလေပြည် ဂူငိုငိုငိုငိုကြီး ကျန်ခဲ့ရသည်။

ကလေးရေ ... မင်း တော်ပါပေတယ်။

ငါ့ရင်ထဲက ဆူးကို မမြင်ချင်ယောင်၊ မသိယောင်ဆောင်သွားပေးတာ ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်။

ယမုံလေး ဘယ်လောက်ခံစားထိရှနေရသည်ဆိုတာလည်း သူ မြင်နေရသည်သာ။

မျက်ရည်ရိပ်သမ်းသောမျက်ဝန်းလေးတွေ စိုလဲ့တောက်ပနေတာ။ အလွမ်းရိပ်တို့ ဖိတ်ဖိတ်လွင့်စဉ်နေသည့် မျက်ဝန်းလေး။

သူ ဆင်ဆိုးကြီးလို ထူးပြတ်အောင်မွှေ ထင်ရာစိုင်းပစ်

အချစ်ဦးမိုးပါ ♥ ၆၃

လိုက်ချင်ပေမယ့် ယမုံဘဝလေး ပရမ်းပတာ ခံစားသွားရမှာစိုးတာကြောင့် ရင်မဖွင့်တော့ပါ။ သိပ်ပြီး မြတ်နိုး၊ စာနာမိလို့ပါ။

ရှိပါစေတော့ အချစ်ရေ ...

ကလေးလေးပေမယ့် စောင့်စည်း၊ ချုပ်ထိန်းတတ်တဲ့ မင်းရဲ့ဘဝလေး သာယာဖြောင့်ဖြူးပါစေလို့ ... ကိုကြီး လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ဆုမွန်မြွေလိုက်ပါတယ်။

ရွှေယမုံတစ်ယောက် ကိုယ့်ပြိုင်ဘီးအနီရဲလေးကို အသကုန်နင်းရင်း အိမ်သို့ ဖြောင့်ဖြောင့်ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ပွင့်တောင်မပွင့်ရသေးသည့် သူမ၏အချစ်ပန်းဖူးလေး လေနှီကြမ်းတိုက်ခတ်ခံရသလို အမြစ်မှ ကော်လဲသွားခဲ့ရပေမယ့်

အခြေအနေတွေကို ယမုံ နားလည်ပေးလိုက်ခဲ့ပါသည်။

အိပ်မက်

အခန်း (၇)

ယခုတော့ ရွှေယမုံခ အသက်နှစ်ဆယ်စွန်းခဲ့ပြီ။ ပြီးတော့ ပညာရေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းဆင်း ဆရာမလေးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ဆယ်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူး (၄) ခုပဲ ပါခဲ့လို့ ဆရာဝန်လည်း မဖြစ်တော့ပါ။ ပညာရေးတက္ကသိုလ်ပဲ ရွေးချယ်တက်ရောက်မိခဲ့ သည်။

ပထမဦးဆုံး သူမ အလုပ်တာဝန်ကျသည့်မြို့ဟာ ရော ဝတီတိုင်းဒေသကြီးထဲက မြောင်းမြမြို့ပါ။

အစားအသောက်ပေါပြီး မြို့ကြီးတစ်မြို့ပို့ ရွှေယမုံခ

နေရတာ အဆင်ပြေပါသည်။ အဲ... နေရာကလည်း ကျောင်း အုပ်ဆရာမကြီး၏အိမ်များစွာထဲမှ အိမ်လေးတစ်အိမ်မှာ နေခွင့် ရပါသည်။ အိမ်လေးတော့ ပေးရတာပေါ့။

သူမက အေးချမ်းစွာနေလိုသူမို့ ထိုနေရာကို ရွေးချယ် ခဲ့တာ။ ကျောင်းနှင့် နည်းနည်းလှမ်းပေမယ့် စက်ဘီးအနီးလေး စီးကာ ကျောင်းသွားခဲ့ပါသည်။

သူမငှားနေသည့်အိမ်မှာ ဒီလိုပဲ စာရေးမလေးတွေ၊ ကျောင်းဆရာမလေးတွေလည်း (၃) ယောက်လောက် နေပါ သည်။ ကိုယ့်အခန်းနှင့်ကိုယ်ပေါ့။

မီးဖိုခန်းလေးထဲမှာ ကိုယ့်ထမင်း၊ ဟင်း ကိုယ်ချက်စား ကြနှင့်။ အဆင်ပြေပါသည်။ ရွှေယမုံမ မေမေ့ကို လိုက်နေစေချင် ပေမယ့် ဖေဖေက သိပ်မကျန်းမာသဖြင့် သူမနောက်သို့ မလိုက် နိုင်ရှာ။

သည်လိုနှင့် မြောင်းမြမြို့သို့ရောက်ပြီး တစ်လလောက် ကြာတော့ သူမ သူငယ်ချင်း၏အလှူသို့ စက်လှေနှင့် လိုက်သွား မိခဲ့ပါသည်။

✱

စက်လှေလား၊ မော်တော်လား၊ သူမ မခွဲခြားတတ်ပါ။ သူငယ်ချင်းကတော့ သွားနှင့်ပြီ။ ကျောင်းအိတ်သေးသေးလေးနှင့် ရွှေယမုံမအသွင်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။

ဆရာမဆိုပေမယ့် အလုပ်ဝင်ခါစမို့ စိတ်က ခပ်နုနု။ ကျွန်ုပ်တို့ကွာအပြည့်နှင့်ပေမယ့် အသွင်က ကလေးရုပ်ပင် မပျောက်သေး။

မော်တော်ထဲမှာ လူတွေ ငါးဆယ်လောက်၊ ပစ္စည်းတွေ၊ ကုန်တွေကအပြည့်။ မိုးဦး၊ လေဦးမို့ လေကလည်း ခပ်သုန်သုန်။

စကားလက်တို့ရဲ့ လေရှူးသုန်သုန်ကိုတောင်သွားပြီး သတိရလိုက်သေး။

ရွှေယမုံမဟာ ရေကူးတတ်သူမို့ ရေကိုမကြောက်။ သူမ က ငဝန်မြစ်ကမ်းနံဘေးမှ လူလေ။ သို့သော် တစ်ခုခုဆို ပူပြာ မနေဘဲ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာတော့ ယမုံ လမ်းကြောင်းကြည့်ပြီး သား။

မော်တော်မှာ ဘောကွင်းတွေ ချိတ်ထားသလို ပလတ် စတစ်ပုံးခွံတွေလည်း မြင်နေရတာပဲ။

သူမ သွားရမယ့်ရွာက ၃-၄ နာရီလောက် မော်တော် စီးသွားရမည် ... တဲ့။ ရွာမှ သူငယ်ချင်းမ ဆီးကြိုမည်။

မော်တော်ထွက်ချိန်ဟာ နေ့လယ် (၂) နာရီခွဲ ရွာကို

(၅) နာရီ (၆) နာရီလောက် ရောက်သွားမှာပါပဲ။

မော်တော်စထွက်တော့ လေလေးတဖြူးဖြူးနှင့် သာ
တောင့်သာယာ။ မြစ်ဖြတ်လေက မိုးရနံ့လေးတွေပါ သယ်ဆောင်
လာသည်မို့ မိုးရွာတော့မည်မှန်း သိလိုက်သည်။

ကောင်းကင်ကလည်း မိုးဦးကျပီပီ အုံ့မှိုင်းလာပေပြီ။
မော်တော်ပေါ်မှ လူများကတော့ စကားတပြောပြောနှင့်ရယ်လို့
မောလို့။

ရွှေယမုံခ ဘယ်သူနှင့်မှ စကားမပြောမိ။ မျက်စိကိုမှိတ်
ပြီး ပရိတ်တွေသာ ရွတ်ဖတ်လာခဲ့သည်။

ဘုရား... ဘုရား။ မော်တော်မှောက်ရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ။
ရေကူးတတ်ပေမယ့် ခုဟာက မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီး။ ဒီရေအောက်
အကျကလည်း ရှိသေး။ ပင်လယ်နဲ့ဆက်နေတော့ ငါးမန်းတွေ၊
ငါးရွေးတွေနဲ့ တိုးရင် ပြီးပါလေရော။

“အို ... ခုမတွေ့ဘူး၊ နောက်မှ ကြည့်သလိုပဲ”

ပရိတ်တွေရွတ်ရင်းနှင့်ပင် ရွာတွေဖြတ်ကျော်လာဆဲ
မိုးတွေသဲသဲမဲမဲ ရွာချလေတော့ရာ ...

မိုးရော၊ လေပါ ပါလာသည်ကြောင့် မော်တော်က
ပြောင်းဆန်နေလေပြီ။

“ဟဲ့ ... အို”

“ဘုရား ... ဘုရား”

“အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်နေကြပါ။ ဟိုပြေး၊ ဒီပြေး လှုပ်လှုပ်
ရွရွတွေ မလုပ်ကြပါနဲ့”

လေပြင်းက ထိုက်၊ မော်တော်က လှုပ်၊ လူတွေက
အငြိမ်မနေ။ ရွှေယမုံခ ဘောကွင်းတစ်ခုကိုသာ ပြေးဆွဲယူထားမိ
သည်။

လူတွေကတော့ ဘောကွင်းလည်း ယူရမှန်းမသိ၊ အော်
ဟစ်ဆူညံနေလိုက်ကြတာ ကမ္ဘာပျက်တော့မည့်ပုံ။

“အား”

“အမယ်လေး”

မော်တော်ကြီး တခြမ်းစောင်းသွားတော့ လူအချို့ ထွက်
ကျသွားပြီး နောက်တစ်ချက် လှိုင်းပုတ်လိုက်သည့်အခါ ရွှေယမုံခ
ပါ ဘောကွင်းနှင့်အတူ မြစ်ထဲသို့ လွင့်စဉ်ကျသွားခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၈)

ရွှေယမုံခလည်း ကြောက်တာပေါ့။ သို့သော် ကြောက်တတ်လျှင် နှစ်ခါသေသည်ဆိုသည့် စကားကို နှလုံးသွင်းပြီး သူမ ဘောကွင်းထဲမှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နေရင်း မျောပါလာခဲ့သည်။

မြစ်ပြင်မှာတော့ လူတွေဟာ ရရာပစ္စည်းကို ဆွဲယူဖက်ထားရင်း ကယ်ပါ။ ယူပါ တစာစာ။

လူတွေဟာ သမုဒ္ဒရာထက်က ရေပွက်ပမာဆိုသလိုပဲ လှိုင်းနှင့်အတူ၊ လေနှင့်အတူ မျောပါသွားလိုက်ကြတာ။ တကယ့်ကို တောင်မင်း၊ မျောက်မင်းမကယ်နိုင်ဆိုသလို။

ရေကူးတတ်ပေမယ့် ရေကူးခွင့်လည်း မသာပါ။ လှိုင်းရိုက်သမျှ၊ လေတိုက်သမျှ လွင့်စဉ်သွားခဲ့ကြရစဉ် သူမအနားလူတစ်ယောက် ဘွားခနဲပေါ်လာသဖြင့် ရွှေယမုံခ လှမ်းပြီး ဆွဲထားမိသည်။

လူတစ်ယောက်။ သူ ဘယ်သူမှန်း မသိပေမယ့် အသက်တစ်ချောင်းကယ်သည့်အနေနှင့်ပါ။ ထိုလူကို ဖမ်းဆွဲထားပြီး ဘောကွင်းကို ဖက်ထားစေတော့ ထိုလူ့အသွင်က ပျော့ဖတ်နေချေပြီ။

ယောက်ျားရင့်မကြီးပေမယ့် ရေကြောက်လွန်းလို့လား။ ရေမွန်းသွားလို့လားမသိ။ ထိုလူ့ပုံစံက ပျော့ပျော့ခွေခွေ။ ဘွားခနဲပေါ်လာတာကိုက မသေထိုက်လို့သာ။

ရွှေယမုံခ ထိုလူ့ကိုရော၊ ဘောကွင်းကိုပါ ထိန်းပြီးထားရင်း လှိုင်းပုတ်သမျှ၊ လေတိုက်သမျှ သက်သာရာရအောင် ကြံဆောင်ခံယူရင်း တစ်ညလုံး မျောနေခဲ့ရသည့်အဖြစ်ပါ။

✱

ကံအားလျော်စွာပင် ကမ်းခြေတစ်ခုမှာ သွားတင်တော့ ရွှေယမုံခ ဝမ်းသာရပါသည်။ ကောင်းကင်က မှောင်မည်းနေပေ

မယ့် မျက်လုံးများက ကျင့်သားရသွားပြီမို့ ကမ်းပေါ်ရောက်သွား
သည်နှင့် ဘောကွင်းကိုရော၊ ထိုလူကိုပါ ဆွဲတင်ရသည်။

ကမ်းစပ်မှာ မြေနည်းနည်းမာပြီး မြက်ပင်တွေရှိသဖြင့်
တော်သေးသည်။

သူရောက်ရှိပါ မိုးထဲ၊ လေထဲမှာ ရွံ့ရွံ့စိုနေကြရသည်မို့
ချမ်းလို့ကတာလည်း ခိုက်ခိုက်တုန်။ လူတွေလည်း ရေစိမ့်ကွဲတွေ
လို အရေခွံတွေ ရှုံ့တွန့်နေပြီ။ ကံကောင်းလို့သာ ငါးမန်းအကိုက်
မခံရတာ။

သူကတော့ ဘာမှမစွမ်းဆောင်နိုင်ခြေမရှိ။ ရွှေယမုံခပဲ
အအေးဒဏ်မှ သက်သာအောင် ကြိုးစားကြည့်ရပါဦးမည်။
ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေသည့် သူ့ကိုတွဲပြီး ကမ်းနားမှ တရွေ့ရွေ့
နေရာရှာကြည့်ရသည်။

“ဟော”

ကမ်းနားမှာ တဲလေးတစ်လုံး။ ကေန္တ ကူးတို့လှေသမား
တွေ နားတဲ့ တဲလား။ ဒါမှမဟုတ် သင်းခွေချပ်တွေ၊ မှင်စာတွေ
နေတဲ့ တိုင်းပြည်က တဲလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ် ရွှေယမုံခ ထိုလူကို
တွဲပြီး တဲထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ လေတဟူးဟူးတိုက်နေရာမှတော့
အကာအကွယ်ရသွားသည်။

သည်တော့မှ ရွှေယမုံခ သူ့ကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး တဲခြေရင်း
လေးမှာ ခြေပစ်၊ လက်ပစ် လှဲချမိလိုက်သည်။

လူသားချင်း စာနာမိတာပါ။

သူဟာ ဘယ်သူမှန်းမသိပါဘူး။ ချောသလား၊ လှသ
လား၊ ဖြူသလား၊ မည်းသလား၊ လူဆိုးလား၊ လူကောင်းလား
လည်း မသိပါ။

မှောင်မည်းနေသည့် မိုးသည်းညမှာ မြစ်ပြင်ကျယ်ထဲ
စာနာစိတ်ကြောင့်သာ ကယ်ခဲ့တာပါ။ သူဟာ ဘယ်အရွယ်မှန်း
လည်း မသိ။ အဘိုးကြီးမဟုတ်ဘဲ လူရွယ်တစ်ယောက်တော့
ဖြစ်မည်ထင်သည်။

တဲထဲအထိ၊ လေလုံ၊ မိုးလုံ အကာအကွယ်ထဲသို့ရောက်
သည်အထိ ခေါ်လာ၊ ကယ်လာခဲ့ပြီးပြီမို့ သူမ၏တာဝန်ကျေသွား
ပြီဟု ယမုံ မှတ်ယူလိုက်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ကို တဲခေါင်းရင်းဖက်မှာ နေရာချထားပေး
ပြီးသည်နှင့် ယမုံ တဲခြေရင်းလေးမှာ ကွေးကွေးလေး မောပန်းစွာ
အိပ်ပျော်သွားမိ၏။

နှစ်ယောက်စာ အသက်ဘေးမှ လွတ်ရန် ရုန်းကန်ခဲ့ရ
တာမို့ပါ။

✱

မာန်ဝင့်သည်။

သူဟာ ဖျာပုံမြို့ ဆေးရုံကြီးမှ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ။
ဆရာဝန်မှ မျက်စိအထူးကုဆရာဝန်။

သူက အညာသားပါ။ သူငယ်ချင်းတွေပြောတဲ့ ရေနံ
ချောင်းက ဖောက်ကောင်းလေ။

အညာသားပီပီ ရေကြောက်ပါတယ်။ ရောဂါတစ်ခုကမ်း
ပါးနဲ့လည်း အဝေးကြီး။ ညောင်ဦးဖီးနှင့်လည်း အမျိုးမတော်တာ
မို့ သူရေကြောက်တာမဆန်း။

မလွဲသာလွန်းလို့သာ ရေလမ်းခရီးကို သွားမိတာ။ ယခု
တစ်ကြိမ်ဆိုမှတစ်ကြိမ် မာန်ဝင့်သည် တော်တော်နောင်ကြည့်သွား
ခဲ့ပါပြီ။

သေမင်းနှင့်နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ တွေ့ခဲ့ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
သေလူလို့ သဘောထားလိုက်ခါမှ မေခလားလေးနှင့် တွေ့လို့သာ။

ကောင်မလေးကို ဖြူသလား။ မည်းသလား။ ကြီးသ
လား။ ငယ်သလား မသိခဲ့ပါ။ အသက်လူတိုက်ပွဲထဲမှာ ဆင်နွှဲနေရ
တာ။

ကောင်မလေးခမျာ သူ့ကို မနည်းတွဲပြီး တဲထဲထိ ခေါ်

လာခဲ့ပေးပါသည်။ သူ့ကို နေရာချထားပေးပြီးသည်နှင့် သူမ
လည်း တဲခြေရင်းထောင့်လေးမှာ မောပန်းစွာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာ။
အဝတ်တွေ ရေစိုနေပေမယ့် ဒီလိုပဲ ကိုယ်ငွေ့နှင့်ခြောက်
သွေ့သွားခဲ့ရပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်သား ခြေပစ်၊ လက်ပစ်အိပ်
ပျော်သွားခဲ့ကြတာ။

✱

မနက်လင်းလို့ နေရောင်ခြည်တွေ ကိုယ်ပေါ်သို့ ထိုးကျ
နေမှ နှစ်ယောက်သား ကမန်းကတန်းနှင့် နှိုးထလာခဲ့ကြသည်။

ညက မှောင်ထဲမှာမို့ မမြင်၊ မသိခဲ့ရသဖြင့် ယခုမှ
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ရ မြင်ရသည်။ မာန်ဝင့်သည်
မြင်နေရတာ ခေါင်းမှ ဆံပင်တွေ ပွရှုပ်နေသည့်ကြားမှ ဖြိုးလိမ်း
မထားသည့်ကြားမှ တော်တော်လေး ချစ်စရာကောင်းနေသည့်
မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်ပါ။

အဝတ်အစားကလည်း ချည်သားအစိမ်းနုရောင်ဝင်း
ဆက်လေးပါ။ လုံချည်က လှိုင်းဒဏ်၊ လေဒဏ်ကြောင့် ဒူးအထိ
ကွဲ ... လို့။ လုံချည်စကတ်ဖြစ်ပုံရပါ၏။ လှည့်စရာလည်းမရှိ။

ရွှေယမုံခကလည်း ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်မိ၏။ တစ်ချက်ကလေးပါပဲ။ တစ်စက္ကန့်လောက်။ ကိုယ် အသက်ကြိုကယ်လာသည့်လူကို မြင်ဖူးရုံလေး။

အသက်သုံးဆယ်အရွယ်လောက် လူငယ်တစ်ဦး။ ပုံစံကတော့ ဂျန်းတဲမန်းပုံပါ။ စပိုရှပ်နှင့် စတိုင်ဘောင်းဘီနှင့်။

ကြည့်ပြီးသည်နှင့် ရွှေယမုံခ သူ့ကို လုံးဝမကြည့်တော့ပါ။ ညက တစ်ညလုံး သူ့ကို ဖက်ခဲ့၊ တွဲခဲ့၊ အသက်ကယ်ပေးခဲ့ရပြီ။

အစိုးအခအဖြစ်လည်း ဘာမှမလိုချင်ပါ။ ထို့အတူ ကိုယ်က စာနာစိတ်နှင့် ကူညီခဲ့မိသည်ကို အထင်လွဲလည်း မခံနိုင်ပါ။

သူ့ချောလို့၊ သူ့ချမ်းသာလို့ ကယ်ခဲ့တာဆိုသည့်အကြည့်မျိုးလည်း မခံချင်။

ကမ်းနဖူးမို့ လေကြောင်းတည့်နေသဖြင့် သူမ၏ဆံပင်လေးတွေက တဖျပ်ဖျပ် လွင့်နေသလို ညက လှိုင်းဒဏ်၊ လေဒဏ်ကြောင့် ကွဲပြဲနေသည့် ဝတ်စုံကလည်း တလူလူလွင့်လို့။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ကျွန်မ လူတိုင်းကို နာမည်ပြောလေ့မရှိပါဘူး”

“ဟ ... မင်း ငါ့ကို သက်စွန့်ဆံဖျားတောင် ကယ်တင်ခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ပတ်သက်မှုက သာမန် ဘယ်ဟုတ်

တော့မလဲ”

“ဒါက ခရီးသွားဟန်လွှဲ ကယ်ခဲ့တာပါ။ ဒီလောက်ကြီး တွေးပေးနေစရာမလိုပါဘူး”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ငါ သေတော့မှာ။ ငါ့မျက်လုံးထဲမှာ ကြယ်တွေ၊ လတွေ မြင်နေပြီ၊ အဝီစိဆိုတာတွေတောင် မြင်နေရပြီ”

“ဒါ ... ရှင် အကြောက်လွန်နေလို့ပါ”

“ဖျတ်ခနဲ မင်း ငါ့ကို ဆွဲကယ်လိုက်တယ်။ ငါ အသက်ဘေးက လွတ်သွားတယ်၊ ဒါတောင် လက်အံ့သေနေတဲ့ငါ့ကို တစ်လျှောက်လုံး မင်းဖက်ထားခဲ့လို့သာ ငါ ဘောကွင်းကနေ လွတ်ထွက်မသွားခဲ့တာ”

သူ့စကားတွေက တရားခံတစ်ယောက်လို စွဲချက်တွေ တင်နေသည့် တရားလိုရှေ့နေတစ်ဦးလို တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ်။

“ရတယ် ... ကိစ္စမရှိဘူး”

“ဒါလည်း ကျွဲကူးရေပါပဲလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒါတွေ ပြန်ပြောနေရတာလဲ၊ ရှင့်ကုသိုလ်ကံကြောင့် အသက်မသေတာ”

“ဟုတ်မယ်၊ တိုင်တန်းနှစ်ကားထဲမှာတောင် လီယိုနာဒိုနဲ့ ကိတ်ဝင်းစလက်။ ဖျတ်ပြားပေါ်မှာလား၊ ဘာပေါ်မှာလဲ နှစ်

ယောက်အတူစီးမရတော့ ကောင်လေးက သေသွားခဲ့ရတယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ပြောပြတာပါ။ မင်းကရော ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ကဲကဲဆတ်နေရတာလဲ”

“ကျွန်မ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို မေ့ချင်ပြီ။ ဒါဟာ ကျွန်မဘဝအတွက် အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုပဲ။ တသသ သတိရနေ၊ လွမ်းနေရမယ့်အဖြစ်အပျက် မဟုတ်ဘူး”

“ဪ... မင်းက ငါ့ကို လုံးဝမေ့ပစ်လိုက်တော့မယ် ပေါ့လေ”

“မမေ့လို့ ဘာတွေရှေ့ဆက်ရဦးမှာလဲ။ ကဲ... ကျွန်မ တို့ ဒီနေရာက လွတ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားပါဦး”

ကိုယ်က ကျေးဇူးတင်၊ ဝမ်းမြောက်စွာနှင့် ကျေးဇူးဆပ် ဖို့ ကမ်းလှမ်းချင်ပေမယ့် သူမက ခါးသီးနေတာမို့ မာန်ဝင့်ထည် မျိုသိပ်လိုက်ရပါသည်။ ကျေးဇူးဆိုတာတော့ ကုန်တယ် ဘယ်ရှိ မလဲ။ ကြိုးမာပေါ့လေ။

မာန်ဝင့်ထည်ဆိုတာလည်း နာမည်နှင့်အညီ မာနကြီး သူပါ။ ကိုယ့်လူနာတွေအပေါ်မှာသာ စိတ်ရှည်တာ။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် စာတွေတအားကျက်ရ၊ လေ့လာ ခဲ့ရလို့များ လူမှုရေး မကြေညက်ရသလားပင်။

နေစမ်းပါဦး... သူဟာ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးမို့ လူသိ တော့ တော်တော်များတာပဲ။ ဒါကိုတောင် ... အေးလေ ... ငါက နိုင်ငံကျော်ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်၊ အဆိုတော်ကြီး တစ်ယောက်မှမဟုတ်တာ။

နံနက်နေခြည်က တော်တော်လေး မြင့်တက်လာပေပြီ။ မာန်ဝင့်ထည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်ရောက်နေတယ်လည်း မခန့်မှန်းတတ်ပါ။

နံနက် (၉) နာရီကျော်လောက်ပေပြီ။ အနီးအနားမှာ ရွာလည်းမမြင်။ တကယ့်စုံတောမြိုင်ထဲရောက်နေတာ။

ရွှေယုမုံ တဲပေါ်မှ အောက်သို့ဆင်းလိုက်သည်။ ညောင်း လို့ပါ။ တဲကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ထိုင်နေရတာ။

ချည်သားအစိမ်းနုရောင်လေးက အကွဲ၊ အပြဲတွေနှင့်မို့ လေတဖျပ်ဖျပ်မှာ တလွင့်လွင့်၊ ဆံနွယ်လေးတွေကလည်း တင်ပါး အထိရှည်ပြီး တနွဲ့နွဲ့။

“ဟေ့ ... ဘယ်လဲ”

“ကျွန်မ ဆာလို့။ တစ်ခုခုရှာစားမလို့”

“ဘာလဲ ... ငါတွေ အစိမ်းစားမလို့လား”

“မစားပါဘူး။ တံငါလှေလေး၊ ခရီးသွားလှေလေး ဘာ လေး ရှာကြည့်ရမှာပေါ့။ ရေကအစ သောက်လို့မရဘူးလေ။

၈၂ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

နောက်ကျိနေတာပဲ”

“နာဂစ်တုန်းက လူတွေသေတာ ဒီလိုမျိုးပေါ့၊ မုန်တိုင်းက လွတ်ပြန်တော့လည်း အစာမရှိ၊ ရေမရှိ၊ ဆေးမရှိ၊ ဝါးမရှိနဲ့”

“ကဲပါ ... ကျွန်မတို့ တဲပေါ်မှာပဲ ထိုင်နေလို့မရဘူး။ ကလေးကစားသလို ပေါ့ပေါ့သဘောထားရင် ငတ်သေလိမ့်မယ်”

“ဒီတော့ မင်းက ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“မြင်နေရတဲ့ ကမ်းနဖူးလမ်းလေးအတိုင်း လျှောက်သွားမယ်၊ လူနေရွာတစ်ခုခုတွေ့တော့မှ အစာရေစာရမယ်၊ ကိုယ့်မြို့ကိုယ်ပြန်လို့ရမယ်”

“မင်းက ဘယ်ကိုပြန်ရမှာလဲ”

“မြောင်းမြ”

“အိုကေ”

ကိုယ်နဲ့တစ်မြို့တည်းဆိုတော့ မာန်ဝင့်ထည် တစ်ဆင့် စိတ်အေးသွားရသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ မကျေနပ်။ ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲ။ ငါ့ရုပ်က စုတ်ပြတ်သတ်နေလို့လား။ ငါ့ကို အထူးကုကြီးမှန်း မသိလို့လား။ ဆက်ဆံပုံက မတူသလို၊ မတန်သလိုနဲ့။

အေးလေ ... သူ့မှာ ချစ်သူရှိနေလို့လည်း ဟုတ်မှာပေါ့။ အချို့မိန်းကလေးများဟာ သက်ဆိုင်သူရှိပြီးရင် ကျန်တဲ့

အချစ်ဦးစို့ပါ ♥ ၈၃

ယောက်ျားတွေအားလုံးကို ဖွဲ့၊ ဆန်ကွဲလို ထင်တတ်ကြတယ်။

သည်လိုတွေးပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ပေါ့မသွား။ ရှေ့မှ စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်နှင့် လျှောက်သွားနေသည့် ကောင်မလေးဟာ လှလွန်း။ ချောလွန်းလို့လည်း မဟုတ်ရပါ။

သို့သော် ကိုယ့်ကို သက်စွန့်ဆံဖျား ကူညီကယ်ဆယ်ခဲ့မှုကို သူ ကြက်သီးထမိနေတာခက်သည်။

ကိုယ့်အဖြစ်သနစ် ကိုယ်အသိဆုံး။

တိုင်းပြည်ချောက်ထဲကျဖို့ လက်တစ်ကမ်းအလိုဆိုသည့် စကားလို့ပဲ။

သူလည်း သေမင်းဆီရောက်ဖို့ လက်တစ်ကမ်းအလို။ အင်း ... လက်တစ်ကမ်းတောင် မလိုပါဘူး။ သေမင်းက သူ့လက်ကို ဆွဲယူနေသည့်အဖြစ်။

နှစ်ယောက်လုံး ဖိနပ်တွေမရှိတော့ပြီမို့ ခြေလျင်၊ ခြေပြောင်လျှောက်သွားနေရတာ မသက်သာ။ မိုးအုံ့လို့ တော်ပါသေးရဲ့။

နှစ်ယောက်သား ပျော့တိပျော့ဖတ်နှင့် လျှောက်သွားနေမိတာ။ ညက တစ်ညလုံး ဒုက္ခနှင့် နပ်နီးလုံးခဲ့ရတာရယ်။ ယခုထိ အစာ၊ ရေစာ ပြတ်လတ်နေတာရယ်ကြောင့်ပါ။

“ဟော ... ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ”

ကံအားလျော်စွာပင် မြစ်ထဲမှာ စက်လှေတစ်စီး ခုတ်
မောင်းလာသည်ကို မြင်ရလျှင် မာန်ဝင့်ထည် အားတက်သွားပြီး
ခုန်ပေါက်၊ အော်ဟစ်၊ ခါးမှအင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး ဝှေ့ရမ်းပြမိသည်။

မကြာမီ စက်လှေ သူတို့ရှိရာ ကမ်းစပ်သို့ ဆိုက်ကပ်
လာခဲ့ပြီး နှစ်ယောက်လုံးကိုတင်ကာ လိုရာခရီးသို့ ပို့ပေးခဲ့ကြ
သည်။

နှစ်ယောက်လုံး သွေးပျက်နေကြတာမို့ မြောင်းမြသို့သာ
ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

ကျေးဇူးတင်စကားဆိုပြီး စက်လှေပေါ်မှ နှစ်ယောက်
အတူ ဆင်းခဲ့ကြပေမယ့် ကောင်မလေးက သူ့ကိုတောင်မကြည့်။

ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီနှင့် ကျော့ကျော့ကော့ကော့လေး
ထွက်ခွာသွားလိုက်တာ။

သူ ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းမှာနေသည့် ကားကိုတောင်
မစောင့်။ တော်တော်စိမ်းကားတဲ့ကောင်မလေးပဲ။

လူတစ်ယောက်ကို ဘာမျှလင့်ချက်မှမရှိဘဲ ရိုးရိုးသား
သား၊ သက်စွန့်ဆံဖျားကယ်တင်ပြီးမှ ...

အဲဒီလူကို ခါးခါးသီးသီး အရေးမလုပ်တာ၊ မင်းကို ငါ
နားမလည်ပါဘူး ကောင်မလေးရယ်။

စက်လှေပေါ်တုန်းကလည်း သူတို့ကို ခေါ်လာခဲ့သည့်

လူတွေက အကျိုးအကြောင်းမေးပေမယ့် သူမက လိမ္မာပါးနပ်
လှပါသည်။

နာမည်တွေ၊ နေရပ်တွေ လုံးဝမပြော။ မော်တော်မှောက်
လို့ ဒုက္ခရောက်နေသလောက်သာ ပြောပြခဲ့သည်။

သူကတော့ သူ့နာမည် မာန်ဝင့်ထည်၊ မျက်စိအထူးကု
ဆရာဝန်၊ မြောင်းမြမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြောင်း ပြောပြခဲ့
ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုလူတွေနှင့်အတူ သူမပါ သိကြားစေရန်
ရည်ညွှန်းပါကြောင်း။

* * *

အခန်း (၉)

မသေလို့တွေ့ မေ့နိုင်ပါ့မလား ... တဲ့။

စကားပုံလား၊ ဆိုရိုးလား။

ရွှေယမုံခ လောကကြီးကို စိတ်ကုန်ပါသည်။

သူမလောကကြီးကို စိတ်ကုန်တာ အခါခါ။

ချစ်ဦးသူ လူစိမ်းကားကြီးရဲ့အေးစက်၊ စိမ်းကားမှုကို

နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ တွေ့ရတုန်းက တစ်ခါ။

နောက် အချစ်ဦးရဲ့လက်ထပ်မင်္ဂလာသတင်းကို ကြားရ
တုန်းက တစ်ခါ။

“အဟင်း”

သူကလည်း ဆရာဝန်၊ လက်ထပ်သူကလည်း ဆရာဝန်၊
နေနဲ့လ ရွှေခဲ့ပြီပါပဲ။

အချစ်ကို ဂုဏ်ပကာသနတွေကြောင့် ထိန်းချုပ်ခဲ့တာ
လား။ အေးလေ ... သူက ငါ့ကို ချစ်တောင်ချစ်ခဲ့ရဲ့လားမသိ
ပါ။

ယခု မာန်ဝင့်ထည်ကို ကယ်ခဲ့မိတာ တစ်ခါ။

မသိချင်ပါဘူး။ ကိုယ်က အစကတည်းက လူသားတစ်
ယောက်ဟူသည့် အသိနှင့်သာ ကူညီခဲ့တာ။

နောက်ဆက်တွဲ ဇယားတွေ မရှုပ်ချင်။

အချို့သောမိန်းမငယ်လေးတွေလို ကြင်ဖက်ကို
အတောင်ဖြန့်ပြီး ရှာဖွေနေတာမျိုး သူမ ဝါသနာမပါ။

မြင်ကတည်းက ဘဝင်ကိုင်မည့်လူကြီးကိုလည်း သူမ
အလိုက်သင့် ဆက်ဆံမနေနိုင်။

ဘဝဆိုတာ အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်လိုပါပဲ။ အခန်းလေး
ပေါင်းများစွာကို နိုင်နင်းစွာ ကပြရကြေးဆိုလျှင်ဖြင့် သည်အခန်း
ကို သည်မှာတင် တစ်ခန်းရပ်ချင်သည်။

ဒါကြောင့် ရိုင်းခါမှရိုင်းရော။ သူမ ကိုယ့်အမည်၊ နေရင်း၊
လိပ်စာတို့ကို လုံးဝပီးစပ်မဟခဲ့ပါ။

ပြီးပြီပေါ့။ ဦးမာန်ဝင့်ထည်ရယ် ... ကျေးဇူးတင်စရာ

လည်း မလိုပါဘူး။

ကျွန်မက လူသားတစ်ယောက်မို့ လူသားချင်း စာနာပြီး အမှတ်တမဲ့ လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့တယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ။

“ဒီနေ့ တိုကျောင်းကို ဆရာဝန်တွေ ဟောပြောပွဲ လာ လုပ်မယ်။ ဧည့်ခံကျွေးမွေးဖို့ စီစဉ်ရမယ်”

“သူတို့အဖွဲ့က ဘယ်နှယောက်တောင်လဲ”

“စုစုပေါင်း (၆) ယောက်လောက် ရှိမှာပေါ့။ ကလေး တွေကို မညာပေးဟောပြောမှာလေ။ နေ့လယ်စာ ကျွေးရမယ်”

“ဆိုင်က ဝယ်ကျွေးလိုက်ရင် ရပြီပေါ့... ဆရာမကြီး”

“အေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ... ပြင်ဆင်၊ ဧည့်ခံရဦးမှာပေါ့ဟဲ့ ရွှေယမုံခ၊ နီလာသိမ့်၊ မချစ်နဲ့ ... စန္ဒာ တော်ပြီလား (၄) ယောက်၊ နည်းသေးလား”

ဆရာမကြီးက အစည်းအဝေးလေးလုပ်ပြီး ဧည့်ခံကြိုဆို ရေးအဖွဲ့ ချက်ချင်းဖွဲ့နေလျှင် ဆရာမကြီးကြီးတွေက နောက် သည်။

“ဆရာမကြီးကလည်း လှတမတ အပျိုလေးတွေနဲ့ချည်း ပဲ ဖွဲ့စည်းနေတယ်။ တော်ကြာ ဆေးအဖွဲ့ထဲမှာ ဆရာဝန်လူပျို တွေဘာတွေ ပါလာလို့ ဇာတ်လမ်းတွေ ကြာနေရပါဦးမယ်”

“ဪ... ငါက မျက်နှာပန်းလှတာလေးတွေနဲ့ ဖွဲ့ စည်းလိုက်တာပါ။ ထောင့်မကျိုးလား၊ ကျိုးလားတော့ မသိဘူး ဟေ့၊ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်နိုင်အောင် လုပ်ကြ”

ဆရာမကြီး တာဝန်ပေးသည့်အတိုင်း ယမုံတို့ဆရာမ လေးများ ဧည့်ခံကျွေးမွေးဖို့ စီစဉ်ရပါသည်။

နံနက် (၁၀) နာရီလောက်မှာပင် ကျန်းမာရေးအဖွဲ့ ကား (၂) စီးနှင့် ရောက်လာကြပြီး ဆရာမကြီးက ရုံးခန်းထဲမှာ ခေတ္တနေရာချထားသည်။ နောက် ... ဧည့်ခံစကားပြောသည်။

အစီအစဉ်အရ ရွှေယမုံတို့အဖွဲ့က ယခုမှ အပြေး အလွှားဝယ်ထားရသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာတို့နှင့် ရုံးခန်းထဲသို့ ချီတက်ရသည်။

ကျန်းမာရေးအဖွဲ့မှာ ဆရာဝန်တွေ၊ သူနာပြုဆရာမတွေ နှင့် ဘယ်သူတွေပါသေးသည်တော့မသိ။ အားလုံးပေါင်း (၈) ယောက်။

မျက်နှာလေးတွေ ပြုံးရွှင်စွာနှင့် ဆရာမလေးများ စား သောက်ဖွယ်ရာ ပန်းကန်လေးများ ချပေးနေစဉ် ...

“ဟာ”

ဆိုသည့် အာမေဇိုတ်သံကြီးကြောင့် အားလုံးပင် လန့်ကြောင်သွားကြသည်။ အသံနှင့်အတူ မားခနဲ ထရပ်လိုက်သူမှာ မျက်စိအထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဦးမာန်ဝင့်ထည်။

လက်ညှိုးကြီးကလည်း ယမုံကို ထိုးလို့၊ ကြွေးရှင်၊ ကြွေးသမားကိုတွေ့သည့်အတိုင်း။

တကယ်တော့ မာန်ဝင့်ထည်ဆိုတာလည်း သမားဂုဏ်နှင့် တည်ကြည်ရင့်ကျက်သူပါ။

ပျောက်နေတာ တစ်လလောက်ကြာပြီး ဘယ်လိုမှ ဘဲဥအစရှာမရခဲ့သည်မို့ သူဝမ်းသာအယ်လဲဖြစ်နေတာ။

သူ့အဖွဲ့မှ ဆရာဝန်များရော၊ ရုံးခန်းထဲမှ ဆရာမတွေပါ ကြောင်ပြီး သို့လော၊ သို့လော ကြည့်နေကြတော့ မာန်ဝင့်ထည်ကိုယ့်စကား ကိုယ်တာဝန်ယူရသည်။

ရွှေယမုံခကတော့ အရှက်မျက်နှာလေးနီနီဖြင့် ပြေးလေပြီ။

“ကျွန်တော်တို့ မော်တော်မှောက်ပြီး သေဖို့လက်တစ်ကမ်းအလိုမှာ ကယ်တင်ခဲ့တာသူပေါ့၊ နာမည်လည်း မေးလို့မရ၊ ဘာမှမေးမရလို့ ခုချိန်ထိ အဆက်အသွယ်မလုပ်ရသေးတာ”

“ဪ... အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ပေါ့၊ ခင်ဗျား

အိမ်ဦးခန်းမှာထားပြီး ကိုးကွယ်သင့်တယ်”

သူ့မိတ်ဆွေများက သည်တော့မှ ရယ်နိုင်၊ ပြုံးနိုင်ကြပြီး သူ့ကို ဝိုင်းနောက်ကြ၏။ ပွဲကတော့ စိပြည်လှပသွားပါပြီ။

ခက်တာက မင်းသမီး ထွက်ပြေးနေခြင်းပါပဲ။ အားလုံးပင် ရယ်ရယ်မောမော။

မာန်ဝင့်ထည်ကလည်း မျက်နှာပြောင်ပါသည်။ သူ့အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်မလေး၏ဖုန်းနံပါတ်နှင့် နေရပ်လိပ်စာကို ဆရာမကြီး၏ဝန်ထမ်းများ ဆက်သွယ်ရန် ဇယားထဲမှ ကူးယူခဲ့သည်။

သူတို့ပြန်သည်အထိ ရွှေယမုံခကို တစ်ခါမျှမမြင်ရတော့သော်လည်း သူ ကျေနပ်ပါသည်။

မိန်းကလေးဆိုတာ ရှက်မှ၊ ရှက်တတ်မှ။ အဲ... အဲလိုရှက်တာကိုကလည်း မရိုးသားခြင်း မဟုတ်ပါလား။

သူ ပိုပြီးကျေနပ်မိတာက အတွင်းစကားအရ ရွှေယမုံခမှာ ချစ်သူလုံးဝမရှိတာ၊ အချစ်ရေးကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားတတ်တာကြောင့်ပါ။

သူကလေးဟာ ခဲမှန်ခံရဖူးလို့လည်း ဖြစ်မှာပေါ့။ ကိစ္စမရှိ။ လောလောဆယ် ခဲမှန်ခံရမှာ ကြောက်နေသည့် ကောင်မလေးအား ...

၉

♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

သူကတော့ မအားသည့်ကြားမှ မာဒင်ထုံး နှလုံးမူပြီး
မင်းကုသကြီးလို ...။

'သာကလခေါ်တိုင်းပြည်ကြီးက ပပဝတီရယ်' ... ဆိုပြီး
မယ်ဒလင် ... အဲလေ ... စောင်းတစ်လက်နဲ့ ကြူရ၊ ချူရဦး
တော့မှာပေါ့လေ။

* * *

အခန်း (၁၀)

လောလောဆယ် ကျောင်းမှာ သည်သတင်းက ဟော့
အဖြစ်ဆုံး။ မာန်ဝင့်ထည်ဆိုတာ မျက်စိအထူးကုဆရာဝန်ကြီး။
အဲ ... ဆရာဝန်ကြီးဆိုပေမယ့် အသက်ကလည်း သုံးဆယ်
လောက်။ နောက် ... ဥစ္စာပေါ့၊ ရုပ်ချော။

ဘာလိုသေးလဲဆိုသလို အားလုံးပြီးပြည့်စုံနေတဲ့သူ။ အနီ
... သူလိုလူက ရွှေယမုံခကို လေးလေးနက်နက်ဖြစ်နေလိုက်တာ
မှ ရပ်သိ၊ ရွာသိ၊ တိုင်းသိ၊ ပြည်သိလို့ ပြောရမလို့။

ရွှေယမုံခကတော့ ဘယ်ကိုထွက်ပြေးရမုန်းမသိ။ လူတွေ
ကိုရှောင်ပြီး စာသင်ခန်းတွေထဲက မထွက်။ တစ်ယောက်တည်း

ပုန်းရှောင်နေတာ များသည်။

ဪ... ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခ။ ငါ့ကိုများ ကစားစရာအရပ်
မှတ်နေသလားပဲ။

ကယ်မိတာ၊ ကူမိတာကိုက ငါ့အမှား။

အလကား ယောက်ျားတွေကို မယုံကြည်ပါဘူး။ စိတ်
သွားတိုင်း ကိုယ့်ပါပြီး လေလွင့်ရွက်ဝါလို လေတံခွန်တိုက်နေတာ။

သူ့ဂုဏ်၊ သူ့သိမ်ကိုမှမထောက်။ ပေါ့ရဲလိုက်တာ။
ကြောင်တောင်တောင်အလုပ်တွေ သူ့မို့ လုပ်ရက်သည်။

ဘာမှလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။

ရွှေယမုံခ စိတ်ညစ်နေတာပဲ သိသည်။ သူမ၏ပင်ကို
စရိုက်က အေးအေးဆေးဆေး စာလေး၊ ကဗျာလေးဖတ်၊ ရှုခင်း
လှလှလေးတွေကြည့်ပြီး လောကကို ဖြတ်ကျော်ချင်တာပါ။

ဒါတောင် လောကရဲ့သဘာဝနိယာမအရ ဘယ်လို
အခက်အခဲတွေ၊ ဘယ်လိုလောကခံတွေနှင့် ကြုံရဦးမည်မသိ။

ကံကြမ္မာဆိုတာလည်း ငှက်ခါးပျံသလို နိမ့်တုံ၊ မြင့်တုံ။
ယခုထိ သာယာနေသည်ဟု ထင်ရသည့်ဘဝထဲမှာတောင် ဆယ်
ကျော်သက်က ကျွမ်းချစ်ရသည့် ချစ်ဦးသူကြောင့် သူမမှာ သွေး
စိမ်းရှင်ရှင်ထွက်အောင် ခံစားခဲ့ရသေးသည်ပဲ။

ကြောက်ပါသည်။

ယောက်ျားတွေကိုလည်း ကြောက်သည်။

အချစ်ဆိုတာကိုလည်း ယမုံခ အများကြီး ကြောက်ပါ
သည်။

ကိုယ့်အသည်းလေးကို လုံအောင် သိမ်းထားပြီး ဘဝကို
သာယာအေးချမ်းစွာပဲ ရွှေ့လျားချင်သည်။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး
ပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သာ အရှင်သခင် ဖြစ်လိုက်မည်။

ယမုံခ အကြောက်ကြီး ကြောက်နေလို့ နားနေခန်းထဲမှာ
ချောင်ကုပ်ပြီး လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်တွေ စစ်နေတုန်း ဝင်လာသည့်
ဖုန်းသံကြောင့် သူမ လန့်သွားရသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ကိုယ်ပါ။ မာန်ဝင့်ထည်”

“အင် ... ဘာ ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ကိုယ်တို့ တွေ့ဆုံမှုတစ်လပြည့်နေ့လေးအတွက် လက်
ဆောင်ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်၊ အမှတ်တရပေါ့”

“ဟာ ... မလိုချင်ပါဘူး၊ ဘာတွေလဲ၊ ရှင် ကျွန်မကို
မနောက်နဲ့နော်”

တစ်ဖက်မှ ရယ်သံက သာသာယာယာ။ တကယ်ကို
မာယာအပြည့်နှင့် မှော်ဆရာ။

“မနောက်ပါဘူးကွာ။ ချာတိတ်ကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့

ပါ။ ကဲ ... ဒါပဲနော်။ ညကျမှ ဖုန်းထပ်ဆက်မယ်၊ ကိုယ်
ခွဲခန်း ဝင်လိုက်ဦးမယ်နော်”

“အင်”

ပြောချင်တာတွေပြောပြီး သူ ဖုန်းချသွားစဉ် ကျောင်းထဲ
သို့ သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်နှင့်ရောက်လာပြီး
နှင်းဆီပန်းတစ်ခြင်း လာပေးလေသည်။

ပေးပုံကလည်း ရှိမန်တစ်ဆန်ဆန်။ ပန်းရောင်နှင်းဆီ
ခြင်းလေးကလည်း လှလွန်းလို့ ထိရက်စရာပင်မရှိ။ ခြင်းမှာလည်း
ဖဲကြိုးပန်းရောင်နှင့် ပန်းရောင်ကတ်လေးက တန်းလန်း။

‘ကိုယ်တို့ရဲ့တွေ့ဆုံမှု တစ်လပြည့်အမှတ်တရ’ တဲ့။

ဆရာမလေးက ပန်းခြင်းကို ခါးလေးညွတ်ပြီး သူမကို
ပေးအပ်သည်။ ပြီးသည်နှင့် ပြုံးပြီးလေး ဦးညွတ်ပြကာ ပြန်လည်
ထွက်ခွာသွားလေရာ ...

ရွှေယမုံခမှာ နှင်းဆီပန်းခြင်းကို ကိုင်ထားရင်း ကြက်
သေ သေလို့။

ဆရာမကြီးပင် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး သူမကို ကွန်
ဂရက်ကျူလေးရှင်းနေလေ၏။

“ကံကောင်းလိုက်တာ သမီးရယ်၊ ဆရာမကြီး ဝမ်းသာ
ပါတယ်ကွယ်။ မိန်းကလေးဆိုတာ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိနေရင်

ယောက်ျားကောင်း တွေ့တတ်တာပါပဲ”

နားနေခန်းမှ ဆရာမလေးများကလည်း ဝိုင်းနောက်ကြ
သည်။

“အမယ် ... ဆရာမကြီးကလည်း ယမုံက ရေကူးချန်
ပိယံမို့ပါ။ သူ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့လို့ သူက အသည်းစွဲနေတာ”

“ကျွန်မသာဆို မော်တော်မှောက်တဲ့နေရာမှာတင်
အကြောက်လွန်ပြီး အသက်ထွက်သွားမှာသေချာပါတယ်”

“တန်ပါတယ်လေ၊ သူ့အသက်ကယ်ခဲ့တာပဲ”

နှင်းဆီခြင်းလေးက လှလွန်းသဖြင့် ဘယ်သူမှ မဖျက်
ဆီးရက်ကြပါ။ သူ့အတိုင်းပဲ စားပွဲပေါ် အလှတင်ထားရင်း ရွှေ
ယမုံခ သူများချီးကျူးတာလည်း ခံရ၊ အမြင်ကတ်တာလည်း
ခံနေရပါသည်။

ညကျ ဖုန်းဆက်မတဲ့။ ဒီလူ တော်တော်အချိန်တွေ
အားနေ ထင်ပါရဲ့။

ငါကရော ဘာတွေပြန်ပြောရမှာလဲ။ အင်း ... အံ့နဲ့ပဲ
ပြီးမှာထင်ပါရဲ့။

နေရင်း ထိုင်ရင်း တင်ပါးအောက် ဓားမောက်ပေါ်ဆိုတာ
ဒီအဖြစ်မျိုးပဲ။

✱

ညဖက်ကျ ယမုံ ကျောင်းသင်ခန်းစာတွေကို ပြင်ဆင်ရသည်။ နောက်တစ်နေ့သင်ဖို့ စာကြည့်ရသည်။ ည (၁၀) နာရီလောက်မှာ ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ယမုံ လန့်သွားမိသည်။

ဦးမာန်ဝင့်ထည် ဖြစ်မှာပေါ့။

“ဟဲလို ... ယမုံ”

“အင် ... ဘာလုပ်မလို့လဲရှင်”

“ဪ ... မျက်စိခွဲချင်လို့ပါ။ အမြင်မမှန်တာ အမြင်မှန်တာလေးတွေ ကြည့်လင်သွားအောင်”

“ဘယ်သူ့ကို စောင်းပြောနေတာလဲ”

“တည့်တည့်ပြောတာပါ ခင်ဗျာ”

“ရှင် တော်တော်အချိန်အားနေသလားဟင်”

“မအားပါဘူးခင်ဗျာ၊ အခုပဲ ခွဲခန်းဝင်ရတော့မှာပါ။ ခွဲခန်းမဝင်ခင်လေး ချစ်သူဆီ ဖုန်းဆက်တာပါ။ ချစ်သူဆီက ခွန်အားလေး ရမလားလို့ပါ”

“ဟင် ... ရှင် ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ”

“ခင်ဗျားကိုပေါ့၊ ခင်ဗျားလေးကိုဗျ”

“စာတွေကျက်ရလွန်းလို့ ချောင်သွားတာတော့ မဟုတ်

ပါဘူးနော်”

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ မင်း အခုပြောနေတာ မျက်စိခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်ကြီးဆိုတာလည်း သတိလေးထားလိုက်ပါဦး”

“ဆရာဝန်ကို သူနာပြုဆရာမတွေကပဲ ကြောက်မှာပေါ့။ ကျွန်မက ကိုယ်နဲ့မဆိုင်လို့ မကြောက်ဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ မကြောက်လည်း နေပါ။ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းတော့ လေးစားဦးမှပေါ့။ အိမ်ဦးနတ်ဖြစ်မယ့်သူဆိုတာ လေးစားရတယ်”

“ခုကွပါပဲ ... ရှင် ... အင်းလေ ... ကျွန်မ အားနာပါတယ်၊ ကဲ ... တော်ပြီနော်၊ ကျွန်မ စာကြည့်ရဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကိုယ်လည်း ခွဲခန်းဝင်လိုက်ပါဦးမယ်၊ ဒီနေ့ လူနာတွေ များလိုက်တာ၊ မိုးလင်းပေါက်များ ခွဲရဦးမလား မသိဘူးဗျာ”

သည်လိုဆိုတော့လည်း ရွှေယမုံခ သူ့ကို သနားသွားသလိုလို။ သတင်းတွေတော့ ကြားနေရတာပါပဲ။ သူဟာ တော်တော်အလုပ်လုပ်နိုင်သည့် ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ပါ။

“ဒါဆို ... ဆရာ ဘယ်အိပ်ရတော့မလဲနော်”

“အင်းပေါ့ ... ပြုစုယူယမယ့်သူလည်း မရှိ။ ဘဝက အချည်းနှီးပါပဲဗျာ”

“ဆရာအမေတွေ၊ အဖေတွေကရော”

“ရေနံချောင်းမှာ နေကြတယ်လေ၊ ဒီမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း”

“ဪ... ကဲ ... ဆရာ ... ခွဲစိတ်မှုတွေ အဆင်ပြေချောမွေ့ပါစေရင်”

“Thanks ... ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်ပါစေဗျာ”

ရွှေယမုံခ ဖုန်းပိတ်ရင်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်ပြောသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့သြမိသည်။ အင်းလေ သူကလည်း တေလေဂျိုပိုးတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ။

ဂုဏ်သရေရှိသူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ကို အသလွတ်ရန်လို၊ မုန်းတီးနေလို့လည်း မသင့်တော်ပါ။

ယဉ်ကျေးမှုအရ ဒီလိုပဲ ပြန်ပြောရတော့မှာ။ အင်း... လူနာတွေအများကြီးကို တစ်ညလုံး ခွဲနေရမှာတော့ သနားစရာ။ အူကြောင်ကြောင်အလုပ်တွေ မလုပ်ဖို့တော့ သတိပေးရဦးမည်။

အခန်း (၁၁)

“မြန်မာစကားမှာ မပြီးခင် ဗမာမမြင်စေခဲ့တဲ့ ဆရာ။ အခု ... ဆရာဥစ္စာက ပေါ်တင်ကြီး”

“ဘာလဲဟာ ... အိပ်ရေးပျက်လို့ နုံးချည့်နေရတဲ့ကြားထဲ”

“ဆရာမလေး ခေါ်ပေးရမလား ဆရာ”

ဒါကတော့ ဆေးရုံရုံးခန်းထဲမှာ မာန်ဝင့်ထည်နှင့်ဒေါက်တာငယ်လေးတွေရဲ့ အပြန်အလှန် ဒေသနာ ကြားနေတာတွေ။

“လုပ်ပါဦး ဆရာရဲ့။ ကောင်မလေးက ဘယ်လိုကယ်ခဲ့တာလဲ။ ရေထဲမှာ နှစ်ယောက်အတူ ငါးပူတင်း မတွတ်တာ

တော်သေး”

“ဆရာ အဲဒီကတည်းက ရင်တွေခုန်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူက ငါ့ရဲ့အသက်သခင်၊ ကျေးဇူး ရှင်ဆိုတော့ ငါ့မှာ တာဝန်ရှိလို့ပါ”

“အမယ် ... အမယ် ... ဆရာကို ကယ်ခဲ့သူဟာ အသက်ကြီးကြီး၊ အရုပ်ဆိုးဆိုးနဲ့ အပျိုကြီးမကြီးဆိုရင်ရော”

“အင်း ... အဲလိုဆိုရင်တော့လည်း တစ်မျိုးပေါ့ကွာ၊ ကဲပါ ... မင်းတို့နဲ့တွေ့မှ ငါလည်း အူကြောင်ကျားဖြစ်တော့ တယ်။ တော်ပြီ ... တော်ပြီ”

သူတို့ဆေးရုံမှာ လေ့လာရေးဆင်းသည့် ဆရာဝန်လောင်း လေးတွေက (၆) ယောက်တောင်။ နောက် ... လက်ထောက် ဆရာဝန်တွေလည်း အများသား။ ကလေးတွေက သူ့ကို ချစ် ကြောက်ရိုသေကြပေမယ့် လောလောဆယ် ဟော့ဖြစ်နေသည့် သတင်းအရ သူတို့တွေ ပါးစပ်ယားနေကြပုံ။

“ဆရာ ... မိန်းမတွေက ကိုယ်ကလိုက်ရင် သူတို့က ပြေးတယ်။ ကိုယ်ကပြေးမှ သူတို့ကလိုက်တာ ဆရာရဲ့”

“ဪ ... ဘာမှတောင် အစမပျိုးရသေးဘူး။ ပြေးလို့ ဖြစ်မလားကွာ။ ကဲ ... တော်ပါ၊ တော်ကြပါ။ သွား ... သွား ကြတော့”

မာန်ဝင့်ထည် တစ်ညလုံး ခွဲခန်းဝင်ခဲ့ရသည့်အပြင် ကိုယ် ပိုင်ဆုံးခန်းမှာလည်း ထိုင်ရ၊ ဆေးရုံလည်း ဆင်းရဲမို့ လူက ခုံးချည့်နေပါပြီ။

သူတပည့်ကျော် ဖျော်ပေးသည့် ကော်ဖီကို အလျင်အမြန် သောက်ပစ်လိုက်ပြီး နေရာမှာ ခေတ္တမှိန်းနေမိစဉ်။

သူတပည့်ကျော်က အရေးတကြီး လာခေါ်လေ၏။

“ဆရာ ... ဆရာ ... ဆရာရဲ့ဆရာမလေး ဆေးရုံ ရောက်လာတယ်”

“ဟေ ... ငါ့ဆီ သတင်းလာမေးတာလား”

“ဟာ ... ဆရာက ဘာဖြစ်တာမှတ်လို့၊ သူ့စက်ဘီးနဲ့ သူများကားနဲ့ တိုးမိလို့ ... တဲ့”

“ဟင် ... ဘာ ... ဘာ”

တပည့်ကျော် နိုင်ဦး၏စကားတောင် မဆုံးသေး။ သူ ကိုယ့်ရုံးခန်းမှထွက်ကာ ဆေးရုံအရေးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားပေပြီ။

သူမရဲ့နောက်မှာ ကားပိုင်ရှင်ရော၊ ဆရာမ (၂) ယောက် ပါ ပါလာကြပါသည်။ သူမကတော့ ရှုံ့မဲ့လို့။

တာဝန်ကျ ဆရာဝန်မ စမ်းသပ်စစ်ဆေးနေပေမယ့် သူ စိတ်မချ။ ရာဇကူခြေမကလို့ ဘာကူခြေပဲပျက်ပျက်။ မတတ်နိုင်။

“ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ”

သူ့ကိုယ်တိုင် စမ်းသပ်စစ်ဆေးနေတော့ သူ့ဆေးရုံမှ
ဝန်ထမ်းများက မပြုံးရဲနှင့် ပြုံးကြ၏။

“အား ... ခြေထောက် ခြေထောက်”

“မှန်း ... ကျိုးသွားလား”

လှပနုဖောင်းသည့် ခြေထောက်လေးကို သူ ကိုင်တွယ်
စမ်းသပ်ကြည့်တော့ သူမက ကလေးလေးလို အော်ရင်း သူ့လက်
ကို တွန်းထုတ်၏။

“အား ... နာတယ် ... နာတယ်”

“ခက်တော့တာပဲ၊ ကဲ ... ဒေါက်တာ တုတ်ကြီးကို
သွားခေါ်ဟေ့ ... ဒါမှဖြစ်မှာ”

“အင် ... ဒါဆိုလည်း ဆရာပဲက၊ ဖြည်းဖြည်းနော်၊
မနာအောင်လုပ်ပေး”

သူ စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်တော့ သူမရဲ့ခြေဆစ်လေး လည်
သွားတာ။ ဒါ ကျောက်ပတ်တီးစီးပြီး တစ်ပတ်လောက် နားလိုက်
ရင် ကိုယ်လည်း အဆင်ပြေ၊ သူလည်း အဆင်ပြေ။

အဲ ... သူအဆင်ပြေတာကတော့ အနားယူလိုက်မှ
ခြေထောက်ကောင်းသွားမှာလေ။ ကိုယ်အဆင်ပြေဆိုတာကတော့
ဆေးရုံမှာ တစ်ပတ်လုံးလုံး ဂရုစိုက်၊ ရင်းနှီးခွင့်ယူရင်း ချစ်ခွင့်
ရအောင်၊ လက်ထပ်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားမှာ။

သူ ဆရာမတွေ၏အကူအညီနှင့် ယမုံကို ကျောက်ပတ်
တီးစည်းပေးလိုက်သည်။

နောက် ... အထူးခန်းတစ်ခန်းမှာ နေရာချပေးလိုက်၏။

တစ်ချိန်လုံး အနားမှာ မျက်စိ၊ မျက်နှာပျက်နေသည့်
ကားပိုင်ရှင်ကို မာန်ဝင့်ထည် ယခုမှ ဟောက်ရ၊ ခြောက်ရသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလဲ ... ကားမောင်းတာ ရမ်းလှချည်
လား။ ဒါ ဆရာမဗျ။ သူ တစ်နေ့ကျောင်းမတက်နိုင်ရင် တစ်နေ့
ကလေးတွေ နစ်နာတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော် ဆရာမရဲ့ဆေးဖိုး
ဝါးခ၊ နေရေး၊ ထိုင်ရေး အားလုံး တာဝန်ယူပါတယ် ခင်ဗျာ”

ကားပိုင်ရှင်ဟာ အသက်အစိတ်လောက်ရှိမည့်လူငယ်
တစ်ယောက်ပါ။ ဂျေဝင်သည်ပဲပြောပြော၊ သူ ယမုံကို ကားသမား
နှင့် မဆက်စပ်စေချင်တော့ပါ။

“ယမုံ ... အမှုကို ရဲတိုင်မလား”

“နေပါစေတော့လေ ... မတော်တဆ ဖြစ်ရတာပဲ။
သူက ကလေးတစ်ယောက်ကိုရှောင်ရင်း ယမုံကို ဝင်တိုက်မိတာ
ပါ။ ပွတ်မိရုံလေးပါ”

“ယမုံ ခွင့်လွှတ်ပေးမယ့် ကိုယ်မလွှတ်ဘူး”

“ဪ ဆရာရယ် ... တရားလိုက ကျွန်မပဲ။ ရှိပါစေ၊

နေပါစေ။ ကဲ ... ရှင် သွားလို့ရပြီ။ နောက် သူများတွေကို လျှောက်တိုက်မနေနဲ့။ အချုပ်ထဲရောက်သွားလိမ့်မယ်”

“ဆရာမရယ် ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ။ ဆရာမ လောက် သဘောထားပြည့်တဲ့သူ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မကြုံဖူး ပါဘူးဗျာ”

“ဘာလဲ ... ရှင်က ဘယ်နှယောက်တောင် တိုက်ဖူးလို့ လဲ”

“အို ... မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် မတိုက်ဖူးပါဘူး။ မြင်နေ၊ ကြားနေရတာပဲလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာမရယ် ... ဆေးဖိုးဝါးခအဖြစ် လောလောဆယ် ဒါလေးတွေ ယူထားပါ နော်။ ကျွန်တော်လည်း နေ့တိုင်းလာကြည့်ပါ့မယ်”

“ကျွန်တော့်နာမည် မိုးစက်ဝသုန်ပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့ဗစ် ဇစ်တင်းကတ်ပါ။ ဆရာမအတွက် ကျွန်တော် အားလုံးတာဝန် ယူပါတယ်ဗျာ။ ထမင်းချိုင့်လာဖို့မယ်။ အိပ်ရာလိပ်လည်း ပို့ပေး ပါ့မယ်”

မိုးစက်ဝသုန်ဆိုသည့်ကောင်ကို မာန်ဝင့်ထည် ကြည့်မရ တော့။ ဟောက်ပစ်မှ ရမယ့်ကောင်။

“မလိုဘူး။ ဘာမှမလိုဘူး။ ဒါ ... ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေပါ။ အားလုံး တာဝန်ယူတယ်။ မောင်ရင် ငွေလည်း ပြန်ယူသွား

တော့”

ငွေရော၊ ဗစ်ဇစ်တင်းကတ်ပါ ပြန်ပေးနေသည့် မာန်ဝင့် ထည်ကို မိုးစက်ဝသုန် ကြောက်တော့ ကြောက်ရပါသည်။ ဆရာ ဝန်ကြီးလေ။ သူရစ်လျှင် ရစ်သလို ကိုယ်ခံရမှာ။

ကုတ်ကုတ်ကလေး ထွက်သွားလေမှ မာန်ဝင့်ထည် ယမုံ ကို လိုလေးသေးမရှိ စီစဉ်ပေးနေတော့သည်။

ဆရာဝန်ကြီးရဲ့အသည်းကျော်မို့ တစ်ဆေးရုံလုံး ပြာနေ အောင် ဂရုစိုက်နေရတာလည်း အထူးပြောနေစရာမလိုတော့ပါ။

ရွှေယမုံခ ...

ခြေထောက်ကျောက်ပတ်တီးစည်းထားရပေမယ့် လူက အကောင်းကြီးမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကျယ်ချုပ်ကျခံနေရသလို ခံစားနေရသည်။

ခြေထောက်လေးကျိုးတာနဲ့ ဆေးရုံတက်စရာလား။ အိမ် မှာ နေတော့ရော မရဘူးလား။

ရွှေယမုံခဆိုတာ ဂျစ်မို့ ရစ်တတ်သူမို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ

၁၀၈ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ကြောက်တတ်တာတော့ မဟုတ်။

ဟင်း ... သူ ... ဆရာကြီးလုပ်နေတာ။

ငါ့ plan တွေကို သူ ဖျက်ဆီးနေတာ။ သူလည်း အား
တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆေးခန်းနှင့် ဆေးရုံ၊
ခွဲခန်းတွေ လျှောက်ပြီး ကားတစ်စီးနှင့်သွား။

ဖုန်းတော့ ဆက်နေတာပဲ။ ရွှေယမုံခအတွက် အစား
အသောက်တွေ စာအုပ်တွေကလည်း အလှူပယ်။ ဆိုပါစို့ ...
ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေကတော့အပြည့်။

ရွှေယမုံခဟာ မြောင်းမြမှာ ညှော်သည်မို့ မိသားစု၊ ဆွေ
မျိုးအသိုင်းအဝိုင်းမရှိပါ။ တပည့်လေး တချို့တလေ၊ ဆရာ၊
ဆရာမအချင်းချင်းတော့ မေးဖော်ရပါရဲ့။

အများအားဖြင့် တစ်ယောက်တည်းနေရတာ။ သည်
တစ်ခါ သူလာရင်တော့ ဆေးရုံက ဆင်းခိုင်းမှာ။ တောင်းဆင်း
ပစ်လိုက်မှာ။

ယမုံတစ်ယောက်တည်း ဆေးရုံပြတင်းမှ အပြင်သို့
ငေးနေမိတာ။ ခုတင်ပေါ်မှာ ခြေထောက်လေးဆင်း ... လို့။
စားစရာ၊ သောက်စရာတွေနှင့် စာအုပ်တွေကတော့ သူမရဲ့လက်
တစ်ကမ်းမှာ။

သည်စဉ် သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ယောက် ပြုံးရွှင်စွာ

ဝင်လာပြီး သူမကို ရေပတ်တိုက်ပေးဖို့ပြင်လျှင် ယမုံ ငြင်းပယ်
လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်မ ရေချိုးချင်တာ၊ ဘယ်သွားချိုးရမလားဟင်”

“ရေချိုးလို့မဖြစ်ပါဘူးရှင်၊ ဆရာက ရေပတ်တိုက်ပေး
ဖို့ပဲ မှာခဲ့ပါတယ်”“ဟာ ... ကျွန်မ ရေချိုးချင်တာ။ ရှင်တို့ ဆရာကရော
... သူ ဘယ်တော့လာမှာလဲ”

“သူ ဆေးခန်းက (၁၀) နာရီလောက်မှ ရောက်မယ်”

“ကျွန်မ ဆေးရုံက ဆင်းချင်တယ်။ ပြောပေးပါနော်”
ဆရာမလေးက အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်မောရင်း...“ဒါတော့ ဆရာမဘာသာ ပြောပါ။ ကျွန်မတို့ မပြောရဲ
ပါဘူးရှင်”“ကျွန်မမှာ ဘာရောဂါမှ မရှိဘူးလေ။ ဒီမှာနေရတာ
စိတ်ကျဉ်းကျပ်တယ်။ အိမ်ပြန်ချင်တယ်”“အိမ်မှာ ဆရာမတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်လား။
ဘယ်သူလာလုပ်ပေးမလဲ”

“ရတယ်။ ဖြစ်တယ် ... ကျွန်မ နေတတ်မှာ”

“ကဲပါ ... လောလောဆယ် ကျွန်မ ရေပတ်တိုက်၊
အဝတ်လည်း ပေးပါ့မယ်”

“ဪ... ဒုက္ခပါပဲ။ အဲ... ဆရာမက စပါယ်ရှယ် နှာ(စ်)လား။ ကျွန်မ ပိုက်ဆံပေးစရာမရှိဘူးနော်”

ဆရာမလေး နှစ်လိုစွာရယ်မောရပါသည်။

“မပေးရပါဘူး ဆရာမရဲ့။ ဒါ ယူစရာလား။ ဆရာကို လေးစားလို့၊ ကြည်ညိုလို့ လုပ်ပေးနေကြတာပါ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

ကလေးလေးလို ချစ်စရာပွင့်လင်းဖြူစင်သည့် ရွှေယမုံခ ကို သူတို့လည်း ချစ်ခင်ကြပါသည်။ ယမုံ ရေပတ်တိုက်၊ အဝတ် လဲ၊ ပြင်ဆင်ပြီးချိန်မှာ ဆေးရုံသို့ နှင်းဆီပန်းအဝါတစ်ခြင်း စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့် ရောက်လာသူက တော့ မိုးစက်ဝသုန်။

သူ့မျက်နှာက ပြုံးအီချိုမြလို့၊ ရုပ်က အချောစားကြီး မဟုတ်ပေမယ့် လူငယ်ပီပီ စတိုင်က ခပ်လန်းလန်း။

“ယမုံ သက်သာလား။ အနာ နာနေမလားဆိုပြီး ကျွန်တော် စိုးရိမ်နေတာ။ တစ်ညလုံးတောင် အိပ်မရဘူး”

“ပိုကီးတွေ”

အခန်းထဲမှ ဆရာမလေးရဲ့ပါးစပ်မှ ခပ်တိုးတိုးစကား။ သူ့ဆရာနှင့် ရန်သူတော် မဟုတ်ပါလား။ မိုးစက်ဝသုန်ကတော့ မကြားယောင်ဆောင်ရင်း စကားတွေ ရေပက်မဝင်။

“ပုဂ္ဂလိကဆေးခန်းတစ်ခုခု ပြောင်းပါလား။ ဟိုမှာဆို တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ ဝန်ဆောင်မှုကလည်း အပြည့်ပဲ”

“အားနာပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မက ခုပဲ ဆေးရုံကဆင်းချင် နေတာ”

“ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ယမုံက အိမ်မှာတစ်ယောက် တည်းရယ်။ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ အဖော်မရှိနဲ့ ဆေးရုံပြောင်းလိုက် မယ်နော်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်နားမှာ ရှိတယ်”

“နေပါစေ ရတယ်။ ရှင်လည်း လာမေးမနေနဲ့တော့။ ကျွန်မ ရှင့်ကို အမှုလုပ်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အပိုတွေ လျှောက်လုပ် မနေနဲ့တော့”

“ဟား... ကိုယ့်ယမုံလေးကတော့ ဆော်တယ်ဗျာ။ တကယ့်ကို ပွင့်လင်းလွန်းတယ်။ ကျွန်တော်လာချင်လို့ လာတာ ပါဗျ။ စေတနာရှိလို့လာတာပါ။ လူသားအချင်းချင်း ဖြူစင်တဲ့ မေတ္တာတရားတွေ ကူးလူးဆက်သွယ်မှုတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ယမုံလေး သိတယ်နော်”

“မသိပါဘူး”

နေရင်း ထိုင်ရင်း ယမုံလေး ဖြစ်လာသည်မို့ မိုးစက် ဝသုန်ကို ယမုံ ဘယ်လိုညှော်ခံစကားပြောရမှာလဲ။ ဆရာမလေး ချောလည်း အခန်းထဲမှ မထွက်နိုင်ပါ။ အခြေအနေက ဆေးရုံ

၁၂ ♡ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ပေါ်မှ လူနာကိုပင် ပွဲချင်းပြီး ရည်းစားစကားပြောတော့မည့်ပုံ။

“အဟမ်း အဟမ်း”

နှင့်သာ လုပ်ချောင်းတွေ ဆိုးနေရသည့်အဖြစ်။ ရွှေစွန် ညှိကြီးကတော့ ပြန်မည့်ပုံ ရေးရေးမှမမြင်။ ရွှေယမုံခ လည်ပါ သည်။

“ဆရာမ... ကျွန်မကို ဘာဆေးတွေ ထိုးပေးထားတာ လဲ။ ကျွန်မ အရမ်းအိပ်ချင်လာပြီ”

“အိပ်ဆေး ထိုးပေးထားတာပါ ဆရာမ။ ဆရာက နားနားနေနေ နေရအောင် ညွှန်ကြားထားလို့ပါ”

ယမုံ ဒီလောက်ပြောနေတော့ မိုးစက်သန့် ပြန်ဖို့ပြင်ရ ပါသည်။

“ရက်စက်တယ်၊ ကိုယ့်ယမုံလေးကတော့ လူမှုရေး တော်တော်နည်းတာပဲ။ ကဲပါ ကိုယ်ပြန်ပါမယ်။ ညနေမှ တစ် ခေါက် လာခဲ့မယ်။ ဆေးရုံပြောင်းဖို့လည်း စဉ်းစားထား”

ပန်းခြင်းရယ်၊ အစားအသောက်ခြင်းရယ်ကို စားပွဲလေး ပေါ်တင်ထားခဲ့ပြီ။ မိုးစက်သန့် ပြန်ဖို့ပြင်သည်။ သို့သော် သူပုံစံ က လည်ပင်းတလိမ်လိမ်။

“ဘာလိုသေးလို့လဲရှင့်”

“ဪ... ယမုံဖုန်း”

အချစ်ဦးမို့ပါ ♡ ၁၃

ပြောပြီး ရွှေယမုံခ၏ ဖုန်းကိုယူကာ သူနံပါတ်တွေ ရိုက်ထည့်သည်။ နောက် သူဖုန်းကို ပြန်ခေါ်လိုက်တော့ ယမုံ ဖုန်းနံပါတ် သူ့ဆီရောက်လာ၏။

“အိုကေ... ပြန်ပြီနော် ယမုံ။ အိပ်မက်လှလှမက်ပါစေ ဟဲ့”

“မနက်ဘက်အိပ်တာ ဘယ်လိုလုပ် အိပ်မက်မက်ရမှာ လဲ”

ဂျစ်ကန်ကန် ယမုံစကားလေးကို ရယ်မောရင်း သူ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာခဲ့ပါသည်။

✱

ဆရာမလေးက အခြေအနေတွေကို အမှန်အတိုင်း တင် ပြသည်။ မတင်ပြလို့လည်းမရ။ ယမုံအခန်းထဲမှာ နှင်းဆီပန်းခြင်း နှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာခြင်းကြီးများက အခန့်သား။

ဒါတွေ ကိုယ်က ဖြစ်လာတာပဲ။ ဘယ်အထာလဲဆိုတာ သဘောပေါက်သည်ပေါ့။

ခက်တာပဲ။ မိန်းကလေးများ သေတ္တာထဲပိတ်ထား

တောင် ပိုးဟပ်နဲ့ညားတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်မည်။

ကိုယ်အဆင်ပြေအောင် အဲ သူလည်း အဆင်ပြေအောင် ပေါ့။ ဆေးရုံပေါ် ခေါ်တင်ထားခါမှ လဒတစ်ကောင် ပေါ်လာရသေး။

အေးလေ၊ သူ ကားနဲ့တိုက်လို့လည်း ငါ ဒီလိုခွင်ဆင်လို့ ရသွားတာ။ အဓိကက ကိုယ့်လူကိုယ်ပိုင်အောင် ကြိုးစားထားဖို့ ပါပဲ။

အရေးထဲ သူ့မှာကလည်း များလိုက်သည့်အလုပ်။ ဇရာ ဝတီတစ်တိုင်းလုံးမှာ ဒီမြို့နယ်ကများ မျက်စိရောဂါပိုများနေ သလား မသိ။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ခွဲလိုက်ရသည့် လူနာ။ ရက် ကန့်ထား လို့သာ တော်သေး။

ကိုယ့်ဆေးခန်းမှာ တစ်မျိုး။ ဆေးရုံမှာ တစ်ဖုံ။ သူ အသပြာဆရာဝန်မဟုတ်ပေမယ့် အထိုက်အလျောက်တော့ ရသည်ပါပဲ။

ယမုံအနားကပ်ချင်ပါတယ်ဆိုမှ တာဝန်ဆိုသည့် ငါးခြမ်း ပြားက မရပ်မနား ဆော်ပလော်တီးနေတော့ရာ။

အသည်းနာပါသည်။

နေ့လယ် (၁၂) နာရီလောက်မှတော့ ခွဲခန်းက ထွက်

သည်နှင့် အဝတ်လဲပြီး ယမုံအခန်းထဲသို့ စွတ်ခနဲ ဝင်ခဲ့သည်။

အို သနားစရာ။ ခုတင်ပေါ်မှာ ခြေထောက်ကလေးဆင်း ပြီး ပြတင်းပေါက်မှာ မေးတင်၊ အပြင်လောကကို ကြည့်နေရာ သည့် သူ့ယမုံလေး။

ဟိုး လွန်ခဲ့သောကာလတစ်ခုက မိုးသက်လေပြင်းကြား မှ အသက်လုတိုက်ပွဲဆင်ခဲ့သည်။ အရေးကြီး သက်လုံကောင်းခဲ့ သည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် ဘာမှမဆိုင်သလို။

“ယမုံ”

သူ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်နှင့် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး ကျီကျသည့်ကောင်မလေး။

“ဟော... ဆရာမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ခြေထောက်ကလွဲလို့ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး (၃၂) ကောဋာသလုံး အကောင်းပဲ ဥစ္စာ။ အိမ်ပြန်မယ်၊ အိမ်မှာနားမယ်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ယမုံအိမ်ဆိုပေမယ့် ကျဉ်းကျဉ်းလေး။ လူတွေ ၄-၅ ယောက် စုနေကြတာ။ စားရေးကျတော့လည်း ယမုံ ဘယ်ချက်နိုင်မလဲ”

“အဲဒါ ကျွန်မကိစ္စပါ။ ဆရာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ကျွန်မ ဘာသာ ဖန်တီးယူနိုင်တယ်”

“ဪ... ယမုံက ကိုယ့်အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်

လေးလေး။ ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိတာပေါ့”

“ရတယ် ... မလိုဘူး။ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ချင်တယ်။ ဆေးရုံဆင်းပေး။ ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်းနေရတာ နေအိမ် အကျယ်ချုပ် ကျခံနေရသလို ခံစားရတယ်”

“ဪ ... ခက်လိုက်ပါဘိ ဘောဘီရယ်။ ကိုယ် အကောင်းဆုံး စီမံပေးထားတာကိုကွာ။ စားရေးလည်း မပူရ၊ ဘာမှမပူမပင်နေရတာကို ရစ်နေရသေး”

“ဪ ... ဆရာက ကျွန်မကို စားရမဲ့မဲ့ သောက်ရမဲ့မဲ့ ဆရာပေးမှ ကျွေးမှ စားရမယ့်သူ မှတ်နေတာကိုး။ ရတယ်၊ ကျွန်မကို ဆေးရုံသာ ခုဆင်းပေး။ အလကား ဘာမှလည်း ရောဂါ မရှိဘဲနဲ့”

“ဪ ... ခက်လိုက်တာကွာ၊ တစ်ပတ်ထဲ တစ်ပတ် ဆို ဆင်းပေးမယ်နော်။ ကဲကွာ ဘောဘီဆိုးနေတာနဲ့ ဘာမှ အာလာပသလ္လာပတွေ မပြောရတော့ဘူး။ ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ ဆီး၊ ဝမ်းရော မှန်ရဲ့လား”

“အံ့မာ ... အဲဒီကိစ္စတွေ မေးစရာလား”

အရှက်မျက်နှာလေး နီနီရဲရဲနှင့် ယမုံလေး ရှက်ဒေါသ တွေ ထွက်နေလျှင် သူ ချစ်မြတ်နိုးလွန်းရပါတိ။

သူမ၏ခေါင်းလေးကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ရမ်းနေမိစဉ်

တာဝန်ကျဆရာဝန်၊ ဆရာမများ ဝင်လာသဖြင့် သူ ရယ်ရင်း ထရပ်လိုက်ရသည်။

ယမုံပုံစံလေးက ကိုက်တော့မည့်ခွေးပေါက်လေးနယ်။ ရန်လိုနေပေမယ့် ချစ်စရာလည်း ကောင်းလှပါတိ။

“ဒီမှာဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဘောဘီ ဂျီကျနေလို့၊ ဆေးရုံဆင်း ပေးပါချည်း ပူဆာနေတယ်။ ကြည့်လုပ်ပေးကြပါဦး”

တာဝန်ကျဆရာဝန်ကြီးက ရယ်ရင်း၊ မောရင်း အခြေ အနေတွေကို သဘောပေါက်သူပီပီ။

“ဟာ ... ဒါတော့အလိုမလိုက်နဲ့။ အားလုံးအဆင်ပြေမှ ဆင်းပေး။ ရွှေယမုံခ၊ ညည်းကလည်း ဘာတွေအရင်လိုနေရတာ လဲ။ ဒီလောက် ကိုယ့်ဆရာက အရိပ်တကြည့်ကြည့် ဂရုစိုက်နေ တာတောင်”

ယမုံဟာ သူတစ်ယောက်တည်းကိုပဲဆိုးတာပါ။ ကျန် ဆရာဝန်များ၊ ဆရာမများပြောတာကိုကျ ပြုံးပြီးလေးနှင့် ခေါင်း ညှိတ်နေပါသည်။

ဪ ... အထက်တန်းပြဆရာမကြီးကလည်း လူလား မမြောက်သေးပါလား။

ဆရာဝန်၊ ဆရာမများ ထွက်ခွာသွားတော့မှ ယမုံဝင့် ထည် ကိုယ့်စကားကိုယ်ပြန်ဆက်ရသည်။

၁၁၈ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“ဘေဘီကလည်း ပျင်းတယ်ချည်း လုပ်နေတယ်။ ကိုယ် တီဗီလာထည့်ပေးထားပါ့မယ်ကွာ။ ပျင်းရင် တီဗီကြည့်နေ။ စာတွေဖတ်လို့လည်းရတာပဲ”

“မရဘူးဗျာ ... ယမုံ ပျင်းတယ်။ အိမ်ပြန်မယ်။ ကျောင်းတက်မယ်။ ကျောင်းကို ဆိုက်ကားနဲ့သွားပြီး စာသင်ခန်း ထဲကို ဂိုးချခဲ့သွားမယ်”

“အဲ ... ဟုတ်သားပဲ။ ယမုံပျင်းနေတာ ဂိုးချလေးယူပေး မယ်။ ဂိုးချခဲ့ဆိုတော့ တစ်ဆေးရုံးလုံးကို round လှည့်လို့ရပြီ။ ကိုယ် ယမုံကို တွန်းပြီး လူနာတွေလျှောက်ကြည့်မှာပေါ့”

“အောင်မှာ ... သူ့ကိုယ်သူများ ကိုရီးယားရောက်နေ တယ် မှတ်နေသလား။ ယမုံကို ဂိုးချခဲ့တွန်းပြီးသွားတော့ ဆရာကို လူနာတွေ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက ကဲ့ရဲ့မှာပေါ့”

“ဘာလို့ကဲ့ရဲ့ရမှာလဲ။ ယမုံက ကိုကြီးရဲ့ချစ်သူလေးပဲ ဟာ”

“ဟင်”

ကိုကြီးဆိုသည့် အသုံးအနှုန်းကြောင့် ယမုံ သွေးလန့် သွားရသည်မှာ မျက်နှာကို ဖြတ်အရိုက် ခံလိုက်ရသည်နယ်။ ဆတ်ခနဲပင် တုန်နေရ၏။

ပြီး ချစ်သူတဲ့။ ဒါတော့ သူ လူလည်ကျလွန်းပါသည်။

အချစ်ဦးမိုးပါ ♥ ၁၁၉

အလကားနေရင်း လူကို သူပိုင်တံဆိပ်ကပ်လိုက်တာ မတရားပါ။

သူဟာ လူကြိုက်များသည့် နှင်းဆီခိုင်ကြီးဖြစ်နေတာနှင့် ယမုံက အလိုလို အနှိုးပေးရမှာလား။ လက်ကမ်းကြိုဆိုး အလျှော့ ပေးရမှာလား။

ယမုံပုံစံက မကျေမနပ်။ ဝှေ့တော့မည့် နွားသိုးလေး ပမာ။

“ဆရာ လူလည်မကျနဲ့။ ကျွန်မက ဘယ်တုန်းက ဆရာ့ဟိုဒင်း ဖြစ်သွားရတာလဲ”

“ဘာ ... ဟိုဒင်းလဲ”

သူသိလျက်နှင့် စနေမိတော့ ကောင်မလေး၏မျက်နှာ လေးက ပန်းသီးလေးလို နုနုနီနီ။

“ဆရာနော် ... လူလည်မကျနဲ့”

“ဪ ... သိပြီ သိပြီ ပရိုပို(စ်)မလုပ်လို့ မကျေနပ် တာ မဟုတ်လား။ ကဲ ... အခု ခွင့်တောင်းပြီကွ၊ နေဦး ဒီလို ... ဒီလို”

မာန်ဝင့်ထည် ယမုံရှေ့မှာ ဒူးတစ်ဖက်ထောက်ပြီး လက် တစ်ဖက်က ဘယ်အချိန်ကပါလာမှန်းမသိသည့် လက်စွပ်ဘူး လေးနှင့် တင်ပြီးတောင်းဆိုနေပုံက အပီအပြင်။

“ကဲ ... ခွင့်တောင်းပြီနော်။ မြတ်မြတ်နိုးနိုး လေးလေး

စားစားနဲ့ ရှိရှိသေသေ တောင်းဆိုပါတယ် အချစ်လေးရယ်။
ကိုကြီးကို လက်ထပ်ခွင့်၊ ချစ်ခွင့်ပေးပါနော်”

“ဟာ ဆရာ ... မနောက်ပါနဲ့ဗျာ။ ယမုံ စိတ်ထဲမှာ
တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ဆရာကို သဘောမကျဘူး။ ဒီအဖြစ်သနစ်ကြီးကို
သဘောမကျဘူး”

“ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ အချစ်ရယ်။ ယမုံမှာ ချစ်သူ မရှိ
ဘူးလေ။ ကိုကြီးက ယမုံကို အသည်းပေါက်မတတ် ချစ်မိ
မြတ်နိုးမိတယ်။ တော်ပြီပေါ့ကွာ။ မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ်ချစ်ကို
မရှာရဘူး။ သူချစ်ကို ရှာရတယ်။ တစ်နေ့ကျ လက်ထပ်ရမယ့်
အတူတူ ကိုကြီးကိုပဲ အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်ပါ
တော့နော်”

သူက ချော့ချော့မော့မော့နှင့် နားဝင်အောင်ပြောရင်း
ယမုံလက်ကလေးကို ဆွဲကာ လက်စွပ်ဝတ်ပေးမည်ပြင်တော့ ယမုံ
မျက်ရည်တွေနှင့် ရှိုက်ငိုမိပါပြီ။

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ ဆရာကိုမချစ်ဘူး။ ယောက်ျား
လည်း မယူချင်ဘူး။ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်
ပိုင်ဆိုင်ပါရစေရင်။ ဆရာ လူလည်မကျပါနဲ့နော်”

“ဪ ... ခက်လိုက်တာ ကလေးရယ်။ အကြောင်း
ပြချက်ကလည်း မခိုင်လုံလိုက်တာ။ ယမုံမချစ်နိုင်လည်း ကိုကြီး

ချစ်နိုင်တယ်။ သီတင်းကျွတ်ရင် ယမုံမိဘတွေဆီမှာ လာမြန်း
မယ်”

ယမုံကတော့ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါကာ သူမ၏ လက်
ကလေးကိုလည်း ပြန်ပြီးဆွဲယူ၊ ဝှက်ထားခဲ့တာ ကလေးလေး
ပမာ။

သူကလေး အသည်းအသန် ရှိုက်ငိုနေတာ ဘာဖြစ်လို့
လဲ။ ကိုယ့်ကို မချစ်နိုင်တာလား။ မုန်းနေတာလား။

မာန်ဝင့်ထည် သက်ပြင်းချရင်း သူကလေး အသည်း
အသန်ဖြစ်နေတာကို မကြည့်ရက်တော့သဖြင့် ခေါင်းလေးပွတ်ခါ
ချော့မော့မိပါသည်။

“ကဲ ... မငိုပါနဲ့တော့ ကလေးရယ်။ ကိုကြီး ပရိပို့(စ်)
အတွက်နဲ့တော့ ဒီလောက်မခံစားပါနဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကြီးက
တော့ ယမုံကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် လက်ထပ်မှာပဲ။ အဲဒါ အနိုင်ကျင့်
တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ယမုံကို အသက်သခင်မလေးမို့ ကျေးဇူး
ဆပ်ချင်တာလည်း ပါတယ်။ ဘယ်လိုမှ မခွဲနိုင်တော့တာလည်း
ပါတယ်”

“အသက်သခင် ... အသက်သခင်နဲ့ မပြောစမ်းပါနဲ့
ဗျာ။ အဲဒီကိစ္စကို ဆရာခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ပါတော့။
မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့”

၁၂၂ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“ဪ ကလေးရယ် ... ကိုယ် ဘယ်လို နားလည်ရမလဲဗျာ။ ကဲ ... မငိုနဲ့တော့နော်။ ခေါင်းတွေကိုက်ကုန်ဦးမယ်။ ကိုကြီး ရုံးခန်းခဏသွားလိုက်ဦးမယ်။ ပြီးရင် ယမုံကို အဖော်လုပ်ပေးမယ်နော်”

ကလေးတစ်ယောက်လို သူကလေးရဲ့မျက်ရည်တွေကို သူ ကိုယ့်လက်ဝါးနဲ့ ယုယစွ သုတ်ပေးခဲ့ပြီးနောက် လေးတွဲစွာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ရ၏။

* * *

အခန်း (၁၂)

ရွှေယမုံခ။

အတိတ်ကို ပြန်လည်တမ်းတမိတာ မဟုတ်ပေမယ့် ရင်ဘတ်ထဲမှာ အနက်ရှိုင်းဆုံး စူးဝင်နေခဲ့သည့် အချစ်ဆူးက သေရာပါတော့မလား။

ကိုကြီးကို မမေ့နိုင်။ ခုနေခါ ပြန်တွေ့လျှင် ဘယ်လိုနေမည်လဲ။ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်၊ မချစ်နိုင်တော့ပေမယ့် မေ့လို့လည်းမရပါ။

သူ့အကြောင်းတွေ့မိလျှင် ရင်ထဲမှာ စူးနှင့်သွားရပြီး မျက်ရည်ခိုးတွေ ဝေလျှံလာခဲ့ရတာ ယခုထိ။

အဲလိုခံစားရတာ အချစ်တစ်ခုတည်းကြောင့်တော့ မဖြစ်နိုင်။

ကိုကြီးကို သူမ မုန်းလည်းမုန်းသည်။ စိတ်လည်းနာပါသည်။

ကိုယ်မချစ်နိုင်တဲ့ ကလေးသာသာ မိန်းမငယ်လေး တစ်ယောက်ကို အဘယ့်ကြောင့် မြူဆွယ်ခြားယောင်းခဲ့ရက်သလဲ။ သူပေးလိုက်တာ အကြင်နာတွေ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မှာပေမယ့် -

ယမုံဘက်မှာတော့ အဆိပ်လူးမြားတွေသာ။ ယမုံရဲ့ ရင်ဘတ်တဆုံး ထုတ်ချင်းခတ်ထိုးဖောက်သွားသည့် ဆိပ်လူးမြားချက်တွေ။

အချစ်ဦးကြောင့်ပါ

နှလုံးသားလေး

တဆတ်ဆတ်တုန်ခါ

ဥပေက္ခာမြားနဲ့

သူ ပစ်ခွင်းရက်ခဲ့တာ။

သို့သော် ကိုကြီးနှင့်ပတ်သက်လာတဲ့အတွေးတွေဝင်တိုင်း ယမုံ အသည်းလေး တဆတ်ဆတ်တုန်ခါအောင် နာကျည်းမိတာ။ အချစ်တွေရော၊ အမုန်းတွေ၊ နာကျည်းမှုတွေပါ ရောမွှေခံစားနေရလွန်းလို့။

ယမုံ ရူးချင်မိပါသည်။

နှစ်တွေ ဒီလောက်ကြာမှတော့ ရင့်ကျက်သင့်ပါပြီ။ မေပျောက်သင့်ပါပြီ ယမုံရယ်။

စူဠသုဘဒ္ဒါလို အငြိုးကြီးတယ် မဟုတ်ပေမယ့် ယမုံ ကိုကြီးကို မုန်းမေ့ချင်ပါသည်။ နာကျင်မှုများနှင့် ရင်ဘတ်ထဲမှာ စူးနှင့်မနေချင်တော့ပါ။

ယခုလည်း ဆရာက သူ့ကိုယ်သူ ကိုကြီးတဲ့။ ဒီနာမ်စားကို သူမ မကြားလိုတော့ပါ။ ထို့အတူ သူ့ကိုလည်း မချစ်လိုပါ။ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လှမ်းတော့ရော ခရီးရောက်တာပါပဲ။ အဖော်မလိုပါ။

မည်သူလွှမ်းမိုးမှုမှ မခံယူရဘဲနှင့် ကိုယ့်စိတ်နှင့်ကိုယ်၊ စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါရတာ ဘယ်လောက်ပေါ့ပါးလိုက်သလဲ။

ခြင်္သေ့ကြီးလို၊ ကျားကြီးလို ကိုယ့်ကို ဟိန်းဟောက်နိုင်စားမည့်အရှင်သခင်မျိုး။ ယမုံကြောက်ပါသည်။

လောကကြီးကလည်း ခြင်္သေ့လို၊ ကျားလိုတွေကများတာပဲ။

ယမုံ အိပ်ရာလေးပေါ်မှာ ဖြည်းညင်းစွာလဲလျောင်းရင်း နေ့တစ်နေ့၏ ဖြစ်တည်မှုကို ဘယ်လိုကျော်ဖြတ်ရမလဲ စဉ်းစားလိုက်သည်။

စာဖတ်လိုက်၊ ပြတင်းမှင်းလိုက် လုပ်ရတာလည်း ငြီး

ငွေလှပါပြီ။ သည်တော့ ဆရာကိုပူဆာထားသည့် ဂိုးချလ်က လည်း အသင့်ရှိနေသည်မို့ ယမုံ ခက်ခက်ခဲခဲနှင့်ပင် ဂိုးချလ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

တစ်ယောက်တည်းပဲ ခြင်္သေ့ပေါ့။

ဂိုးချလ်ပေါ်တက်ပြီးသည်နှင့် လက်နှင့်လှည့်ကာ ယမုံ အခန်းထဲမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဆေးရုံစင်္ကြံတစ်လျှောက် ဟိုကြည့်၊ သည်ကြည့်နှင့်။ လူတွေနှင့် ထိတွေ့ရသည်မို့ အပျင်းတော့ပြေသား။

ရွှေယမုံခ ဆေးရုံကြီး စင်္ကြံတစ်လျှောက် ဖြည်းဖြည်းချင်း လိုမ့်လာခဲ့စဉ် ထောင့်ကျွေတစ်ခုအရောက် ရှေ့မှသွားနေသည့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို ဒုန်းခနဲ ဝင်တိုက်မိပါတော့သည်။

“အား”

“အဲ”

ဆရာဝန်လို့ပြောရတာ နောက်မှကြည့်လျှင် ဂျူတီကုတ် ဝတ်ပြီး နားကျပ်ကို လည်ပင်းမှာ ပတ်ထားလို့ပါ။

“မမြင်လို့ပါရှင်၊ ဆော ... ဆောရီးပဲနော်”

ပြောပြီး နောက်ပြန်လှည့်ဖို့ပြင်ပေမယ့် ယမုံ ဂိုးချကို မကျွမ်းကျင်သေးတာကြောင့် ဂိုးချလ်က စင်္ကြံမှာ ကိုးလိုက်နဲ့လန့်။ သူမ ပြေးလို့မလွတ်တော့ပါ။ ရှေ့မှ ဆရာဝန်ကလည်း

နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး သူမကို မြင်တွေ့သွားပေပြီ။

“ဟင် ... ယမုံ”

သူမကို အံ့သြတကြီး နှုတ်ဆက်နေသည်ကြောင့် ယမုံ လည်း လန့်ဖြန့်ပြီး ပြန်မော့ကြည့်မိ၏။

“ကိုကြီး”

ကမ္ဘာကြီးရယ် ကျဉ်းလိုက်တာရှင်။

သူရော ဒီဆေးရုံမှာ တာဝန်ကျတဲ့ဆရာဝန်လား။ သူဇနီး ဒေါက်တာ ယုနေရော ဒီမှာပဲလား။

တစ္ဆေတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရသလို သူမ ဆွံ့အကြောက်လန့်သွားခဲ့တာ။

ဟိုတုန်းက အခြေအနေတွေလည်း မဟုတ်တော့။ ကိုယ်စီ ဂုဏ်ဒြပ်တွေနှင့်၊ အတိမ်းအစောင်းလည်း မခံနိုင်။

နာကျင်ကြေမြည့်ခဲ့ဖူးသည့် နှလုံးသားလေးကိုလည်း နည်းနည်းမှ လေသလပ်တာတောင် မခံနိုင်တော့ပါ။

လေပြည်ညင်းလေး ပွတ်သပ်ဆော့ကစားသွားရင် တောင် သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်တော့မည့် ယမုံနှလုံးသားနုလေးကို ဒဏ်ရာတွေထပ်ပြီး အထင်မခံနိုင်။

သူက ယမုံ ဂိုးချလ်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြီး ယမုံ ကျောက်ပတ်တီးစည်းထားသည့် ခြေထောက်ကလေးကို ကရုဏာသက်စွာ

နှင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း တို့ထိရင်း -

“ကိုကြီး ခွင့်သွားနေတာ။ ဒီမနက်မှ အလုပ်ပြန်ဝင်လို့ ယမုံဆေးရုံတက်နေတာလည်း မသိရ။ ယမုံ ဒီမြို့ရောက်နေတာလည်း မသိရတာ”

“ရ...ရပါတယ် ကိုကြီး။ ထ...ထပါ။ လူမြင်လို့ မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်မက ကိုကြီးအတွက် ဘာမှအရေးပါတဲ့သူ တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“အို...ကလေးရယ်”

သူက ယမုံစိုးချစ်ကို ကိုယ်တိုင်တွန်းယူပြီး ယမုံလာခဲ့သည့်လမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့တော့ သူမ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ။

ဒီဇာတ်ကို ဘယ်လိုဆက်ကရမှာလဲ။ ဒေါက်တာယုနေရော ဘယ်မှာလဲလို့ မေးဖို့ ပြင်ပေမယ့် သူ့စကားတွေက အမျှင်မပြတ်။

သူ့အသံတို့လည်း နာကျင်ကွဲကြေလို့။ ဘုရားရေ၊ အခါလွန်မိုးတွေ မရွာချင်ပါနဲ့တော့ ကိုကြီးရယ်။

မိုးဆိုတာ သူ့အချိန်အခါသင့်မှ လူသားတွေကို ကမ္ဘာကြီးကို အကျိုးပြုတတ်တာမျိုးပါ။

အခါလွန်မိုးတွေ မရွာသွန်းဖြိုးပါနဲ့နော်။

“ယမုံအကြောင်းတွေ မသန္တာဆီ စုံစမ်းတယ်။ သူက

လုံးဝမပြောဘူး။ အခု ယမုံ ဒီမှာတာဝန်ကျတာလည်း မပြောခဲ့ဘူး။ ကိုကြီး အရမ်းဝမ်းသာတယ်။ စဉ်းစမ်းယောက်ရဲ့ ရေစက်က ဒီမှာလာဆုံနေတယ်နော်”

“ဒေါက်တာယုနေရော ဒီဆေးရုံမှာပဲလား”

ယမုံ အားနာမနေနိုင်ပါ။ ပြောချပစ်လိုက်သည်။ သည်အချိန်မှာပဲ ယမုံအခန်းပြန်ရောက်ပြီမို့ ဂိုးချလက်ကို အခန်းထဲသို့ သွင်းပေးသည်။

“ရှင် ဂျူတီဝင်နေတာမဟုတ်လား။ သွားလေ၊ ကျွန်မရပါပြီ”

ချက်ချင်းပင် လေသံရော အမူအယာပါ တင်းမာသွားသည့် ကောင်မလေးကို ငေးကြည့်ရင်း မှိုင်းလေပြည် ရင်ကွဲနာကျမိသည်။

အေးလေ၊ အဖြစ်သနစ်တွေက သူကလေး စိတ်နာမယ်ဆိုရင်လည်း နာစရာကိုး။

“သူနဲ့ကိုကြီး ကွဲသွားတာ (၃) နှစ်ရှိပြီ။ ကွာရှင်းစာချုပ်မှာလည်း လက်မှတ်ထိုးပြီးကြပါပြီ”

“ရှင်”

ယမုံ အံ့သြလွန်းလို့ သူ့ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် မော့ကြည့်မိ၏။ လွယ်လိုက်တာ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ကလေး

ကစားသလိုလား။

ဂုဏ်ချင်းထပ်မှမြတ်ကြသည့် ဆွေကြီးမျိုးကြီး အသိုင်း အဝိုင်းထဲမှာ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကြရတာလဲ။ ကိုယ့်ပယောဂများ ပါနေမလား။

“ဒေါက်တာယုနေ သနားပါတယ်။ ကလေးတွေ ဘာ တွေ့ရော မရှိကြဘူးလား။ အိမ်ထောင်တစ်ခုဆိုတာ လွယ်လွယ်နဲ့ မပျက်ကောင်းပါဘူးရှင်”

“ဖြစ်ချိန်တန်ဖြစ်၊ ပျက်ချိန်တန်ပျက်ကြတယ်လို့ပဲ သဘောထားရတော့မှာပေါ့။ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြမယ်။ လောလောဆယ် ယမုံ နားလိုက်နော်။ ကိုကြီး ခုတင်ပေါ် ရွှေပေးခဲ့မယ်”

“ရ...ရတယ်၊ ကျွန်မ ဦးချလ်ပေါ်မှာပဲ နေဦးမယ်”

“မဟုတ်တာ၊ သက်သောင့်သက်သာနေမှပေါ့။ ကိုကြီး က ဒီဆေးရုံမှာ ကလေးအထူးကုပါ။ ယမုံဖုန်းနံပါတ်ပေး ကိုကြီး ဖုန်းနံပါတ်လည်း ယူထား”

သူက ဆရာဝန်ပီပီ သွက်သွက်လက်လက်၊ ဖျတ်ဖျတ် လတ်လတ်ပင်။ ယမုံကို ဦးချလ်ပေါ်မှ ခုတင်ပေါ်သို့ ဖွေချီတင်ပြီး သက်သောင့်သက်သာ အနေအထားသို့ ပြင်ဆင်ပေးနေစဉ် - အခန်းထဲသို့ ဆရာမ ဝင်လာလေ၏။

“ဒေါက်တာ”

“ဪ... မြသီတာ။ ယမုံကို ဂရုစိုက်ပေးနော်။ ယမုံက ကိုယ့်ရဲ့”

သူ့စကားက တစ်ဝက်နှင့်ရပ်သွားတော့ ယမုံ အသည်း ယားသွားသလို မြသီတာလည်း အသည်းယားပါ၏။

“ယမုံက ဒေါက်တာမာန်ဝင့်ထည်ရဲ့လူနာပါဒေါက်တာ။ ဒေါက်တာနဲ့ ဘယ်တုန်းက သိကြတာလဲ”

“ငယ်ငယ်တည်းကလေ။ ယမုံ ဆယ်တန်းနှစ်၊ ကိုယ် ဆရာဝန်ဖြစ်စထဲကပါ။ ခု ယမုံတောင် အထက်တန်းပြဆရာမ ကြီး ဖြစ်နေပြီ”

သူက မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြနေပေမယ့် ယမုံ ငြင်းလို့မရ။ သူပြောနေတာတွေလည်း အမှန်ပဲလေ။

ခုတင်ပေါ်မှ ခြေဆင်းပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည့် ယမုံကို သူက ခေါင်းလေးတစ်ချက် ပွတ်ခဲ့ပြီး နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာ သွားတော့ -

မြသီတာ ယမုံကို အထင်သေးသည့်အကြည့်နှင့် ကြည့် လေ၏။

လူတွေ၏မျက်လုံးကို သူမ ဖတ်တတ်ပါသည်။ သို့သော် ကိုယ်က ဘယ်လိုရှင်းပြရမှာလဲ။

၁၃၂ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ကိုကြီးနှင့်ယမုံဟာ ပွင့်လင်းသည့် ချစ်သူတွေလည်း
တစ်ခါမျှ မဖြစ်ခဲ့။ ထို့အတူ ဒေါက်တာမာန်ဝင့်ထည်နှင့်လည်း
ချစ်သူတွေ မဟုတ်ပါ။

လူတစ်ယောက်ရဲ့အထင်ကို လိုက်လံပြီး ချေဖျက်ရှင်းပြ
နေရလောက်အောင်လည်း သူမ အညံ့မခံချင်။ သည်တော့ ခုတင်
ပေါ်မှာ ဖြည်းညင်းစွာ လဲချရင်း သူမ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်
ပါသည်။

အူကြောင်ကြောင်တော့အနိုင်သား။

ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်ကြီးနှစ်ယောက်ကသာ အသည်း
အသန် ဂရုစိုက်နေတယ်။ ယမုံဟာ လူနာစောင့်တောင်မရှိရှာ
သည့် ဆင်းရဲသားလူနာလေးတစ်ယောက်ပါ။

အခန်း (၁၃)

ရွှေယမုံခတို့ဖာတာစန်းလက်က လူကြားလို့ပင်မကောင်း။

ဒေါက်တာမာန်ဝင့်ထည်နှင့် မှိုင်းလေပြည်အပြင် မိုးစက်
ဝသုန်ကလည်း ချောင်းပေါက်မတတ်လာနေတာ။ အစား
အသောက်တွေဆိုတာလည်း အလျှံပယ်။

အမြင်မရှင်းသူတွေကတော့ ရွှေယမုံခကပဲ ဖာတ်လမ်း
တွေ ရှုပ်နေသလိုလို။

မာန်ဝင့်ထည် ရင်ထဲ ကျလီ ကျလီ ဖြစ်နေရပါပြီ။
ကိုယ်ကြံရွယ်သည့်စံပယ်ကုံးကို သူများတွေဦးမှာ ခူးမှားလည်း
စိုးရိမ်ပူပန်ရသည်။

ယခုတော့ သူဆင်ထားသည့်ခွင်က အများပြည်သူ ကောင်းစားဖို့ ဖြစ်နေသလို။ သည်တော့ သူ ကိုယ့်ဘက်တော် သား ဆရာမလေးများကိုသာ အပိုင်စည်းရုံးပြီး အလှည့်ကျ လူနာစောင့်လုပ်ခိုင်းရသည်။

ဗော်လန်တီယာပေါ့။ စေတနာ့ဝန်ထမ်းမည်သူတွေက အများအပြား။

“တော်ပြီ တစ်ယောက်စီပဲစောင့်ပေး။ နင်တို့ကို ငါ တိုက်စစ်မှူးခန့်ပေးထားတာနော်။ ရှေ့တန်းတိုက်စစ်မှူးတွေ။ ယမုံကို နှောင့်ယှက်တဲ့သူမှန်သမျှ ဖျက်ထုတ်ပေး”

“ဆရာယမုံက စိတ်ပါနေရင်ရော”

“မပါဘူး၊ ယမုံစိတ်ကိုငါသိတယ်။ သူက ခံတွင်းပျက် နေတဲ့ လူမမာလိုပဲ။ ဘယ်အရာကိုမှ ခံတွင်းလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဆရာရယ်... ဟိုအပျိုကြီးမမ ဒေါက်တာသန့်ဒေဝီကို စဉ်းစားပါလား။ လူဆိုတာ ကိုယ်ချစ်ကိုမရှာရဘူး ဆရာရဲ့။ သူချစ်ကိုရှာရတယ်”

“နင်တို့ ဒေဝီသန့်စင် အဲလေ့ သန့်ဒေဝီက ငါ့ကို ရေထဲကဆယ်ဖူးလို့လား”

“ဆယ်၊မဆယ်သိချင်ရင် ဒီတစ်ခါ ရေလမ်းခရီးသွားရင် ဒေါက်တာသန့်ဒေဝီနဲ့ သွားကြည့်ပါလား”

“တော်ပါပြီဟာ၊ ဆားနဲ့ပဲစားပါ့မယ်။ ကဲ ကဲ တိုက်စစ် မှူးတို့ ငါပေးအပ်တဲ့တာဝန်ကို ကျေမွန်စွာ ထမ်းဆောင်ကြစို့”

“ရက် ဆာ။ ပေးအပ်တဲ့တာဝန်ကို ဦးလည်မသန်၊ ဦးဆွေးဆံမြည့် ထမ်းဆောင်ပါ့မယ်”

“ရေဘူးပေါက်တာ မလိုချင်ဘူး၊ ရေပါရင်ပြီးရော”

မချိုမချဉ်မျက်နှာနှင့် မာန်ဝင့်ထည်ကို ဆရာမလေးများ က ဟားချင်ပေမယ့် မဟားရဲ့။ ဆရာသဘောကောင်းတိုင်း အခွင့်အရေးလှိမ့်ယူလို့မဖြစ်။

အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတွေလည်း ပေးရဦးမည်။

“ဆရာက လက်သည်ချည်းပဲ အားမကီးနဲ့လေ။ ကိုယ် တိုင်လည်း ကြိုးစားဦးမှပေါ့ရှင်”

“အေးလေ... ခုတော့ အလုပ်တွေချည်း နင်းကန်လုပ် နေတာပဲ။ တော်ကြာ သူများနောက်ပါသွားတော့မှ တစ်သက်လုံး အဆွေးဇာတ်ထုပ်ခင်းနေရမယ်။ မမြင်ချင်တာတွေ မြင်နေရဦး မယ်”

“ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ ဒီကောင်မလေး သွားစမ်း။ နင် အရင် စောင့်။ ငါ့ဟာလေးကို အသေကာကွယ်ကြ”

“အသေဆို ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဆရာရဲ့။ အရှင်ရမှ အသုံး ချလို့ ရမှာပေါ့”

၁၃၆ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ၊ နင်တို့များနေပြီ။ ငါတို့နှစ်ယောက် အဆင်ပြေအောင်သာ လှော်ပေးကြ။ ငါ ကောင်းကောင်းပြုစုမယ်”

“တကယ်နော် ဆရာ”

“အေးပေါ့”

“သမီးတို့လည်း ဆရာနဲ့ပဲ သဘောတူတာ။ ဟို တစ်ခုလပ်ကြီးနဲ့ သဘောမတူပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ချင်းက ငယ်ကျွမ်းဆွေတွေတဲ့ဟ”

“ကောလာဟလတွေပါဟာ။ ယမုံကြည့်ရတာ မကြည်ပါဘူး”

မာန်ဝင့်ထည် ဆရာမလေးများ၏ အကူအညီနှင့် ယမုံကို အပီအပြင် ချစ်ရေးဆိုရပါဦးမည်။

ဪ တကယ်ချစ်လာပြီဆိုတော့ -

ဆုံးရှုံးမှာကြောက်ရ၊ ပြန်မချစ်မှာပူရ။

ရင်တွေပူလိုက်တာနော်။

✱

အချစ်ဦးမိုးပါ ♥ ၁၃၇

“ယမုံ”

ည (၁၀) နာရီလောက်မှ မာန်ဝင့်ထည် အလုပ်တွေပြီးပါသည်။ ရေကို အပြေးအလွှားချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး ဘာမှတောင် မစားရသေး။ လမ်းမှာ ပါဆယ်ဝင်ဆွဲပြီး ယမုံဆီ ပြေးလာခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

သည်ကျတော့ ရွှေရင်ဆို့အောင်မောရပါသည်။ ယမုံအခန်းထဲမှာ ရောက်နှင့်နေတာ ဒေါက်တာမှိုင်းလေပြည်။

သူ့ အစောင့်ချထားသည့် သူဇာနှင့်ကလည်း သူ့ကို ရှုံ့မဲ့ပြ လက်ခါပြနေ၏။

ဘာတွေလဲကွာ၊ ရင်တွေပူလိုက်တာ။

“ဆရာ”

သူ့ကိုမြင်တော့ ယမုံမျက်နှာလေး ဝင်းခနဲလက်သွားသလို။ အခြေအနေက ထင်သလောက် မဆိုးသေး။

သူ ယမုံအတွက်ဆို

ရွှေမြင်းမိုရ်တစ်တောင်လုံးကိုတောင် တုံးအဖြစ် ခုန်ဖို့ အသင့်။

မှိုင်းလေပြည်ကလည်း သူ့ကိုမြင်တော့ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွား၏။ အခြေအနေတွေက အရင်လို တစ်ယောက်တည်း ပြိုင်နေရသည့်အဖြစ်မျိုး မဟုတ်တော့။

၁၃၈ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ပြိုင်ဘက်တွေက နှစ်ယောက်တောင်။ နှစ်ယောက်လုံး
လည်း ဂရိတ်တွေ။

“စားပြီးပြီလား”

သူ ပဋိသန္တာရစကားဆိုပေမယ့် ယမုံက လိုလိုချင်ချင်
ပင်။

“မစားရသေးဘူး၊ ဆရာကိုစောင့်နေတာ”

“အင်”

ငါ နားကြားများမှားသလား။ ယမုံဟာ ပေါသွမ်းသူ၊
စိတ်ပျော့သူ မဟုတ်လို့ ဒါဟာ ကောင်းသောအခြေအနေ။ ဒါမှ
မဟုတ် ကျော့ကွင်းတစ်ခုမှလွတ်အောင် ရုန်းနည်းတစ်မျိုးလား။

ကောင်မလေးရယ်။ ကိုယ် ရင်တွေပူလိုက်တာ။

မင်းဟာ မှော်ကဝေမလေး၊ အချစ်တစ္ဆေမလေးတော့
မဟုတ်ပါဘူးနော်။

မှိုင်းလေပြည်မျက်နှာ အကြီးအကျယ် ပျက်ယွင်းသွားပေ
မယ့် ဟိုကလည်းလူပါး။ သူကြောင့်သွားပုံကိုကြည့်ပြီး ဒါဟာ
ယမုံဆင်လိုက်သည့်ခွင်တစ်ခုမှန်း သဘောပေါက်သည်ပါပဲ။

လက်ဖက်ကောင်းစားချင် ရွှေပလောင်တောင်တက် နှေး
ရမှာပေါ့။

“ဪ... ဒါဆိုလည်း ကိုမာန်နဲ့ယမုံတို့ စားကြလေ။

အချစ်ဦးမိုးပါ ♥ ၁၃၉

ကျွန်တော်ရောက်တာလည်း နည်းနည်းကြာသွားပြီ၊ ပြန်လိုက်ပါဦး
မယ်။ ယမုံ ကိုကြီးပြန်မယ်။ မနက်ဖြန်ကျ ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲ”

“တော်ပါပြီ... ဒီမှာရှိတာတွေတောင် ဆိုင်ထွက်ရောင်း
ရမလား တွေးနေတာ”

“ရောင်းပါလားကွာ။ တို့ယမုံလေးကတော့ စီးပွားရေး
အကွက် ဘာမြင်သလဲမမေးနဲ့”

ပြောရင်း ယမုံခေါင်းလေးကို သူလက်ဝါးကြီးနှင့် မချင့်
မရဲ ပွတ်လိုက်တော့ ယမုံ ရှုံ့သွားရပါသည်။

ဒီခေါင်းပဲ ရမယ်ရှာနေကြတယ်။ ခေါင်းတွေတောင်
မူးလာပြီ။

မှိုင်းလေပြည်၊ သူတို့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားတော့
စောစောက ခွေးပေါက်လေးလို မာန်ဖီချင်နေသည့် ယမုံအသွင်က
ဘောလုံးလေလျော့လိုက်သလို ပျော့ကျသွား၏။

“ကဲ ... စားကြမယ်လေ။ နွဲ့မွန် ညည်းလည်း တစ်ခါ
တည်းစား”

“ဆရာတို့ပဲ စားပါ”

“ဒါဆို ရော့ တစ်ထုပ်ယူသွား။ ညည်းတို့နားနေခန်းမှာ
သွားစား။ ငါ (၁၂) နာရီမှပြန်မယ်။ ညည်းသွားနားချည်”

“အိုကေ”

နွဲ့မွန် ကြာဇံကြော်တစ်ထုပ်ဆွဲကာ သူ့အခန်းသို့ ပြန်သွားတော့ မာန်ဝင့်ထည်နှင့်ယမုံပဲ ကျန်ခဲ့သည်။

သူ ကိုယ်ဝယ်လာသည့်အထုပ်လေးများကို ဖွင့်ရင်း ယမုံနှင့်အတူ စားဖို့ပြင်တော့ -

“ယမုံစားပြီးပါပြီ ဆရာ”

“ဟင် ... ဘယ်သူကျွေးတာလဲ”

“ကိုယ့်ဘာသာ ဆရာမကို ဝယ်ခိုင်းပြီးစားတာပေါ့။ ဆေးရုံရှေ့ဆိုင်က ထမင်းသုပ်တစ်ထုပ် ဝယ်စားလိုက်ပြီ”

“ဪ ကလေးရယ် ... ကိုယ်လည်း အလုပ်များနေတာနဲ့ ယမုံအပေါ် ဝတ္တရားပျက်ကွက်ရတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ ယမုံမှာ ကိုယ့်အပြင် ဂရုစိုက်မယ့်သူတွေလည်း အများကြီးပါ”

သူ့အသံက အဖျားမှာတုန်ယင်သွားသလို ယမုံကလည်း ကက်ကက်လန်။

“မလိုဘူးဆရာ၊ ယမုံက ဘယ်သူ့အကူအညီမှ မလိုဘူး။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်မှာ။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဖောက်မှာ”

“ဒါပေမဲ့ ယမုံကိုလိုချင်လို့ ဝဲနေတဲ့ ရွှေစွန်ညိုတွေကလည်းအများကြီး”

“တော်စမ်းပါ၊ ယမုံ မသာယာပါဘူး။ ဒါကြောင့် ... ယမုံကို ဆေးရုံဆင်းပေးပါလို့ ပြောနေတာ။ မနက်ကျ ဆေးရုံ

ဆင်းပေးတော့”

“အေးကျတော့ရော ယမုံအိမ်ထိ လိုက်လာကြမှာပေါ့။ ဘယ်မှ ရှောင်ပုန်းလို့ မရပါဘူးကွာ”

“အဲဒါ ယမုံကိစ္စပါ။ ယမုံ ဖြေရှင်းတတ်ပါတယ်။ ဆရာညစာစားတော့”

“ယမုံဖို့ပါ ဝယ်လာတာ၊ ယမုံပါစား”

“တော်ပြီ ... ယမုံက အိပ်ရာပေါ်မှာပဲ နေရတာ။ လှုပ်ရှားမှုနည်းတော့ အစာမကြေမှာစိုးလို့”

“အင်း ... ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာကောင်းနိုးရာရာလေးတွေ ခွဲပေးတာတော့စားနော်”

“ဒါဆိုလည်း ခွဲပေါ့”

“အိုကေ”

သူ ခေါက်ဆွဲကြော်၊ အသားလုံးကြော်နှင့် ကန်စွန်းရွက်ကြော်တို့ကို တူနှင့် ကိုယ်လည်းစား၊ ယမုံကိုလည်း အသားလေးခွဲလိုက်၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော်လေး ခွဲလိုက်။

ဟိုကလည်း ဖအေနားမှာ ကပ်ရှပ်နေသည့် သမီးလေးလို ပါးစပ်လေး တပြင်ပြင်နှင့်။

ဟိုက် ဒီကောင်မလေး ထမင်းသုပ်စားထားတယ်ဆိုတာ ဟုတ်လို့လား။ သူ့ကိုများ တကယ် စောင့်နေရှာတာလား။

ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲ ခံစားလိုက်ရတာမို့ မျက်ရည်ကြည်ပင်
ဝေ့ချင်ချင်။

မိန်းကလေးဆိုတာကတော့ တတ်နိုင်သမျှ အိုက်စာင်
လုပ်ရမှာပဲလေ။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ဘာသာစကားဟာ ပြောင်း
ပြန်။

ချစ်နေလျက်နှင့် မုန်းဟန်ဆောင်။

သူတို့မနှစ်သက်ရင်လည်း ရှောင်ထွက်တတ်။

သူ ယမုံကို ခေါက်ဆွဲကြော်တွေ၊ အသားလုံးကြော်တွေပါ
ကိုယ်တစ်လုပ်၊ သူတစ်လုပ် ခွဲပေးနေတော့ ယမုံကလည်း စား
တာပါပင်။

(၁၀) လုပ်လောက်ဝင်သွားပြီးမှ လက်ကလေးကာသည့်
ကောင်မလေးအား သူ တစ်ရှူးနှင့် ယုယစွာ သုပ်ပေးလိုက်ပါ
သည်။

ချစ်စရာကောင်မလေး။ နှုတ်ခမ်းစုစုနီနီလေးကလည်း
ကြက်တူရွေးလေးလို၊ နင်းဆီဖူးလေးလို။

“တော်ပြီလား”

“အင်း ... ဆရာစားတော့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ကူစားဖော်ရလို့။ ဆရာ တစ်
ယောက်တည်းသာဆွဲရရင် မိုက်ကြီးရွဲပြီး မိန်းမတောင်ရမှာ

မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဆရာကလည်း”

“ဘာလဲ ... မိုက်ရွဲလည်း ယူမှာပဲလား”

“အာ”

သူ ရယ်မောရင်း ကျန်တာဆက်စားလိုက်သည်။
တကယ်ပါ။ သူ့ကို ညစာစားဖို့ စောင့်နေတာ။ သူနှင့်အတူ
စားပေးတာကို မာန်ဝင့်ထည် ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါ။

သို့သော် ဆဲတာနှင့် ဆန်ချေးနှင့် ချေးဆိုသလိုပါပဲ။
သာယာနေသည့် အခြေအနေလေးကို အသာထားပြီး မှိုင်း
လေပြည်နှင့် ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲဆိုတာ မာန်ဝင့်ထည် မေးရ
ပါဦးမည်။

မိုးစက်ဝသုန်ကိုတော့ သူ ထည့်မတွက်။

✱

ယမုံကို ဦးချလ်ပေါ်တင်ပြီး သူ စကြိုမှတစ်ဆင့် ဆေးရုံ
လမ်းတစ်လျှောက် တွန်းခဲ့ပါသည်။ ဆေးရုံဝင်းထဲမှာ ဟိုဘယ်
တစ်ခုလို သာယာနေတာ။

လေကောင်းလေသန့်လည်းရပါသည်။ ယမုံကို သူ
ဦးထုပ်လေးတော့ ဆောင်းပေးခဲ့ပါသည်။

“ဆရာရယ် ... အချိန်မရှိတော့ပါဘူး။ (၁၁) နာရီထိုး
တော့မယ်”

“ခဏလောက်ပါ။ ယမုံနဲ့ စကားလည်းပြောမလို့။ အခန်း
ထဲမှာ တကုပ်ကုပ်နဲ့ ညောင်းလှပြီမဟုတ်လား။ လေလည်း ရှူရ
တာပေါ့”

“ဆရာ သိက္ခာကျမှာစိုးလို့ပါ”

“သိက္ခာ ... ဘာသိက္ခာလဲ။ ဆရာ ယမုံကို အပျော်
ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ မြတ်မြတ်နိုးနိုးကို လက်ထပ်မှာ။
ကိုယ့်ချစ်သူကိုယ် ဦးချဲလ်နဲ့ တယုတယ တင်တွန်းတာ ဘာ
သိက္ခာမှ ကျစရာမရှိဘူး”

ရွှေယမုံခ ဘာမှ ထုချေလွှာမတင်ချင်တော့ပါ။ သို့သော်
မိန်းကလေးဘဝဆိုတာ အတိမ်းအစောင်းခံလို့ရတာ မဟုတ်။
ကံကြမ္မာဆိုတာလည်း မထင်မှတ်သည့် ကွေ့မှ အလဲထိုးတတ်
တာမျိုး။

“ဆရာ ... ဒါပေမဲ့ မြန်မာ့လူနေမှု အသိုင်းအဝိုင်းမှာ
တော့ လက်ထပ်ခါမှ ထပ်ရေး။ လက်မထပ်ခင် သိုသိုသိပ်သိပ်
နေရမှာပဲလေ။ လူအများရှေ့မှာ မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြတာမျိုး။

တွဲသွားတွဲလာ မလုပ်သင့်ဘူးထင်ပါတယ်”

“ဟာ ... ဒါဆို ယမုံက ကိုကြီးကို လက်ထပ်မှာပေါ့
ဟုတ်လား”

“ကိုကြီးဆိုတုနာမ်စားကို ကျွန်မ ထပ်ပြီး မသုံးချင်တော့
ပါဘူး။ ကျွန်မဘဝမှာ တစ်ယောက်သောသူကို ခေါ်ခဲ့ပြီးပြီမို့”
ယမုံနှုတ်မှ ဝန်ခံသံကြားလိုက်ရလျှင် မာန်ဝင့်ထည်
ရင်ထဲ ပူလောင်သွားခဲ့ရပါသည်။

သူ ဆေးရုံရှေ့ကပန်းခြံလို ကွက်လပ်လေးမှာ ဦးချဲလ်ကို
ရပ်ပြီး ယမုံကို ခုံတန်းတစ်ခုပေါ်သို့ ပွေ့ချီတင်လိုက်ပါသည်။
ပြီးမှ သူက အနားကပ်ထိုင်လေသည်။

မကျေနပ်တာတွေတော့ ပြောရမှာပဲ။ ထိန်းထိန်းသိမ်း
သိမ်းလေးပေါ့။

“အဲဒီဇာတ်လမ်းလေးရော ပြောပါဦး။ အခုရော ပြန်
ဆက်ဖို့ စိတ်ကူးရှိသေးလား”

“ဆရာနော် ... ဒါ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပါ။
ဆရာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မဆိုင်ဘူး ဟုတ်လား။ ပြောရက်လိုက်တာ ဘောဘီ
ရယ်။ အခု ကိုယ် မင်းကို ပရိုပိုစ် လုပ်ထားတယ်လေ။ ယမုံရဲ့
နောက်ကြောင်းတွေ၊ ရှေ့ကြောင်းတွေ အားလုံး ကိုယ်နဲ့ဆိုင်တာ

၁၄၆ ♥ ကြယ်စင်မုဒုံ

ပေါ့”

“ဒါ... ဆရာဘက်က အမြင်ပဲ။ ကျွန်မဘက်ကတော့ ဆရာကို ချစ်ဖို့လည်း စိတ်မကူးဘူး။ လက်ထပ်ဖို့လည်း စိတ်မကူးဘူး”

“အကြောင်းပြချက်က ဘာလဲ။ မှိုင်းလေပြည်ကြောင့်လား”

“ကိုယ့်ကိုတန်ဖိုးမထားခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ခြေသလုံးဖက်ဖို့အထိ ကျွန်မ မရှားသွပ်ဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့။ အဲလောက်သိသေးလို့”

“ဆရာနော်... တော်ပြီ။ ကျွန်မ ဆရာနဲ့စကားမပြောချင်ဘူး”

“မရဘူး ပြောရမှာပဲ။ ပြော အဲဒီလူနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့တာလဲ။ ဘယ်လောက်ထိ ချစ်ခဲ့ကြသလဲ။ ကိုယ် မနာလိုဘူးကွာ။ ဒီလောက် ဖြူစင်နုဖတ်နေတဲ့ကောင်မလေးမှာ အချစ်ဦးရှိခဲ့တယ်လို့”

“ဒုက္ခပါပဲ... ဆရာ ကျွန်မကို အနိုင်မကျင့်နဲ့နော်။ ကျွန်မမှာ ပြောစရာ ဘာစကားမှမရှိဘူး။ သိချင် သူသွားမေးပေါ့”

“ဪ... သူသွားမေးလို့ကတော့ ပိုပိုသာသာတွေ့

အချစ်ဦးမို့ပါ ♥ ၁၄၇

ပြောပြီး ကြွားလုံးတွေ ထုတ်မှာပေါ့။ အလကား ဒီလောက်ချစ်ရောကောင်းတဲ့ကောင်မလေးကို ထားခဲ့ပြီး ဆရာဝန်မကို ယူသွားတယ်။ ပြီးတော့မှ ဇနီးကိုပစ်ခဲ့ပြီး ဒီကောင်မလေးကို ထပ်ပိုက်နေတယ်။ စိတ်ကိုက မနုဿီဟာ ဖင်နှစ်ခွဲနဲ့”

သူ တစ်သက်လုံးက သူများကို ချီးချီးဖဲ့ဖဲ့တွေ မပြောဖူးခဲ့ပေမယ့် ယခုကျ မနာလိုမရှုစိမ့်တာကြောင့် တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ပြောဆိုတိုက်ခိုက်နေလေ၏။

“ယမုံက အဲဒီတုန်းက ကလေးမို့နေမှာပေါ့။ ပညာကွာစာယ်၊ ဂုဏ်ဒြပ်ကွာတယ်။ ပကာသန ဒါပဲမဟုတ်လား”

“တော်ပြီ ဆရာ၊ ကျွန်မ ဘာကိုမှမကြားချင်တော့ဘူး။ ကျွန်မကို မနက်ကျရင် ဆေးရုံဆင်းပေး။ ဆရာ မကျေနပ်ရင် ယမုံလည်ပင်းကို ညှစ်ပစ်လိုက်တော့”

ကောင်မလေးအသံက တုန်ခါလာပြီး စိတ်ခံစားမှုတွေ မြင့်တက်လာလျှင် သူ စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်ရ၏။

ယမုံကို အတင်းအကျပ် မမေးလိုတော့ပါ။ မှိုင်းလေပြည်ထံမှသာ သူဆရာမလေး တစ်ယောက်ကို တာဝန်ပေးပြီး စကားနှိုက်ခိုင်းရမည်။

စမိုင်လုပ်ခိုင်းရမည်။ ပြီးမှ ကိုယ့်ဘာသာ ကောက်ချက်ဆွဲပေါ့။

၁၄၈ ♥ ကြယ်စင်များဝေ

ယမုံလေး တော်တော်စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်နေပြီမို့
သူ ယမုံကို ကောက်ချီပြီး ဝှိုးချဲ့လိမ့် ထည့်ရ၏။ နောက် ဆေးရုံ
စင်ကြယ်လင်းတစ်လျှောက် ကြင်နာယုယစွာ တွန်းရင်း -
တွေ့သမျှလူကို နှုတ်ဆက် ပြုံးပြနေမိပါတော့တာ။

* * *

အခန်း (၁၄)

နံနက်လင်းသည်နှင့် ပန်းတစ်ခြင်း၊ သစ်သီးတစ်ခြင်းယူ
ကာ ရောက်လာသူမှာ မိုးစက်ဝသုန်ပါ။

လူငယ်ပီပီ ဟတ်ထိစရာဒီဇိုင်းနှင့်။ သို့သော် ယမုံ စိတ်
ညစ်နေတာပဲသိသည်။

ရှူးကြောင်ကြောင်နဲ့။ သူ့ကိုယ်သူများ ကိုရီးယားရောက်
နေတယ်မှတ်နေသလားမသိ။

“မင်္ဂလာပါ ယမုံ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုဝသုန်လည်း ပန်းဖိုးတွေ၊ သစ်သီးဖိုး
တွေ ကုန်လှပါပြီရှင်။ တော်လောက်ပါပြီ။ ကျွန်မ ဖျတ်ကို အမှု

၁၅၀ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

မလုပ်ပါဘူးလို့ ကတိပေးပြီးပြီပဲ”

“အမှုလုပ်မှာစိုးလို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ယမုံကို တကယ့်ကို စေတနာရှိလို့ပါ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာ သစ်သီးဆိုင်၊ ပန်းဆိုင်များ ဖွင့်ရတော့မလား စဉ်းစားနေရတယ်”

သူက အခန်းထဲရှိ ခုံတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း လှပစွာ ရယ်မောနေလေ၏။

“ပန်းလေးတွေလှလို့ပါဗျာ။ နှင်းဆီဖြူလေးတွေ ဘယ်လောက် ယဉ်လိုက်သလဲ။ ယမုံအလှလို့ပါပဲဗျာ”

“ဟာ ... ဒဲ့ကြီးပါလား”

“ဒဲ့ပဲဗျာ ... ယမုံကို ... ကိုယ်”

“ဟိုးဆရာ ... ဟိုး၊ တော်ပြီ ... တော်ပြီ၊ ယမုံကို ဒီဆေးရုံထဲက ဆရာဝန်နှစ်ယောက်နဲ့ ပတ်ရှုပ်တယ်ပဲ အပြောခံပါရစေ။ အပြင်ကလူနဲ့ပါ ရှုပ်နေတယ်လို့ အထင်မခံပါရစေနဲ့တော့”

“ဟင် ... ယမုံကို အဲလိုပြောတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒါ ရှင် တရားခံပဲ။ ရှင်က ကျွန်မကို ကားနဲ့တိုက်လို့ ကျွန်မခြေထောက်ကျိုးရတယ်။ ခြေထောက်ကျိုးတော့ ဆေးရုံတက်ရတယ်။ ဆေးရုံရောက်တော့ သိဟောင်း။

အချစ်ဦးမို့ပါ ♥ ၁၅၁

ကျွမ်းဟောင်းတွေနဲ့ ပြန်ဆုံပြီး ကျွန်မလည်း ဒုက္ခတွေနဲ့ ချာလပတ်ရမ်းတော့တာပါပဲ”

“ဪ... ဗျာ၊ ကျွန်တော် ယမုံကို ဘာပြန်လုပ်ပေးရလဲဗျာ။ ဘာလုပ်ပေးရင် ကျေနပ်မှာလဲ”

“ကျွန်မ ဆေးရုံက ဆင်းချင်တယ်။ လူတွေရဲ့မျက်လုံးအောက်မှာ ပါးစပ်အောက်မှာ လုံးဝမနေချင်တော့ဘူး”

“ကျွန်တော် ယမုံကို ခိုးပြေးသွားရမလား”

“ဘာ”

“ဪ... ဒီလိုပါ။ ယမုံက ဆေးရုံမှာမနေချင်ဘူးဆိုလို့ ဆေးရုံက ခိုးဆင်းပေးရမလားလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ် ... ရှင် ဘယ်လိုကူညီမလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ။ ယမုံညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ကိုယ်လုပ်ပါမယ်”

“ဒါဆို ရှင် ကျွန်မကို ဦးချလဲနဲ့ တင်တွန်းသွား။ ဆေးရုံအပြင်မှာ ကားအဆင်သင့်ပြင်ထား။ ကျွန်မကို ကျွန်မအိမ် လိုက်ပို့ပေါ့”

“ပြောတော့ လွယ်တယ်ဗျာ။ တကယ်လို့ အရေးတော်နဲ့ မအောင်မြင်ရင် ကျွန်တော့်ကို သေဒဏ်များ ပေးကြမလားမသိဘူး”

၁၅၂ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“ဘာဆိုလို့လဲရင့်၊ တစ်ခုခုဆိုလည်း ကျွန်မ ကိုယ့် တာဝန် ကိုယ်ယူမှာပါ။ ရှင့်ကို လွှဲမချပါဘူး”

“ကဲပါဗျာ ... ယမုံစိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးရောပါ။ ကျွန်တော် ခိုးထုတ်သွားပါ့မယ်”

လောလောဆယ် ယမုံအခန်းထဲမှာ တာဝန်ကျဆရာမ မရှိသဖြင့် သူမ မိုးစက်ဝသုန်ကို အနိုင်ကျင့်ခိုင်းစေနေခြင်းပါပေ။

သူမအခန်းထဲမှ ပစ္စည်း ပစ္စယများဟာ ကိုယ့်ပစ္စည်း မဟုတ်တာမို့ မုန့်ခြင်း၊ ပန်းခြင်းတွေကအစ မစ်ထားခဲ့ပြီး ယမုံ ကိုယ့်တစ်ကိုယ်ရေပစ္စည်းလေး အနည်းအကျဉ်းကိုသာ သိမ်းခိုင်း၏။

“ကဲ ... ရပြီ၊ ကျွန်မကို အားလုံးကသိနေတော့ ကျွန်မကို စောင်အုပ်လိုက်ဦး”

“ဟာဗျာ ... မလုပ်ကောင်းတာ၊ ဟိုဒင်း”

“ရတယ် ... မသာနဲ့တူတူ၊ ဘာနဲ့တူတူ စောင်အုပ် လိုက်မှ လူတွေမသိမှာ”

တော်တော်ဆိုးသည့် ရွှေယမုံခွဲပါပဲ။ မိုးစက်ဝသုန်၏ အကူအညီနှင့် ဦးချလ်ပေါ်တက်ပြီး အပေါ်မှ စောင်အုပ်ကာ သူမ ဆေးရုံမှလစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

* * *

အခန်း (၁၅)

ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့်ရသည်မို့ ယမုံ စိတ်ချမ်းသာနေမိသည်။ ကိုယ့်အဆောင်မှာ ပြန်နေရတာလည်း အသက်ရှု လို့ဝတာပဲ။ အကောင်းဆုံးကတော့ ဟိုဒေါက်တာနှစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရတော့ဘူးပေါ့။

ကိုကြီးကိုလည်း မတွေ့ချင်တော့ပါ။

ရူးရူးမိုက်မိုက် အသည်းကြွေလုမတတ် ခံစားနေခဲ့သည့် မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်ကိုတောင် ဥပေက္ခာပြုနိုင်သည့် ချစ်ဦးသူရဲ့ မေတ္တာ စေတနာတွေကို သူမ မယုံကြည်နိုင်တော့ပါ။

သူမဟာ အချစ်ကို ကိုးကွယ်တတ်သည့် အရွယ်မဟုတ်
တော့ပေမယ့် -

အချစ်ကို အတိုင်းအတာတစ်ခုထိတော့ မြတ်နိုး ကိုး
ကွယ်ချင်မိပါသေးသည်။

တရုတ်ပေသီးတွက်သလို ဦးနှောက်တွေ၊ ဂဏန်းပေါင်း
စက်နှင့် ကွန်ပျူတာတွေနှင့် တွက်ချက်ပြီးမှ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို ချစ်ခံမည်ဆိုလျှင်တော့ ဆောရီးပါ ချစ်သူ။

အချစ်မှာ အကြောင်းပြချက်မလို။

ဆူးပုံကြီးကို ကံယုံပြီး နင်းချဖို့မသင့်ပေမယ့် နှလုံးသား
မှ မလာသည့်အချစ်တစ်ခုဆိုလျှင်တော့ ယမုံ မကိုးကွယ်ချင်ပါ။

သူမဟာ ဆရာမကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်ပေမယ့် အပျို
ကြီးမဖြစ်လို့ လက်ထပ်ရမည်ဆိုလျှင်တောင် အချစ်စစ် အချစ်
မှန်ဆိုတာကိုပဲ ရွေးချယ်ကိုးကွယ်လိုက်ချင်ပါသည်။

ယခုတော့ သူမနှင့် လက်တစ်ကမ်းမှာရှိသည့် ယောက်ျား
(၃) ယောက်ကို သူမ ဘယ်လိုမှ ရင်ခုန်လို့မရတော့ပါ။

ယမုံ နှလုံးသားလေးက ရေခဲတိုက်ထဲမှ လူသေကောင်
လို မတုန်လှုပ်၊ မခုန်လှုပ်တော့ပြီလား မသိပါ။

မိုးစက်ဝသုန် သူ့အိမ်လိုက်ပို့ပြီးသည်နှင့် သူမ ယဉ်ယဉ်
ကျေးကျေးပင် နှင်လွှတ်လိုက်ပါသည်။ ရိုင်းခါမှ ရိုင်းရော။

“လိုက်ပို့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဆို
နောက်မလာပါနဲ့တော့။ ကိုယ်က ဆရာမဆိုတော့ ယောက်ျား
လေးတွေ ဝင်ထွက်နေကြရင် ရပ်ကွက်က အမြင်မရှင်းဘူး။ ဟဲ့
ဒေါက်တာ (၂) ယောက်ကိုလည်း ကျွန်မ ခြေရာဖျောက်ပစ်
မှာပါ”

“မဟုတ်တာ ယမုံရယ်။ ကိုယ်တို့က တေလေဂျိုးတွေ
ဂျလေဗီတွေလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်
အတွက် နေရာကလည်း အရေးကြီးပါတယ်။ ယမုံ ကိုယ့်အသိုက်
အဝိုင်းမှာပဲ ကိုယ်နေသင့်တယ်။ ခြေရာဖျောက်ပြေးလည်း ယမုံ
ဘယ်မှာအလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ သိနေကြတာပဲ။ ဘယ်အရာ
မဆို အလိုက်သင့်ဆက်ဆံလိုက်ပါ။ ယမုံစိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်လာ
ပါလိမ့်မယ်”

“အင်းလေ ... ဒါဆိုလည်း ရှင်အကြံပေးတဲ့အတိုက်
ကျွန်မ ဘယ်ကိုမှ ရှောင်မပြေးတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်
ကျွန်မ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ဘူး။ ရှင်လည်းပြန်တော့၊ လိုက်ပို့တဲ့
အတွက် ကျေးဇူးကမ္ဘာ”

“ရပါတယ်ဗျာ ... ယမုံ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ
ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်”

“အံ့မယ် ... ရှင်က ကျွန်မအဖေမို့လား။ ကျွန်မကိုယ်

ကျွန်မတောင် ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး”

“ဖြစ်တတ်ပါတယ်လေ၊ ယမုံက လူတွေရဲ့အချစ်ကို ပေါပေါလောလော ရနေတော့ တန်ဖိုးမထားတတ်တော့တာပါ”

မိုးစက်ဝသုန်၏စကားကို ယမုံလက်မခံနိုင်ပါ။ သူမက တန်ဖိုးမထားတာမဟုတ်ဘဲ သူမကိုယ်တိုင် လူးလှိမ့်ပြီး သေလု မတတ် ခံစားခဲ့ရဘူးကြောင်း ဘယ်သူသိသလဲ။

“ထားပါတော့လေ၊ ကဲ ... ရှင်လည်း ပြန်ပေးတော့ နော်”

သည်တော့မှ မိုးစက်ဝသုန် သူမကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန် သွားခဲ့လေသည်။

ယမုံ ကိုယ်နေသည့်အိမ်ရဲ့ ခြံထောင့်မှ ခရေပင်ရိပ်မှာ တရွေ့ရွေ့ တွားသွားပြီး ချိုင်းထောင့်ကို အပင်ရင်းမှမှီလိုက်သည်။

လောလောဆယ် ကိုယ့်ဘဝကို တည်ငြိမ်အောင် တည် ဆောက်ရပါဦးမည်။

မိုင်းလေပြည်နှင့် မာန်ဝင့်ထည်။

နှစ်ယောက်လုံးက သူနေရာနှင့်သူတော့ အောင်မြင်သူ တွေပါ။

သည်နေ့မနက် ဆေးရုံရောက်တော့ ယမုံ ဆေးရုံမှ ဆင်းပြေးသွားသည်ဟု ကြားလိုက်ရသဖြင့် နှစ်ယောက်လုံး စိတ် တိုနေမိကြသည်။

ကိုယ့်အလုပ်တွေ ကိုယ်လုပ်နေကြပေမယ့် စိတ်ကမူ ယမုံထံသို့သာ ရောက်နေကြသည်။ အလုပ်ခေတ္တနားချိန်မှာ ယမုံ ထံ ဖုန်းဆက်ကြသည်။

ယမုံ ဖုန်းပိတ်ထားသဖြင့် မချင့်မရဲဖြစ်နေကြ၏။

“တောက် ... ဒီကောင်မလေး ဘာစိတ်တွေ ပေါက်နေ တယ် မသိဘူး”

မိုင်းလေပြည်ကတော့ တည်ငြိမ်သည့် ကန်ရေပြင်ကြီး လို့။ ဟင် ဘာတွေဆင်ကြံ ကြံနေသလဲမှမသိတာ။ သင်းက အချစ်ဦးဆိုတော့ တပန်းသာနေမှာပေါ့၊ နှာတစ်ဖျားသာနေမှာ ပေါ့။

မာန်ဝင့်ထည် အလုပ်ပြီးသည်နှင့် ယမုံထံသွားဖို့ ပွဲသိမ်း တိုက်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲဖို့ ရင်ထဲမှာ အစီအစဉ်တွေ ချနေမိပါသည်။

အခန်း (၁၆)

ရွှေယမုံခ လုပ်ချင်ရာစွပ်လုပ်တတ်သူမို့ ခြေထောက်မှာ စည်းထားသည့် ကျောက်ပတ်တီးကို သံဖြတ်လွှလေးနှင့် တိုက် ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။

နောက် အရိုးကုဗမာဆရာဆီမှာ ကြပ်စည်းပြီး ဆေး လိမ်းသည်။ ကျောက်ပတ်တီးနှင့်က အနေကျူလို့ပါ။ ပြီးသည်နှင့် ကျောင်းမှာ ပြောင်းနေလိုက်သည်။

ဒီလိုပဲ ဂိုးချဲ့လ်နှင့်ကျောင်းတက်သည်။ ဂိုးချဲ့လ်ပေါ်ကပဲ စာသင်ပါသည်။ ဖြစ်တာပဲ။

ကျောင်းမှာပြောင်းနေလိုက်သည့်အတွက် သူမ ပိုပြီး

လုံခြုံမှုရသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရပေမယ့် နောက်တစ်နေ့မှာ မှိုင်းလေပြည်က အရင် ကျောင်းသို့ ကားနှင့်ရောက်လာခဲ့သည်။

ဆရာဝန်ကြီးမို့ ကူနွေအပြည့်နှင့်ပေါ့။

ယမုံအခန်းသို့ ရောက်ရှိလာပြီး စားသောက်စရာမုန့်များ နှင့် ဆေးကို ပေးအပ်ရင်း -

“လူနာက ဆေးရုံဆင်းပြေးလိုက်တာ တန်းနေတာပဲ။ အခု သက်သာရဲ့လား။ ဟင် ဒါ ဘယ်လိုလုပ်ထားတာလဲကွာ။ ယမုံလေး တော်တော်ခက်တာပဲ”

“ရတယ် ကျွန်မတို့ ဘိုးဘွားတွေတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ကျပ်စည်း၊ ဆေးလိမ်းနဲ့ပျောက်ခဲ့ကြတာပဲ”

“ဪ... ဟိုတုန်းကတော့ ဆေးပညာမှ မဖွံ့ဖြိုးကြ သေးတာ။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေ မိုက်ခွဲတာကအစ အခုက မေ့ ဆေးနဲ့လေ။ ဟိုတုန်းကဆို ထုံဆေးလောက်နဲ့ခွဲကြတာ”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“အခု အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေတယ်။ ဂိုးချဲ့လ်တစ်လုံးနဲ့ ကျောင်းကိုပတ်နေတာပဲ”
မှိုင်းလေပြည် ခေါင်းကုတ်ရင်း ယမုံကို ဆွေးဆွေးမြည့် မြည့် ကြည့်နေလျှင် ယမုံက သူ့ကို ပြန်မကြည့်ပါ။

သရဲဘယ်လိုခြောက်ခြောက် မျက်ကန်းတရွှေမကြောက်

ဆိုသလိုပါပဲ။

“စားတော့ရော”

“ထမင်းဆိုင်ပေါ့၊ နေတော့ကျောင်းမှာလေ”

“ကောင်းတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့။ ဆေးရုံမှာ တစ်ယောက်တည်း ငေါင်စင်းစင်းနေရတာထက်တော့ အများကြီးကောင်းတယ်”

“ဪကွာ ... ကိုကြီးတို့က မအားလို့ပါ”

“ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မပြောပါဘူးနော်။ အဖြစ်ကို ပြောပြတာပါ။ ဒီမှာ ယမုံက ဆရာ၊ ဆရာမတွေနဲ့အတူ နေရတာဆိုတော့ သူတို့အပြင်ကောင်းဖို့လည်း လိုသေးတယ်”

“ဟင် ... ကိုယ်တို့က ကာလသားလေးတွေမှ မဟုတ်တာ။ ယမုံသိက္ခာထိပါးအောင်လည်း ဘာမှမလုပ်ပါဘူးကွာ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဆီ ကိုကြီးတစ်ယောက်တည်းလာမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ကိုဝသုန်ရော၊ ဆရာမာန်ရော လာကြမှာဆိုတော့ ယမုံကို အနေအထိုင်မတတ်ဘူးလို့ အပြောမခံချင်ဘူး”

“ယမုံရယ် ... ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒီကိစ္စလောက်ကို အပြစ်ပြောစရာရယ်လို့ မထင်ပါဘူး”

“ယမုံက ဆရာမလေ။ သူများထက်ပိုပြီး သိက္ခာထိန်းရမှာပေါ့”

“ကဲပါ ... ဒီလောက်ပြောနေမှဖြင့် ကျွန်တော်မျိုး ပြန်ပါတော့မယ်တဲ့ဗျာ”

မိုးလေပြည်၏ကားထွက်သွားပြီးမကြာမီ ဝင်လာသည့် ကားမှာ မိုးစက်ဝသုန်။ ယမုံအခန်းဖော်ဆရာမလေးများကတော့ လှောင်ပြီးတွေနှင့်။ မသိလျှင် ယမုံကပဲ ပတ်ရှုပ်နေသည့်အသွင်။

အခြေအနေကလည်း မပြေးသော်ကန်ရာရှိလေ။ မိုးစက်ဝသုန်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း နှင်းဆီပန်းတစ်စည်းနှင့်။ ပန်းစည်းကလည်း လှမှလှ အဝါရောင်လေးတွေ။

“ယမုံ ခြေထောက်ကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဗျာ”

“ဪ ... မြန်မာနည်း မြန်မာဟန်နဲ့ ကျပ်စည်းလိုက်တာလေ။ ကျောက်ပတ်တီးစည်းရတာ အိုက်လို့”

“ကျောက်ခေတ်ကိုများ ပြန်သွားတော့မလို့လားဗျာ”

“သွားလို့ရလည်း ကောင်းသားပဲ။ အေးရောပေါ့”

မိုးစက်ဝသုန် ယမုံကို ပန်းစည်းပေးရင်း ဆက်တီတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ယမုံကတော့ ယခုထိ ထိုင်ရာကမထရသေး။

သူ့ဘေးခန်းမှ ဆရာမ (၂) ယောက် အတိုင်အဖောက်ညီစွာနှင့် ဆော်ပေပြီ။

“ဆရာမဆိုတော့ တပည့်တွေအပေါ် နမူနာကောင်းတွေ ပြရတာပေါ့”

“အေးလေ ... လောဘကလည်းကြီးလွန်း။ တစ်ခါ တည်း (၃) ယောက်ယူလို့ ရတာကျနေတာပဲ”

ရွှေယမုံခ မိုးစက်ဝသုန်ကိုမော့ကြည့်ပြီး မျက်နှာညှိုးသွားတော့ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ဟုတ်တာပေါ့။ (၃) ယောက် အလဲအလှယ်နှင့် ရောက်လာနေကြတော့ ယမုံကို အထင်သေးကုန်ကြပြီပေါ့။

“ယမုံ ရွှေစွန်ညှို့တွေ ဘာလို့ဝဲကြတယ်ဆိုတာ သိနေတာပဲဗျာ။ တစ်ယောက်ယောက်ကို ပန်းကုံးစွပ်လိုက်ရင် ဒီပြဿနာ ပြေလည်သွားမှာပေါ့”

“သီအိုရမ်အရတော့ ဒီလိုပေါ့။ သက်သေပြစရာမရသေးတာက ခက်တယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်မ အဲဒီကိစ္စတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“အခြေအနေအရ ကံကြမ္မာက ဖန်တီးလာပြီပဲဗျာ။ အကောင်းဆုံးအဖြေတစ်ခုကို ယမုံ ရွေးချယ်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့တွေက ရွေးချယ်ခံဘဝတွေပါ”

“ဪ... ဒုက္ခပါပဲ။ ကိုယ့်ဘာသာခြေထောက်ကျိုးလို့ ဒုက္ခတစ်ခုဖြစ်နေရတဲ့ကြားထဲ ဒုက္ခတွေက မပြီးနိုင်ပါလားရှင်”

“ဟာ ယမုံ ... အဲလိုတော့ မပြောပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ရင်နာလွန်းလို့ပါ”

“ရင်နာလည်း မတတ်နိုင်ဘူးရှင်။ ယမုံ လောလောဆယ် စိတ်အရမ်းညစ်တယ်။ လောကကြီးကို စိတ်ကုန်နေတယ်ဗျာ”

“ဪ... ဒီလောက်တောင်ပဲလား ယမုံရယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင် စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ ယမုံက ကလေးတွေရဲ့ဆရာမ။ အများကြီးဆင်ခြင်ရမှာ။ ခုကျတော့ ကျွန်မအဖြစ်က ချစ်သူ (၃) ယောက် တစ်ပြိုင်တည်းထားပြီး ကြုံနေသလို”

“မဟုတ်ကြောင်းရှင်းပြလိုက်ပေါ့ ယမုံရယ်”

“ဪ... သူတို့ဘာသာသူတို့ ထင်နေတဲ့အထင်ကို ကျွန်မက လိုက်ရှင်းပြနေတော့ အိုးမလုံ အံ့ပွင့်တယ်လို့ ပြောကြမှာပေါ့”

“ဆောရီးပါဗျာ။ ကျွန်တော် တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဗျာ။ ယမုံပြောပါ”

“အကောင်းဆုံးကတော့ ကျွန်မဆီ မလာပါနဲ့။ ကျွန်မ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းပေးတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မဆီ မလာရင် ကူညီရာရောက်ပါပြီ”

ယမုံကိုငေးကြည့်ပြီး မိုးစက်ဝသုန် တွေဝေနေပေမယ့် သူမကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးပဲ ကြည့်နေမိသည်။

၁၆၄ ♥ ကြယ်စင်များဝေ

ရင်ခုန်လို့မှ မရတာ။ မိန်းကလေးဘဝဆိုတာ ပန်းကလေးလိုပါပဲ။ လက်များ ရင် ညှိုးနွမ်းတတ်တာပေါ့။

တစ်သက်မှာတစ်ချစ်ပဲ ချစ်ရမယ်ဆိုရင် 'ဟင်' ငါ့ကိုကြီးကို ချစ်ခဲ့မိပြီးပြီ။ နောက် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်သင့်တော့ဘူးလား။"

ကိုကြီးကရော ဒေါက်တာ ယုဇနနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကွဲတာလဲ။ ကွဲတာရော ဟုတ်ရဲ့လား။"

“ကောင်းပါပြီဗျာ ... ယမုံ စိတ်ချမ်းသာစေရပါမယ်။ ကျွန်တော် ယမုံဆီ မလာတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ကြောင့် ကိုယ့်ချစ်သူ စိတ်အနှောင့်အယှက်ကြီးစွာရနေရင် ဘယ်ကောင်းမလဲဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို အမှတ်ရနေမှာပါ။”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင်က ယမုံကို ကားနဲ့တိုက်ခဲ့တာပဲ။ ယမုံ ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုမြင်တိုင်း ရှင့်ကို ဘယ်မေ့တော့မလဲ”

“ဪဗျာ ... ကေးဝဋ်ပုဏ္ဏား နဖူးကအမာရွတ်မြင်တိုင်း မဟော်သဓာကို မမေ့နည်းမျိုးကြီး”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲရှင်၊ အဖြစ်က ဒီလိုပဲ နွယ်လာတာကိုး”

အချစ်ဦးမို့ပါ ♥ ၁၆၅

မိုးစက်ဝသုန် မျက်စိပျက်၊ မျက်နှာပျက်နှင့် အောင်မြင်စွာ တပ်ဆုတ်သွားတော့မှ ယမုံ စိတ်လက်အနည်းငယ် ပေါ့ပါးသွားရသည်။

ကျောင်းသွားဖို့ပြင်ရင်း ဆရာနှင့်ကိုကြီးကိုရော ဘယ်လို စကားလုံးတွေနှင့် အလဲထိုးရပါဟု ရွှေယမုံခ ပူပန်နေရသည်။

* * *

နေ့လယ်စာဆိုလည်း စာသင်ခန်းထဲမှာပဲ ထိုင်စားလိုက်
ပါသည်။

သည်နေ့အတွက် ဆရာထံမှ ဖုန်းလည်းမလာ၊ လူလည်း
မလာသဖြင့် ယမုံ အံ့သြနေ၏။ ဘာဖြစ်တာလဲ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ဆိုတာ ကောက်ရိုးမီးလို
လာ။ စောစောကတော့ ဟုန်းဟုန်းတောက်နေလိုက်တာ။

သူမ ဆေးရုံမှ ခိုးဆင်းပြေးလာလို့များ စိတ်ဆိုးနေ
သလား မသိ။

မိန်းကလေးသဘာဝကလည်း လိုက်သူရှိတော့ပြေးပြီး
လိုက်သူမရှိတော့ သမင်လည်ပြန် အလွမ်းတွေနှင့်လာ။

သွားစမ်းပါ။ မလာလည်းနေပေါ့။ အသက်သခင်
ကျေးဇူးရှင်လေး ဘာလေးနဲ့ ကြောင်တောင်တောင်အတွေးတွေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့လုံး လူလည်းမလာ၊ ဖုန်းလည်း
မဆက်ဆိုတော့ ယမုံမသိစိတ်မှ ဆရာ့ကို မျှော်နေမိတာတော့
အသေအချာ။

✱

အခန်း (၁၇)

ယမုံ စာသင်ရမည့်အခန်းအရောက် တပည့်တွေက
လာပြီး ဦးချဲ့လ်ကို တွန်းယူကြပါသည်။ စာသင်ခုံတွေကို ဦးချဲ့လ်
ဝင်သာအောင် ရှင်းပေးကြပါသည်။

ယမုံက ဆယ်တန်းသင်္ချာသင်တာမို့ ဦးချဲ့လ်ပေါ်ကနေ
စားပွဲပေါ် တင်ပါးလွှဲထိုင်ပြီးမှ ဂျွန်ဘုတ်မှာ စာရေးလို့ရ၊ သင်္ချာ
တွက်လို့ရသည်။

သည်ရက်ပိုင်းများကတော့ သည်လိုပဲ ကတ်သီးကတ်
သတ်နေရက်များ။ ယမုံ အတတ်နိုင်ဆုံး အလုပ်အရှားနည်း
အောင် ကြိုးစားရပါသည်။

၁၆၈ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ည (၉) နာရီလောက်ထိ ဆရာ ဖုန်းဆက်မလာတော့
ယမုံ ဝမ်းနည်းလာပေပြီ။ ဆရာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဗျူဟာ
ပြောင်းတာလား။

အလို ငါကရော ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘယ်လိုခံစားချက်
တွေလဲ။

ဆရာ့ကို မချစ်ဘူးဆို။ တွေ့တာနဲ့ ရန်လိုနေမိလို့များ
ဆရာ ယမုံကို စိတ်ပျက်သွားတာလား။

ယမုံ ရင်ထဲ စူးနစ်နာကျင်လာမိတော့ ကိုယ့်ဘာသာ
လန့်ရပြန်သည်။

ငါ ဆရာ့ကို ချစ်နေမိပြီလား။

ဘုရားရေ ဘယ်လိုကြီးလဲ။

ဝတ္ထုတွေထဲမှာတော့ မင်းသမီး မင်းသားတွေဟာ
အချစ်ကို အရမ်းတန်ဖိုးထားကြတယ်။ တစ်သက်မှာ တစ်ချစ်တို့၊
တစ်သက်မှာ တစ်ယောက်လို့။

ငါ ကိုကြီးကို စိတ်ကုန်သွားပြီလား။

သူ့ကို သေလုမတတ် ချစ်ခင်စွဲလန်းမိတဲ့ ကလေးသာ
သာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့လို့များ။

ငါ သူ့ကို စိတ်နာသွားတာလား။

ငါ့ရင်ထဲမှာ သူမရှိတော့တာလား။

အချစ်ဦးမိုပါ ♥ ၁၆၉

အတွေးတွေနှင့် ယမုံ မျက်ရည်ဝဲနေရပေမယ့် ဖုန်းဝင်
လာတော့ မှိုင်းလေပြည်သာ။ ယမုံ စိတ်ပျက်မိသွားပေမယ့်
သူပြောတာတွေ နားထောင်ပေးဖြစ်ရသည်။

သူက သူ့အကြောင်းတွေ ရှင်းပြနေခဲ့တာ။

“ကိုကြီး ယုဒနကို သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုငဲ့ပြီး လက်ထပ်ပေး
ခဲ့တာ။ တကယ်လက်ထပ်ပြီးတဲ့အချိန်ကျတော့ ကိုကြီးစိတ်က
ယမုံဆီမှာပဲ ရောက်နေခဲ့တယ်။ အိမ်ထောင်ရေးလည်း အဆင်
မပြေတော့ဘူး။ သားသမီးလည်း မရခဲ့ဘူး”

“ဒါတော့ ကိုကြီး မပြတ်သားတာပဲ။ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို
ငဲ့တယ်ဆိုလည်း အဆုံးစွန်ထိ ငဲ့သင့်တာပေါ့။ ခုတော့ သူ့မျှာ
တစ်ခုလပ်မလေးဖြစ်ရရှာပြီ”

“အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ဒီထက် နက်နဲပါတယ် ယမုံ
ရယ်။ သူစိမ်းနှစ်ယောက် ဘဝခရီးကို အတူလျှောက်လှမ်းကြတဲ့
ကိစ္စဟာ ထင်သလောက် မလွယ်ကူဘူး”

“ဒါ လက်မထပ်မီက စဉ်းစားရမှာလေ။ လက်ထပ်ပြီး
ရင်တော့ ရိုးမြေကျ ရာသက်ပန်ပဲဖြစ်သင့်တာပေါ့”

“ကိုယ်မနှစ်သက်နိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်
ကိုကြီးက နေအိမ်အကျယ်ချုပ်ဘဝနဲ့ ထောင်တစ်သက် လွှတ်
ရက်မရှိပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒါတွေ စဉ်းစားရမယ့်အချိန်မဟုတ်တော့ဘူး။ ဘဝဆိုတာ အမှားပြင်ဆင်ခွင့်ရှိတဲ့အချိန်မှာ ပြင်ဆင်။ ပြင်ဆင်ခွင့်မရှိတော့တဲ့အချိန်ကျမှ ပြင်ဆင်မယ်ဆိုရင်တော့ အားလုံး ကြေကွဲဝမ်းနည်းရလိမ့်မယ်”

“ကိုကြီးကို ဆရာကြီးလုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ရွှေယမုံရယ်။ မင်းလည်း ကိုကြီးကို အရမ်းချစ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ တို့နှစ်ယောက် ဘုရားမှာ တွေ့ခဲ့တုန်းက ယမုံရဲ့ အရူးမီးပိုင်းဟန်လေး။ ကြေကွဲပုံရိပ်လေးတွေကို ကိုကြီး မမေ့နိုင်ခဲ့ဘူး”

“အဲဒီတုန်းက ယမုံ (၁၆) နှစ်တောင် မရှိသေးဘူးလေ။ အခု အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ”

“အစစအရာရာ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား။ အချစ်နဲ့တွေ့ရင် အသက်အရွယ်နဲ့မဆိုင်တော့ပါဘူးကွာ။ လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်ခါတော့ အချစ်ကြောင့် နူးသွပ်သွားတတ်ကြတာပဲ”

“ယမုံ မရှေးချင်တော့ဘူး။ ယမုံ လိမ္မာသွားပြီ။ အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ ထားခဲ့ပြီ။ နှလုံးသားရဲ့ ဟိုး အနက်ရှိုင်းဆုံး နေရာတစ်ခုမှာ ဂုဏ်ထူးဆောင်ညွှတ်သည့်အဖြစ်ပဲနေရာပေးထားတော့တယ်”

“အဲဒါကိုက ယမုံမှာ အချစ်တွေရှိသေးကြောင်း ပြောပြ

နေတာပဲ။ ကိုကြီးကတော့ ယမုံကို အမြဲတမ်းတမ်းတတနဲ့ အောက်မေ့သတိရနေခဲ့မိတယ်။ အခု ကိုကြီးတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နေ့သစ်တွေ ပြန်ရောက်လာပါပြီကွာ။ ကိုကြီးကို ဂျစ်တိုက်မနေစမ်းပါနဲ့။ ယုဇနနဲ့ တရားဝင်ပြတ်စဲခဲ့တာလည်း (၂) နှစ်ရှိပါပြီ”

“ဆောရီးပါ ကိုကြီးရယ်။ ယမုံနှလုံးသားက လောလောဆယ် အလုပ်မလုပ်တော့ဘူး။ နှလုံးခုန်တဲ့စက် ပျက်သွားပြီ”

တစ်ဖက်မှ ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားလေပြီ။ သို့သော် မကြာမီ စကားပြန်ဆက်လာပြန်၏။

“ယမုံ ... ကိုကြီးကို စိတ်နာနေတယ်ထင်တယ်။ စိတ်မနာလိုက်ပါနဲ့ ယမုံလေးရယ်။ ကိုကြီးလေ ကိုယ့်နှလုံးသားကို မညာချင်ပါဘူးကွာ။ ယမုံကို အမြဲသတိရတမ်းတနေမိလို့ အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကိုလည်း ထည့်စဉ်းစားပေးပါနော်။ ကဲ ... ယမုံလေး အနားယူတော့။ နောက်နေ့မှ ကိုကြီးတို့ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးကြတာပေါ့နော်”

“ကိုကြီးကို ယမုံ မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်”

“ပြောပါကွာ၊ ရပါတယ်”

“ဪ ... ယမုံက ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့နေတဲ့ လူဆိုတော့ ကိုကြီးနဲ့ ဆရာတို့ ဝင်လိုက်၊ ထွက်လိုက်ဆိုရင်

၁၃၇ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

သူများ အဆင်အမြင်သေးတတ်၊ လွဲမှားတတ်ပါတယ်။ ယမုံဆီ
နေ့တိုင်း မလာပါနဲ့တော့။ အကြောင်းရှိမှပဲ လာပါတော့နော်”
“ဟင် ... ကိုကြီးတို့က သူခိုး ဂျပ်တွေမှ မဟုတ်ဘဲ
ကွ”

“ဒါပေမဲ့ (၂) ယောက်ကြီးတောင်လေ။ သူများအမြင်မှာ
ယမုံက လော်မာသလို ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ နေ့တိုင်းမလာဘူး။ နှစ်ရက်တစ်ခါ
လာမယ်”

“ဘာထူးလဲဗျာ၊ မသိဘူး တစ်ပတ်တစ်ခါပဲလာ”

“သူ့ကိုရော မာန်ဝင့်ထည်ကိုရော”

“သူက ဆေးရုံကဆင်းပြေးလာကတည်းက လူလည်း
မလာဘူး၊ ဖုန်းလည်းမဆက်ဘူး။ ပြဿနာမရှိ”

“အဲဒါမျိုးက ပိုကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ယမုံကို ကိုကြီးဦးထားလိုက်ပြီ။ သူ့ကိုမစဉ်းစားနဲ့တော့”

“ဒါတော့ ဘယ်ရမလဲ။ ယမုံစဉ်းစားချင်လည်း စဉ်းစား
မှာပေါ့။ ယမုံရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို မပိတ်ပင်ပါနဲ့။ မချုပ်ချယ်ချင်
ပါနဲ့။ ကိုကြီးကိုလည်း မစဉ်းစားသေးပါဘူး။ စဉ်းစားလို့ကို
မရဘူး”

“ဟာကွာ”

“တော်ပြီ၊ ယမုံ ဖုန်းချလိုက်ပြီ”

တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် ဖုန်းပြောနေသည့် သူ့က
အတင်းပင် ဖြတ်ချပြီး ယမုံ ဆရာကို သတိရနေမိပါသည်။

အခန်း (၁၈)

နောက်တစ်နေ့မှာ ဆရာ ကားနှင့်ပေါက်လာသည့်အပြင် နှစ်နှစ်ယောက်ပါ ပါလာသည့်အတွက် ယမုံ ထိတ်လန့်ရသည်။ ယခုမှ မိုးလင်းပြီးစ။

“ယမုံခြေထောက်ကို ပြန်ကိုင်မယ်။ ခုမှ ကျိုးပြီးတာ ဘယ်နှရက်ရှိသေးလို့လဲ”

“ဟာ ဆရာ၊ ယမုံဘာသာ ယမုံနည်း ယမုံဟန်နဲ့ ကျပြီးပြီ။ တော်ပြီ ဆရာ တော်ပြီ”

“မရဘူး၊ ဟိုဆရာမနှစ်ယောက် သူ့ကိုချုပ်ထား။ ဆရာ ကိုယ်တိုင် ပီအိုပီပြန်ကိုင်မယ်”

ကျောက်ပတ်တီးစည်းဖို့ ပြင်နေကြပုံက တကယ့်က ဝက်ပေါ်တော့မည့် အတိုင်း။ ယမုံမျက်နှာကို သွေးတစ်စက် မရှိတော့။

ထလည်းမပြေးနိုင်ပါ။ ဆရာမတန်းလျားရဲ့ တစ်ခုသေ အခန်းမှာ ယမုံ မကြီးမငယ်နှင့် အော်ငိုရတော့မည့်ကိန်း။ အလေးများလည်း ပြာလို့။

ဓားပြအတိုက်ခံရလို့ ဓားပြခေါင်းဆောင်ကြီးကို ရိုနှိုးဦး တောင်းပန်နေရသည့်အိမ်ရှင်နယ်။

“ဆရာရယ် ... ရှိကြီးမိုးပါရဲ့ဗျာ။ ယမုံ အဆင်ပြေ တယ်။ ပီအိုပီမကိုင်ပါနဲ့တော့နော် နော်။ ယမုံအော်မှာ ငိုမှာနော် တကယ်ပင် မျက်ရည်တွေစီးကျလာပြီး ယမုံ တယောက်တည်း ကမ္ဘာပျက်မတတ် ထိတ်လန့်နေရလျှင်။

မာန်ဝင့်ထည် သက်ပြင်းချရသည်။ ဗျူဟာပြောင်းမှပါ ကျောင်းထဲမှာ ဝက်ပေါ်သလို ဝက်အော်သလို အော်နေမဲ့ ကောင်မလေးမို့။

“ကဲ... ဒီနေ့ ယမုံ ခွင့်တင်လိုက်တော့။ ကိုယ့်ဆေးခ မှာ ခြေထောက်ကို ပြန်ကြည့်မယ်။ အလိုမလိုက်နိုင်ပါဘူးမှ တစ်သက်လုံး အကျိုးဘဝနဲ့နေသွားချင်လို့လား”

ပြောပြီးသည်နှင့် သူကပင် ခွင့်ကိစ္စတွေပါ စီစဉ်

ဆရာမ (၂) ယောက်နှင့်အတူ ယမုံကို သူဆေးခန်းသို့ ခေါ်သွားဖို့ ပြင်၏။

ဆရာမ (၂) ယောက်က ယမုံကို ကူညီဖေးမတယ် ဆိုပေမယ့် ယမုံကို ကားထဲသို့ တယုတယ ပွေ့ချီသွားတာ သူ ဆိုသည့် မာန်ဝင့်ထည်ကိုယ်တိုင်ပါ။

ယမုံ သူနံဘေးမှာ ထိုင်ရင်း ကျောက်ပတ်တီးအစည်းခံရ ဦးမည့်ဘေးကို တွေးမိပြီး တရှုံ့ရှုံ့ငိုလာလေ၏။

နှပ်တွေ ညှစ်လိုက်၊ မျက်ရည်တွေသုတ်လိုက်။

“ဟာ ... ဒီကောင်မလေး၊ တိတ် တိတ်တော့။ ကိုယ် သေတော့ ငိုဖို့ချန်ထားဦး။ မျက်ရည်တွေ”

“ဆရာက မျက်စိဆရာဝန်ပဲ။ နားလည်းမလည်ဘဲနဲ့ ယမုံခြေထောက်ကို ဆရာဘာလုပ်မလို့လဲ”

ကလေးလေးလို ရန်လုပ်နေသည့်ကောင်မလေးဟာ တကယ့်ကို ဖက်နမ်းပစ်ချင်စရာ။ သူ ပြုံးနေမိပါ၏။

“ကိုယ့်ကိုများ ဒေါက်တာရမ်းကုဘွဲ့ပေးဦးမလို့လား ယမုံ ရယ်”

“မဟုတ်ဘူးလား။ ဆရာ မျက်စိပီသိတာ၊ ခြေထောက် ကို မသိပါဘူး”

“ဪ ... ချာတိတ်မရယ် ... ကျွန်တော် ဆရာဝန်

တစ်ယောက်ပါခင်ဗျ။ စပ်စပ် စပ်စပ်နဲ့ အားလုံးတတ်ပါတယ်။ မျက်စိကတော့ စပါယ်ရှယ်လစ်ပေါ့။ “ဘာလဲ ယူလူကြီးဆီမှာမှ ပီအိုပီကိုင်မှာလား”

“ဟင် ဆရာနော် ... အဲလိုပဲ စကားနာထိုးနေမယ်၊ ဝသန်တိုနေမယ်ဆိုရင် ယမုံတို့ ရှေ့လျှောက်”

ကိုယ့်စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ရိပ်စားမိသွားသည်ကြောင့် ယမုံ တိခနဲ စကားရပ်ပစ်လိုက်ပေမယ့် လူလည်ကြီးက သိသွား ပြီထင်။

ခေါင်းကိုမော့ပြီး အားပါးတရ ရယ်မောပုံက လန်းမှ လန်း။

“ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ၊ ကိုယ် ယမုံကို ရန်မလုပ်တော့ ဘူး။ သဝန်မတိုတော့ဘူးနော်။ တကယ်ကျ မပိုင်ဝက်မွေးဘဝမို့ သဝန်တိုနေရတာပါဗျာ။ တစ်ဖက်ကလည်း ရာဇဝင်ကြီးနဲ့ မဟုတ် လား။ ကဲ ... ကိုယ့်ကို ကိုကိုလို့ခေါ်။ ကိုကြီးဆိုတဲ့အသုံးအနှုန်း ကိုတော့ စွန့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ။ ကိုကိုဆိုလည်း မဆိုးပါဘူး။ နား ဝင်ချိုမှာပဲ၊ ခေါ် ... ကိုကိုလို့”

“အို ... မခေါ်နိုင်ပါဘူး။ ယမုံနဲ့ဆရာ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ သူညီမလေးလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဟောဗျာ ... ယမုံကို ချစ်ရေးဆိုရတာ တကယ်

မလွယ်ဘူးဗျာ။ ချောတိုင်တက်ရသလိုပဲ။ ကိုယ့်မှာတော့ ကြိုးစားပန်းစားနဲ့ အသက်ထွက်မတတ် တက်လိုက်ရတာ။ ဒါပေမဲ့ အပေါ်ရောက်လို့ အလံဆွတ်မယ်ကြံရင်း အောက်ပြန်လျှောကျရင်း”

သူ့ဥပမာကို သဘောကျလွန်းလို့ ယမုံ မျက်ရည်တွေ ကြားမှပင် အသံလေးထွက်ပြီး ရယ်မောမိတော့ သူက ကားမောင်းနေရင်းမှ ယမုံပါးလေးတစ်ဖက်ကို လက်နှစ် ဖျစ်ညှစ်သည်။

“အား နာတယ်ဗျ”

“ဆောရီး ... ဆောရီး၊ ယမုံပါးလေးက နုနုလေးနော်။ မွှေးလည်းမွှေးမှာပဲနော်”

“လာပြီးမညစ်ပတ်နဲ့ဗျာ။ ယမုံ စိတ်ညစ်နေတာ သိလား”

“မညစ်ပါနဲ့ ချာတိတ်ရယ်။ ကိုကို မနာအောင် လုပ်ပေးမှာပေါ့”

“အံ့မယ် ... နာမှာ”

“မနာပါဘူးဆို”

“နာမှာ”

“ကဲ ... လောင်းမလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ယမုံခြေထောက်ကို မနာအောင် ပီအိုပီကိုင်ပေးမယ်ဆိုတာလေ”

“အင်း ... လောင်းမယ်၊ ဘာကြေးလဲ ပြော”

“ကိုကိုက ယမုံမနာအောင် လုပ်ပေးနိုင်ရင် ယမုံပါးကို မွှေးမယ်”

“အောင်မှာ ... ရာရာစစ”

“ဟင် ... ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း၊ ရိုင်းလိုက်တာ၊ ကိုကိုက အနှူကြီးမို့လား”

“ဆောရီး ... ဆောရီး၊ ဟိုလေ ဆရာနဲ့ ယမုံက ဘာမှမှမဟုတ်ဘဲ။ သူစိမ်းတွေဟာကြီးကို”

“အဲဒါ ယမုံဘက်က သတ်မှတ်ချက်လေ။ ကိုကိုကတော့ ယမုံဟာ ကိုကိုရဲ့ အရေးပါဆုံးလူသား။ VIP ပဲ”

“ကဲ ... တော်ပါ၊ ယမုံ နာသွားရင်ရော လောင်းကြေးက ဘာလဲ”

“အဲ ... ယမုံနာသွားရင် ကိုကိုကို ယမုံ မွှေးပေါ့”

“ဟင် ... ယမုံက နာလည်းနာရဦးမယ်၊ ဆရာကိုလည်း မွှေးရဦးမယ်။ ဟာ ... မဖြစ်ပါဘူး။ ယမုံကို ဆုပေးတာလား၊ ဒဏ်ပေးနေတာလား”

“ယမုံ မနာစေရဘူးလို့ ကိုကို အာမခံနေတယ်လေကွာ။

တကယ်လို့ နာတယ်ဆိုမှ ယမုံ ကိုကိုကို မွေးရမှာပါ”

“အံ့မယ် ... ဆရာ လူလည်ကျနေတာ။ တော်ပြီ အဲဒီလောင်းကြေးကို မကြိုက်ဘူး”

မာန်ဝင့်ထည် ကားမောင်းရင်း သဘောကျလွန်းလို့ တချိုင့်ချိုင့် ရယ်မောမိပါသည်။

ယမုံလေးနဲ့ စကားပြောရတာ အလွန်ပျော်စရာကောင်းပဲ။ တစ်သက်လုံး ပျင်းချိန်ရှိမှာမဟုတ်။ ယမုံကတော့ မျက်စိမျက်နှာတွေပျက်လို့။

သည်လိုနှင့် သူဆေးခန်းမရောက်ခင် အိမ်မှာဝင်ပြီး ပီအိုပီစည်းဖို့ လုပ်ကြသည်။

ယမုံအသွင်က အာဇာနည်ကွက်သားတွေ လက်က မလွတ်မြောက်တော့မည့် တရားခံမလေးနယ်။

ကားပေါ်မှဆင်းကတည်းက ငိုပြီး လိုက်သွားတာ။ ပါးစပ်မှလည်း တတွတ်တွတ် တောင်းပန်လို့။

“တော်ပါပြီ ဆရာရယ်။ ယမုံ ကောင်းသွားပါပြီ။ ဆရာ အရမ်းခိုလ်ကျတာပဲဗျာ။ ယမုံကို သေအောင်သတ်နေတယ်”

“ဟိုး ဘိုး၊ ဘွား၊ ဘီ၊ ဘင်တွေ လက်ထက်ကတည်းက ဒီလိုပဲ ကျပ်စည်း၊ ဆေးစည်းလာခဲ့ကြတာပဲ။ ဆရာလိုသာဆို လူတွေတောင် ရှိပါဦးမလား”

ငိုရင်းနှင့် ဂျီကျနေသည့်ကောင်မလေးကို သူကတော့ တယုတယနှင့် ပွေ့ချီပြီး သူ့အိမ်ထဲသို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။

နောက် ဆရာမ (၂) ယောက်၏အကူအညီနှင့် ကျောက်ပတ်တီးစည်းဖို့ ပြင်နေပုံမှာ အသည်းယားစရာ ကောင်းလှပါဘိ။ တကယ့်ကို မကြည့်ရဲစရာ။

ညှော်ခန်းဆိုဟပေါ်မှတစ်ဆင့် စာကြည့်ခန်းထဲက ခုတင်ပေါ် ရွှေရပြန်ပြီ။ ယမုံကတော့ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့်။ မထိခင်က ကြိုအော်နေလေတော့သည်။

သည်စဉ် ယမုံနာခေါင်းပေါ်သို့ ခွက်ကလေးတစ်ခု အုတ်ခံလိုက်ရပြီး သူမ ဘာကိုမှ မသိလိုက်တော့ပါချေ။

အခန်း (၁၅)

ယမုံ သတိရတော့ သူမအနားမှာ မည်သူမျှမရှိကြတော့ပါ။ လူကလည်း အစကလို စာကြည့်ခန်းထဲမှာမဟုတ်တော့။ ခမ်းနားလှပသည့် အိပ်ခန်းတစ်ခုထဲမှာ။

ဘုရားရေ၊ ငါ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ ဆရာအိပ်ခန်းထဲ ရောက်နေတာလား။ ခုတင်ပေါ်မှ ကျုံးထဲပြီး ခြေထောက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ပီအိုပီအသစ်စက်စက်ရောင်ပြီးသား။

အခြေအနေတွေကို ဘယ်လိုတွေးရမှာလဲ။ သူမကို မေ့ဆေးပေးပြီး ပီအိုပီကို။ ပြီးသည်နှင့် သူ့အိပ်ရာထဲထည့်ခဲ့တာ ဖြစ်မည်။

ယမုံ မျက်ရည်တွေ အလိုလိုစီးကျလာပြီး ကိုယ့်ကို အရှုပ်တစ်ရပ်လို သဘောထားနေသည့်ဆရာကို ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမှန်း၊ ဒေါသထွက်ရမှန်းကို မသိတော့။

အေးလေ၊ သူ ငါ့ကိုနှစ်နာအောင် ဘယ်တော့မှလုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

သူမတစ်ယောက်တည်း တောင်တွေး မြောက်တွေးနှင့် ဘဝင်မကျဖြစ်နေဆဲ ခုတင်ဘေးမှ ဖုန်းမြည်လာလေ၏။ ယမုံ ကောက်ကိုင်လိုက်ရပါသည်။

“ယမုံလေး နိုးပြီလား။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်နေနော်။ ကိုကို နေ့လယ်စာဝယ်ခဲ့မယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မမှ လမ်းမလျှောက်နိုင်တာ”

“သိပါတယ်၊ အဲဒီကြားက တော်ကြာ လေးဘက် ထောက်၊ ဒရုတ်ဆွဲပြီး လျှောက်ပြေးနေမှာစိုးလို့”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ကျွန်မကို ဘယ်အထိ ချုပ်နှောင်ထားမှာလဲ ပြော”

“အဲလိုမထင်ပါနဲ့ကွာ။ ယမုံ ကိုယ်အင်္ဂါပုံပျက်သွားမှာ စိုးလို့ပါ”

“ဟိုလူတောင် ဆရာလောက်မပူပင်ဘူး”

“ဪ ... ဒါကတော့ ဒီဂရီချင်းမှ မတူတာ။ သူက

၁၈၄ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဒီဂရီ ၁၅၀၀။ ကိုကိုက ဒီဂရီ ၂၀၂၈”

“ဘာတွေလဲ များလှသည်လား”

“ဖြူစင်တဲ့အချစ်ရော၊ ညစ်ပတ်တဲ့အချစ်ရော ရှိသမျှ အချစ်တွေနဲ့ ရောသမပွေထားတဲ့အချစ်လေ။ ပေါက်လား”

“တော်ပြီ ... ဆရာမြန်မြန်ပြန်လာပြီး ကျွန်မကို ကျောင်းပြန်ပို့ပေး။ ကျောင်းကလူတွေ တစ်မျိုးထင်မှာလည်း မခံနိုင်ဘူး”

“မခံရပါဘူးကွာ။ ကိုကိုကလည်း ယမုံဟာ ကိုကိုပစ္စည်း ဖြစ်ကြောင်း တစ်ကမ္ဘာလုံးသိအောင် ကြေညာထားမှာပဲလေ”

“ဒါပဲမဟုတ်လား။ ယမုံ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်။ အလကား အရေမရ အဖတ်မရတွေ”

“အံ့မာ ... ကိုကိုက အလုပ်တွေအရမ်းရှုပ်နေတဲ့ကြား ကနေ ငါ့ဟာလေးတော့ သတိရလောက်ပြီဆိုပြီး ငိုနေမှာစိုးလို့ ဖုန်းဆက်ရတာ”

“ကျေးဇူးမတင်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာတဲ့လူကြီး”

“ထားပါ။ ကိုကိုမေးတာ မှန်မှန်ဖြေရအောင်။ ယမုံ ပီအိုပီ ကိုင်တာ နာလား”

“ဟင်”

ယမုံ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။ ဇောခွေးပြန်အောင် စဉ်းစား

အချစ်ဦးမိုးပါ ♥ ၁၈၅

ရသည်။ မိုးမိုးရဲ့သီချင်းလိုပဲ ‘နှင်နောက်ကျရင် နှင့်ကိုနမ်းမယ်။ ငါနောက်ကျရင် ငါ့ကိုနမ်းပါ’ ထက် ဆိုးနေသည့်လောင်းကြေးကို သွားသတိရမိလို့ပါ။

မနာဘူးဆိုလျှင် ယမုံကိုနမ်းမှာ။ နာတယ်ဆိုလျှင်လည်း ယမုံက သူ့ကိုနမ်းရမှာ။

“ဟေ့ ဖြေလေ၊ ကလိမ်ကကျစ်ကျယ်တော့ မစဉ်းစားနဲ့နော်”

“သိဘူးဗျာ”

ပြောပြီး ယမုံ ဖုန်းချလိုက်ပါသည်။

ငါ့နှယ် ဘယ်လိုလူကြီးနှင့် လာကြုံနေရပါလိမ့်။

*

သူပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပျင်းလွန်းလို့ ယမုံ အိပ်ရာပေါ်မှ လေးဘက်ထောက်၊ ခြေထောက်ကို ဒရွတ်ဆွဲ ပြီး ဆင်းလိုက်ပါသည်။

သူ့အိမ်ထဲ လျှောက်သွားကြည့်မှာပေါ့။ တကယ်တော့ ယမုံ ခြေထောက်ကျောက်ပတ်တီးကိုင်ထားသည့်ကြားမှ လေးဘက်

၁၈၆ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ထောက်၊ ဒုတိယဆွဲပြီး ယမုံ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ယမုံ ဝတ်ထားတာ ကျောင်းမှာနေရင်း ဂါဝန်အဝတ်ပွင့်လေးပါ။ ဂါဝန်လေးက ခြေသလုံးလောက်ရောက်ပေမယ့် လေးဘက်ထောက်သွားနေတော့ ဒူးခေါက်ကွေးရောက်နေတာပေါ့။ တင်ပါးကျော်သည့် ဆံနွယ်တွေကလည်း လူပေါ်မှာ ဖရိုဖရဲ၊

တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတာ။ ယမုံ အိပ်ခန်းပြင်ရောက်တော့ ဟိုကြည့် သည်ကြည့်နှင့်။ ဧည့်ခန်းဘက်သွားပြန်သည်။

ပျင်းတိုင်း လျှောက်သွားနေတာ။ အဲ လေးဖက်ထောက်သွားနေတာ။ နောက်တော့ ခြေထောက်နာလာသည်နှင့် ရောက်ရာ ကြမ်းပြင်မှာပဲ သူမ ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။ ဘယ်နေရာမှာလဲဆိုတော့ ဧည့်ခန်းမရောက်ခင် စင်ကြိုမှာ။

နောက်ထပ် (၂) နာရီလောက် နေရာမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း ဆရာနေသည့် တိုက်ကလေးထဲ သူမ ငိုက်မျှိုးနေရတုန်း။

မြန်းဆို သူမကို ပွေ့ချီလိုက်သည့်ဆရာကြောင့် ယမုံ အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးသွားရသည်။

“တော်တော်ဆိုးတဲ့ဘေဘီလေးပဲ၊ အိပ်ရာထဲမှာ ကောင်းကောင်းထားခဲ့တာတော့ မနေဘဲ လမ်းထွက်ပြီး ကိုကိုကို စောင့်နေတယ် ဟုတ်လား။ ကဲ ပြော ပီအိုပီကိုင်တာ နာလား”

အချစ်ဦးမို့ပါ ♥ ၁၈၇

ယမုံ ဘာမှပြန်မပြော။ ယုန်ကလေး နှာစေးနေလိုက်ပါသည်။ စကားကို လမ်းကြောင်းလွဲတာပေါ့။

“ယမုံ ဆာတယ်။ ဘာကျွေးမှာလဲ။ ပြီးရင် ကျောင်းကိုပြန်ဖို့”

“ညနေမှ ပြန်ဖို့မှာ။ ဟာကွာ ရှုပ်ပါတယ်။ တစ်ခါတည်း ခိုးရာလိုက်လာတယ်လို့သာ မှတ်ပေတော့”

“အံ့မယ်၊ ဘယ်ရမလဲ။ လူကိုများ ဟင်းရွက်ကန်စွန်းကျလို့၊ ကလေးတွေရဲ့ နမူနာပြရမယ့် ဆရာမက ရှေ့ကနေ ရည်းစားထားပြ၊ ခိုးရာလိုက်ပြနေရင် ကလေးတွေကို ဘယ်လိုသင်ကြားပြသရမှာလဲ”

“ဆောရီး... ဆောရီး၊ ဟုတ်တာပေါ့။ ကဲ ကိုကိုထမင်းစားခန်းထဲထိ ချီသွားမယ်နော်။ လေးဘက်ထောက်သွားနေရတာ လူစင်စစ်က ခွေးမလေးဖြစ်နေပြီ။ သနားပါတယ်”

ယမုံမှာ ဘယ်ဘဝရောက်နေမှန်းပင်မသိတော့။ လူတစ်ယောက်၏အသက်ကို ကယ်မိတာနှင့် ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးတွေ ကြုံရတာလား။

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ယမုံကို ထိုင်စေပြီး သူက ဖေအကြီး တစ်ယောက်လို ပြင်ဆင်ပေးနေလေ၏။

“ခွဲပေးရမလား”

၁၈၈ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“ရတယ်၊ ယမုံလက်တွေ အကောင်းကြီး”

“ခွဲပေးချင်လို့ပါဗျာ”

“အိုဗာတင်းတွေ တိုက်မနေနဲ့”

“ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း၊ ခွေးမလေး... ကဲ စား”

ဖွန်း ခက်ရင်းတပ်ပေးပြီး သူလည်း အားရပါးရဆွဲ၊
ယမုံကိုလည်း ဆွဲစေသည့် ဆရာ။ နောက် ယမုံအထဲကို ကောင်း
နီးရာရာ ဟင်းဖတ်လေးများထည့်ပေးသည့်ဆရာ။

ယမုံကတော့ ဘယ်သူမှမကြည့်ဘဲ အားရပါးရ အပီဆွဲ
ပစ်လိုက်တာ။

စားပြီးသည်နှင့် ယမုံ ဂျီကျတော့တာ။

“ဆရာ ယမုံကိုပြန်ပို့ပေးပါ။ တစ်နေကုန်ကြီး မနေချင်
ပါဘူး”

“ဪ... ခက်လိုက်တာကွာ။ ညနေကျ ပြန်ပို့ပေးပါ
မယ်ဆိုမှ။ ကိုယ်မအားလို့ပါ။ အခု ဆေးရုံပြန်ပြေးရမယ်။
ညနေကျတော့လည်း ဆေးခန်းပြေးရမယ်”

“ပြေးပေါ့၊ ဆရာဘာသာ (၅)ကိုယ်လောက်ခွဲပြီး စီးပွား
ရှာတဲ့ကိစ္စမှာ ယမုံကို ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထဲ ပိတ်လှောင်ထားခဲ့ရမှာ
လဲ။ ပြီး ဆရာတစ်ယောက်တည်းနေတဲ့တိုက်မှာ ယမုံ ရှိနေတာ
ဘေးအမြင်မတင့်တယ်ဘူး။ (၂) ယောက်လုံး သိက္ခာကျပါတယ်”

“ကိုကိုတို့က ဘာလုပ်နေလို့လဲ။ ယမုံကရော ကိုကို
အပြင် ဘယ်သူနဲ့ယူဦးမှာမို့လဲ။ ယမုံအပြစ်ကင်းစင်တာ ကိုကို
သိရင်ပြီးနေတာပဲ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဆရာ လွဲနေပြီ။ မြန်မာမှုနယ်ပယ်မှာ
မိန်းကလေးဆိုတာ အင်မတန်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမှာပါ။
နာမည်ပျက်မရှိအောင် သိက္ခာမပွန်းမပဲ့အောင် နေရပါတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ။ ကဲ ညနေကျ မဖြစ်ဖြစ်
အောင် လိုက်ပို့မယ် ဟုတ်ပြီလား။ ကိုကို စောစောပြန်လာပါ့မယ်
ကွာနော်”

သည်လိုနှင့် သူမကို သူ့အိပ်ခန်းထဲ ပို့ပေးခဲ့ပြီး မာန်ဝင့်
ထည် ဆေးရုံပြန်သွားခဲ့လေရာ။

အခန်း (၂၀)

ည (၁၀) နာရီထိုးသည်အထိ ဆရာပေါ်မလာခဲ့တော့
ရွှေယမုံမ မျက်ရည်လည်ရွှဲဖြစ်နေရပါပြီ။ သူ့ဖုန်းကိုဆက်တော့
လည်း ကိုင်မည့်သူမရှိပါ။

ဒါ တမင်ကြံစည်တာလား။ တမင်ယုတ်မာလိုက်တာ
လား။

အမျိုးကောင်းသမီးလေးတစ်ယောက်ကို ညာတာပါတေး
နှင့် တန်ဖိုးမဲ့အောင် ပြုမူလိုက်တာလား။

သူက လက်ထပ်မည်ဆိုလျှင်တောင်မှ ဘယ်လိုမှ ဂုဏ်
သတင်းမမွှေးပျံ့နိုင်သည့်အဖြစ်။

ရွှေယမုံ သူ့အိပ်ရာခုတင်ပေါ်မှ ဖြည်းညင်းစွာလျှောဆင်း
ပြီး လေးဘက်ထောက်ထွက်လိုက်ပါသည်။

နောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာလူးလို့မို့ပြီး အားပါးတရ ဝိုကြွေး
မိသည်။ -

သူမရဲ့သူငယ်ချင်းတွေဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အကူအညီ
တောင်းဖို့ကျတော့လည်းမရဲ။ ယခုလို ဆရာတိုက်ထဲ သူမ တစ်
ယောက်တည်း ရှိနေရသည့်အဖြစ်ဟာ ဘယ်လိုမှမတင့်တယ်
သည့် အဖြစ်။

ကိုကြီးကိုရော မိုးစက်ဝသုန်ကိုပါ သတိရမိပေမယ့်
သူတို့လည်း နားလည်ပေးနိုင်မှာမဟုတ်လို့ ယမုံ အကူအညီ
မတောင်းရဲပါ။

သူမအဖြစ်က -

အပျက် အပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်ခဲ့ရတာလား။

မပြေးသော် ကန်ရာရှိရတာလား။

ကျားရဲရာ ကြမ္မာမရိုးသာရတာလား။

မျက်ရည်များနှင့် ရှိုက်ငိုရင်း သည်နေ့တစ်နေ့လုံး ရေ
လည်း မချိုးရ၊ ဘာမှလည်း ထပ်မစားရသေးသည့်အဖြစ်ကြောင့်
စိတ်ညစ်တာနှင့် ပေါင်းပြီး လူက သေချင်စိတ် ပေါက်နေ
မိသည်။

ကံကြမ္မာကိုပဲ ရိုးမယ်ဖွဲ့ရမှာလား။

ကံကိုပဲ ပုံချလိုက်တော့မှာလားဆရာရေး။

ည (၁၁) နာရီထိုးခါနီးကျမှ ခြံထဲသို့ ကားဝင်လာသံ ကြားရ၊ တိုက်တံခါးဖွင့်သံကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။

ရွှေယမုံခကတော့ မျက်ရည်တွေနှင့် အရည်ပျော်ကျနေ ရပါပြီ။ လူသွားစကြမှာ လူးလိုမိထားမိတာကြောင့် ဂါဝန်အဝါ ပွင့်လေးမှာလည်း တွန့်ကြေလို့။

သူမ ကြောင်ကလေးလို သူ့ကို ကုတ်ခြစ်ဖို့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ကာကွယ်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားမိရင်း -

ကိုယ့်ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးအဖြေတစ်ခုရမှ ရပါ ဦးမည်လားဟု စိုးရိမ်နေမိရပါသည်။

မကြာမီ သူမအနားသို့ သူ ခြေသံတရုတ်ရုပ်နှင့် ရောက် လာခဲ့ပေပြီ။

အလို သူ့ခြေလှမ်းတွေ ယိုင်နဲ့နေပါလား။ ဘုရားရေ ငါတော့ တောင်စွယ်နေကွယ်ရတော့မယ် ထင်ပါတယ်။

အချစ်ဆုံးဆိုတဲ့ လူတွေ၊ အချစ်ဦးဆိုတဲ့လူတွေကြောင့်ပဲ မိန်းမငယ်လေးတွေ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြရတာ။

ချစ်သူတွေကပဲ ချစ်သူကောင်မလေးတွေရဲ့မျက်ရည်ကို ခြေဆေးခဲ့ကြလေတာ။

“ဘောဘီ မငိုပါနဲ့ကွာ။ ကိုကို ဆေးရုံအုပ်ကြီးပြောင်းတဲ့ ညဉ့်ခံပွဲမှာ ပိတ်မိနေလို့ပါ”

“ရှင် ကျွန်မကို ပိတ်လှောင်ထားခဲ့တာ သတိရသင့်တာ ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ။ ကိုကို မှားပါတယ်။ ကိုကို ယမုံကို မမေ့ပါဘူးကွာ။ ဒီနေ့လောက်အလုပ်များတာ မရှိဘူး။ ဆေးခန်း မှာလည်း လူနာတွေက များလိုက်တာ။ နောက် ဆေးရုံအုပ်ကြီးရဲ့ ညဉ့်ခံပွဲကိုလည်း မသွားတော့ဘူးမှတ်ပေမယ့် မရ”

“အဲဒီ ဆင်ခြေတွေ ကျွန်မ မကြားချင်ဘူး။ အခု ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ ရှင် ဘယ်လိုဖြေရှင်းပေးမလဲ ဒါပဲပြော”

“ဟာကွာ... ယမုံလေးကလည်း ကိုကိုကိုများ ရှင်တွေ ကျွန်မတွေနဲ့။ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့အချစ်ရယ်။ ဒီအခြေအနေရောက် မှတော့ ကိုကို မင်းကိုလက်ထပ်ရုံပဲပေါ့”

“ဒီအခြေအနေဖြစ်အောင် ရှင်ပဲ ဖန်တီးယူလိုက်တာ”

“နီး နီး နီး... ချစ် ကိုယ့်ကို အဲလိုမစွပ်စွဲနဲ့ကွာ။ ကိုကို တကယ့်ကို မတတ်နိုင်လို့ပါ။ ယမုံဆီပြန်လာဖို့ ကြိုးစားပါ သေးတယ်”

“အဲဆို... ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မ ဖုန်းကို မကိုင်တာ လဲ”

“ခွဲခန်းထဲရောက်နေလို့ ဖုန်းကို ဆိုင်းလင့်လုပ်ထားလို့ပါ ကွာ”

“တော်ပြီ၊ ရှင့်စကားတွေ လုံးဝ အယုံအကြည်မရှိတော့ ဘူး။ ရှင့်ကို အသက်စွန့်ပြီး ကယ်ခဲ့မိတာကိုက ကျွန်မအမှားပဲ”

“ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ယမုံရယ်။ ကိုယ် မင်းကို လက်ထပ်မှာပါ။ ကိုယ် ယမုံကို အားလုံးတာဝန်ယူပါတယ်”

“တော်ပြီ ... ကျွန်မ ဘာစကားမှ မကြားချင်ဘူး။ ကျွန်မက တန်ဖိုးမဲ့နေတဲ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ ကုန်ပုပ်ကြီးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မဘဝကို ရှင် ဖျက်ဆီးတယ်။ ရှင့်ကို ကျွန်မ အရမ်းမုန်းသွားပြီ”

“ဟာ ... ယမုံ ယမုံ၊ ကိုကိုကို အထင်မလွဲပါနဲ့ကွာ။ ကိုကို ယမုံကို တာဝန်ယူပါတယ်။ လက်ထပ်ပါမယ်”

“အဲဒီအပြောတွေ၊ အဲဒီစကားတွေကို အသည်းအနာဆုံး ပဲ”

“ဟင် ဒါဆို ... ကိုကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“ဘာမှမပြောနဲ့တော့။ ရှင်သွားတော့ ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ဝင်”

“ကိုယ် ယမုံကို”

“တော်ပြီ၊ ကျွန်မ ဘာစကားမှ မကြားချင်ဘူး။ ရှင်

ရည်ရွယ်သည်ဖြစ်စေ မရည်ရွယ်သည်ဖြစ်စေ ရှင် ကျွန်မရဲ့ဘဝ၊ ကျွန်မရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေကို ဒီနေ့ နင်းချေ ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ပြီ”

“ဟာဗျာ ... ဒါတော့ ယမုံစွပ်စွဲချက် ပြင်းထန်လွန်းပါ တယ်။ ကိုယ် ယမုံကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိရသေးပါဘူး”

“ရှင်က ကိုယ်ကာယကြီးကို စော်ကားဖျက်ဆီးမှ ပျက်စီး တယ်ထင်နေတာကိုး။ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အရှက်နဲ့ သိက္ခာ၊ ဘဝတွေ အခု အားလုံး ရေစုန်မျောသွားပြီ”

“ခက်လိုက်တာ ယမုံရယ်။ ကိုကို ယမုံကို လူသိထင်ရှား လက်ထပ်လိုက်ရင် အဲဒီကိစ္စတွေအားလုံး ရှင်းသွားရော မဟုတ် လား။ ကံပါချာတ်တိတ်ရယ် စကားကြီး စကားကျယ်တွေနဲ့ ကိုကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်မနေပါနဲ့ကွာ။ ကိုကို ယမုံကို ခိုးလာတယ် လို့ပဲ သဘောထားစို့နော်”

“ချော်လဲလို့ရောထိုင်တဲ့အစားထဲမှာ ယမုံမပါဘူး။ ဆရာ ဘာသာ သွားအိပ်တော့။ ကျွန်မ ဒီညေခန်းထဲမှာပဲ အိပ်မယ်”

“မဟုတ်တာ၊ ကိုကိုနဲ့အတူ မနေနိုင်ဘူးဆိုလည်း ယမုံ ကို အခန်းထဲထည့်ပေးခဲ့မှာပေါ့။ ကိုကို စာကြည့်ခန်းထဲမှာ အိပ်ပါ မယ်”

“မရဘူး၊ ကျွန်မ ညေခန်းထဲမှာပဲ အိပ်မယ်။ ကျွန်မ

၁၉၆ ♥ ကြယ်စင်များဝေ

ကိုယ့်ဘဝရှေ့ရေးအတွက် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားရဦးမယ်”

“လွယ်တာကို ခက်အောင်လုပ်တဲ့ချာတိတ်ပဲကွာ။ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ကိုကို ယမုံကို ချစ်ပါတယ်။ လက်ထပ်ဖို့လည်း ရယ်ဒီပဲ”

“တော်ပါတော့ရှင်”

နောက်ဆုံး မာန်ဝင့်ထည် ယမုံကို ဧည့်ခန်းထဲသို့သာ
ပို့ပေးခဲ့ရပါသည်။

အခန်း (၂၁)

သည်ဂယက်က ရွှေယမုံခေါ် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဟော့
ဖြစ်နေသည့်သတင်း။မှိုင်းလေပြည်ရော မိုးစက်ဝသုန်ကိုပါ အလဲထိုး တိုက်
ကွက်ဆင်သွားခဲ့သည့်သတင်း။

သတင်းကတော့ အပုပ်နဲ့ တထောင်းထောင်း။

ရွှေယမုံဟာ ဆရာဝန် (၂) ယောက်အပြင် စီးပွားရေး
သမားတစ်ယောက်တို့နှင့် ပတ်ရှုပ်နေသည့်အကြောင်း။နောက်ဆုံး လူရိုးကြီးမာန်ဝင့်ထည်ကို အမီးမီးလိုက်
သည့်အကြောင်း။

၁၉၈ ♡ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ကိုယ်ဝန် (၅) လလောက်ရှိနိုင်သည့်အကြောင်း။
ယမုံကတော့ နောက်တစ်နေ့မှာပင် မနက်စောစော
သူမအရင်နေထိုင်ခဲ့သည့် အိမ်သို့ ပြန်ပို့စေခဲ့သည်။
ကျောင်းမှာဆို မျက်နှာတွေပူလို့ မပြေးသော်ကန်ရာက
ရှိဦးမည်။

မာန်ဝင့်ထည်ဘက်ကလည်း ယမုံကို လူကြီးစုံရာနှင့်
လက်ထပ်ဖို့၊ တောင်းရမ်းဖို့ အားချင်းစီစဉ်နေသဖြင့် မြောင်းမြ
မြို့ရဲ့ သက်ဆိုင်ရာအသိုင်းအဝိုင်းမှာ သည်သတင်းက မွှေးတချို့
နံတလီ။

လူဆိုတာ ချစ်ရွာတစ်ဝက်၊ မုန်းရွာတစ်ဝက် မဟုတ်ပါ
လားလေ။

✱

ရွှေယမုံခ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ အိမ်မှာ တစ်ယောက်
တည်း ခြေထောက်ကလေး ရှေ့ထုတ်ပြီး ထိုင်နေရပါသည်။
အလကားမဖြစ်အောင် လက်က တက်တင်းထိုးလျက်။
သူမတို့လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စလည်း အထမမြောက်သေးပါ။

အချစ်ဦးမိုပါ ♡ ၁၉၉

မနေ့က ကိုကြီး မျက်စိ၊ မျက်နှာပျက်စွာနှင့် သူမကိုလာပြီး
သတင်းမေးခဲ့သေးတာ။

“ယမုံရယ်... ကိုကြီးကို မယူချင်တာနဲ့ ပြန်ပြီးလက်မခံ
ချင်တာနဲ့ ခုလို ပေါက်လွတ်ပဲစားအလုပ်တွေ လုပ်ပစ်လိုက်တာ
လားကွာ။ သူမာမိက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ သူ့သားသူ အရမ်း
အထင်ကြီးရတဲ့ကြားထဲ ဆေးရုံမှာလည်း ကောလာဟလတွေက
တစ်မျိုး”

“သူက ယမုံကို ကျောက်ပတ်တီးပြန်စည်းပေးဖို့ ခေါ်
သွားရင်း ပြန်မပို့တော့တာ”

“ယမုံရယ် ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးဆို
တာ ခိုးရာလိုက်ပြီးရင် ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ အဲဒါ မင်း သိရဲ့လား
ကွာ”

“ဟင် ... လူတွေက ဘယ်လိုတွေ ပြောနေကြလို့လဲ
ဟင် ... ကိုကြီး”

မှိုင်းလေပြည်မျက်နှာက ပြိုတော့မည့်မိုးလို မှိုင်းညှို့ညှို့။

“သူက ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နှင်းဆီခိုင်ကြီးလေ။ သူ့ကို
လိုချင်တဲ့ ဆရာဝန်မတွေ၊ သူ့နာပြုတွေက ယမုံကို ဆက်စလူး
ဘွဲ့ပေးတော့တာပေါ့။ ဒါတွေထားပါ။ ယမုံကို သူ လက်တပ်မှ
ဖြစ်မယ်။ ဒီလို အီးရောရောလုပ်နေလို့ မရပါဘူး။ ယမုံတို့

ခိုးရာလိုက်ပြေးတာ (၃) ရက်ရှိပြီ မဟုတ်လား”

“ယမုံတို့ ဘာမှမငြိခဲ့ပါဘူး ကိုကြီးရယ်။ ယမုံ ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်”

“ဟာ ... အဲလိုပြောလို့ ဘယ်သူယုံမှာလဲ။ ခက်တာပဲ ယမုံရယ်။ ဒါတွေမပြောနဲ့တော့။ ယမုံလုပ်ရမှာ သူ့ကို လက်ထပ်ခိုင်းဖို့ပဲ”

“ယမုံက သူ့ကို ခြေသလုံးဖက်ပြီး တောင်းပန်ရမှာလား”

“အဲလို လုပ်သင့်လည်းလုပ်ရတော့မှာပေါ့ ယမုံ။ အခုသူ ယမုံဆီလာလား၊ ဖုန်းဆက်လား”

“ဖုန်းဆက်ပါတယ်၊ လာတော့ မလာခိုင်းဘူး”

“သည်ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပြဿနာမဖြစ်အောင် နေပါ ယမုံရယ်။ သိပ်လည်းမကြောက်ပါနဲ့လေ။ ကိုကြီးတစ်ယောက်လုံး ယမုံအနားမှာ ရှိနေပေးပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကြီးရယ်”

ကိုကြီးပြန်သွားတော့မှ ယမုံ အတွေးတွေနှင့် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ထိတ်လန့်နေမိခဲ့ရတာ။

နေ့လယ် (၁၁) နာရီလောက်မှာ ကားတစ်စီး အိမ်ရှေ့သို့ ထိုးဆိုက်လာတော့ ယမုံ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဒါ ဆရာကား။ ဆရာလာတာလား။ ယောက်ျားတို့ရဲ့ သဘောကလည်း ဘယ်လိုလဲ။ မရင်က တပူတဆာနှင့် ဖျာလိုလိပ်၊ ထိပ်ပေါ်တင်ခဲ့ကြပေမယ့်

ရသွားသည့်အခါကျ အေးစက်တိတ်ဆိတ်သွားတတ်ကြပါသလား။

(၃) ရက်အတွင်း ဖုန်းလေးတစ်ခါပဲ ဆက်ဖော်ရခဲ့သည့် ဆရာရဲ့သဘောထားကရော ဘယ်လိုလဲ။

သူပြောခဲ့သည့် ချောတိုင်တက်သလို အချစ်ကို ယမုံ သတိရနေပြန်တာ။

အလံဆွတ်မယ်ကြိုရင်း တိုင်အောက်လျှောကျရင်းပါတဲ့လေ။

“ဟင်”

ကားပေါ်မှဆင်းလာသူက စိန်တွေ ရွှေတွေနှင့် ဖိတ်ခိုက်တောက်၊ ဖျတ်ဖျတ်ခါနေသည့် ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမမျောကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်နေလျှင်။

ယမုံ အလိုလို ထိတ်လန့်နေမိသည်။
ရှုပ်ရှင်ထဲကလိုပဲ မင်းသားရဲ့အမေက မင်းသမီးလေးကို
မတူဘူး မတန်ဘူးရယ်လို့ မှီချိုး မျှစ်ချိုးတွေပြော။
လျော်ကြေးဆိုပြီး ငွေထုပ်နဲ့ပစ်ပေါက်။
ဪ... တောင်စွယ်နေကွယ်တော့မှာပါလား။
ရွှေယမုံခရဲဘဝဟာ ကိုယ်မမှားခဲ့ရပေမယ့် နိဗ္ဗိတံ
ရတော့မှာပါလား။

သူမက ငေးကြောင်ကြည့်နေသလို သူမကလည်း တစ်
စက်မှ ကူခြေမပျက်ခဲ့ပါ။

သူမနောက်မှတော့ ဆေးရုံက ဆရာဝန်မလေး တစ်
ယောက်။ နတ်လမ်းညွှန်ပေးသူ ထင်ပါရဲ့။

“မင်းလား ... ရွှေယမုံခဆိုတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းလို ကူခြေမရှိ၊ သိက္ခာမရှိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးနဲ့
ငါ သဘောမတူနိုင်ဘူး”

“ရှင်”

ထင်ထားခဲ့ပေမယ့် တကယ်ကြားလိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ
မီးတောင်ပေါက်ကွဲသလို။

“မင်းတို့ (၂) ယောက် ခိုးရာလိုက်ပြီးသွားပေမယ့် ငါ

အသိအမှတ်မပြုဘူး။ အဲဒီအတွက် လျော်ကြေးဘယ်လောက်
ယူမလဲ ပြော”

မိန်းမကြမ်းကြီးတစ်ယောက်လို ဘီလူးဆိုင်းတီးပြီး ပုဏ္ဏ
ကတိုက်နေသူကြီးအား ယမုံ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

လူကြီးနှင့်လူငယ်မို့ ကက်ကက်လန့်အောင်လည်း ပြန်ပြီး
ထုချေလွှာတက်မနေနိုင်ပါ။ ယမုံကိုယ်တိုင်ကလည်း ဂါရဝေါစ
နီဝါတောစတွေ နားလည်တတ်သူပါ။

သို့သော် ကိုယ့်ဘဝကတော့ မျက်စိရှေ့မှာပင် သဲနှင့်
ဆောက်သည့်ရဲတိုက်ကြီးလို တအိအိ ပြိုဆင်းနေပါပကော။

သူမက နစ်နစ်နာနာတွေဆက်ပြောနေပေမယ့် ရွှေယမုံခ
မကြားချင်တော့ပါ။ မကြားနိုင်တော့ပါ။

တောင့်မထားနိုင်တော့သည့် မျက်ရည်ပူများကို တသွင်
သွင်မစီးအောင် ကြိုးစားရင်း ယမုံ အန်တီကြီးကို ကတိပေးလိုက်
မိပေပြီ။

“အန်တီသဘောမတူရင် ကျွန်မ နောက်ဆုတ်ပေးပါ
တယ်။ ပြန်ပါတော့ရှင်။ ကိုယ့်သားကိုယ်သာ သိမ်းဆည်းသွားပါ
တော့”

“ရတယ် ... ညည်းသာ ငါ့သားကို မဖြားယောင်းနဲ့။
ငါ့သား ငါနိုင်တယ်။ ညည်းလို ပုပ်ပွနေတဲ့မိန်းမနဲ့ မကွဲကွဲအောင်

၂၀၄ ♥ ကြယ်စင်များဝေ

ကို ငါခွဲမှာ”

“တော်ပါတော့ရှင်။ အန်တီပြန်လိုက်ပါတော့။ ကျွန်မကလည်း ကိုယ့်ကို ခါးခါးသီးနေတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲ မဝင်ပါဘူး။”

“အေး ... ကိုယ့်စကားကိုယ်တော့တည်ပါစေ။ ရော့ဒီမှာ လျော်ကြေးငွေ သိန်း (၅၀)”

“အန်တီငွေ အန်တီပြန်ယူသွားပါ။ ကျွန်မ ငွေမမက်ပါဘူး။”

“ငွေမမက်ဘူးဆိုပြီး လူကိုမက်မလို့လား။ မရဘူးနော်”

“အန်တီ ကျွန်မကို စော်ကားတာများနေပြီ။ ကျွန်မသည်းခံနိုင်တဲ့အတိုင်းအတာ လွန်တော့မယ်။”

သည်တော့မှ သူမနောက်မှ ဆရာဝန်မ လက်ကုတ်ဆွဲခေါ်ပြီး ပြန်သွားကြပါလေတော့သည်။

ယမုံ အံ့ကြိတ်၊ လက်သီးဆုပ်ပြီး မျက်ရည်တွေ တသွင်သွင် စီးကျရုံမှအပ လောလောဆယ် မတတ်နိုင်သေးပါ။

တစ်ခုကောင်းတာက ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ သူများတွေ အိမ်ပြန်နေကြချိန်။ သူမတစ်ယောက်တည်း ခါးစည်းခံနေရပေမယ့် လူမသိ သူမသိပြီးဆုံးသွားရတာပဲ အဆိုးထဲက အကောင်း၊ ယမုံ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ရှေ့ဆက်ပြီး ဒီဇရေမှ လွတ်အောင် ဘယ်လိုကြိုးစားဖြတ်ကျော်ရပါ့မလဲ။

ခလုတ်ထိလို့ ဆူးငြိခဲ့ပေမယ့် ဒဏ်ရာရနေလုံးသား၏ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်နေရမှုကို လူသူလေးပါး မမြင်ရအောင်တော့သူမ ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းပြီး အဝေးဆုံးသို့ ထွက်ပြေးရပါဦးမည်။ ဒီဗြို့မှာ သူမ ဘယ်လိုမျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး နေရမှာလဲ။

ဒေါက်တာမာန်ဝင့်ထည်နှင့် ခိုးရာလိုက်ပြီးသွားသည့် ဆရာမတစ်ယောက်။

လက်မထပ်ဖြစ်ကြဘဲ ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ဆက်ပြီးနေရမှာတဲ့လဲ။

အပြန်ပြန် အလှန်လှန် သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ရင်း တစ်ကိုယ်တည်း လျှောက်လှမ်းရမည့်ဘဝခရီးဟာ ခက်ခဲကြမ်းတမ်း ဆူးအတိ လွှမ်းမိုးနေမှာတော့ အသေအချာ။

အချစ်နှင့်ပတ်သက်လာရင် ရွှေယမုံမဟာ ကံကိုဆိုးလွန်းလှပါသည်။

* * *

အခန်း (၂၂)

လစာမဲ့ခွင့်နှင့်အတူ ပြောင်းရွှေ့ခွင့်ပါ အတူပူးတွဲတင်ဖို့ စိတ်ချရသည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထံ လွှဲအပ်ခဲ့ပြီး ယမုံ အိမ်ပြန်ခဲ့ပါပြီ။

ကိုယ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ လေလွင့်ရွက်ဝါ လုပ်လို့မရ။ အကောင်းဆုံးက အမေအိမ်ပါပဲ။

ယမုံ တောင်ပံကျိုးသည့်ငှက်ကလေးလို အသိုက် တစ် ဝက်ပျက်ပြီး ပြန်ခဲ့ရပါပြီ။ မြောင်းမြနှင့် ရန်ကုန်ကားကို စီးပြီးမှ ကိုယ့်ဇာတိမြေကို ကားတစ်ဆင့် ထပ်စီးရမှာ။

မနက် (၅) နာရီထွက်သည့်ကားမို့ အလင်းက မပြာ

တပြာ။ ယမုံ မည်သူ့ကိုမျှ နှုတ်မဆက်နိုင်ခဲ့ပါ။

တကယ့်ကို အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း။ ဘဝပျက်လှ မတတ် ဒဏ်ရာတွေ ဗရဟ္မာနှင့် ပြေးထွက်ခဲ့ရတာ။ ဒဏ်ရာတွေ နက်ရှိုင်းလွန်းလို့ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်တောင် စိမ့်ယိုစီးလို့။

ဦးမာန်ဝင့်သည်။

ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ်မနိုင်ဘဲ ရှင်ထင်ရာစိုင်းခဲ့တဲ့အတွက် မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် ရပ်တည်ရာမဲ့ လွင်စဉ်သွားရတော့ မယ်။

ရှင်ကို အသက်ကယ်ခဲ့မိတဲ့ ဆုလာဘ်က ဒါလား။

သို့သော် ယမုံ မည်သူ့ကိုမျှ အပြစ်မတင်ချင်တော့ပါ။ သူစည်းပေးခဲ့သည့် ဝီအိုပီကို ဒုတိယအကြိမ် လွှဲနှင့်ဖြတ်ပြီး မြန်မာနည်း မြန်မာ့ဟန်နှင့်သာ ဆေးစည်းကျပ်စည်းခဲ့ပါပြီ။

အနောက်တိုင်းဆေးနည်းတွေ မပေါ်ခင်ကတည်းက မြန်မာနည်း မြန်မာ့ဟန်နဲ့ တိုင်းရင်းဆေးပညာဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူးပါ တယ်။

ခုတော့ သူ့စေတနာတွေက ဝေဒနာဖြစ်ပြီး သူတိုက်ခဲ့ သည့် ဆေးတစ်ခွက်က ယမုံအတွက် အဆိပ်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ကားပေါ်မှာ မျက်ရည်မကျအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ငါးနီး ချုပ်ရင်း ယမုံ ကိုယ်ရှေ့ဆက်လျှောက်ရမည့်လမ်းကိုသာ

အကောင်းဆုံး လျှောက်လှမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ရပါတော့သည်။

ရွှေယဉ်ခမှာ နိုင်လွင်ခဆိုသည့် မောင်တစ်ယောက် ရှိပါသေးသည်။

နည်းပညာတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား။ လိမ္မာလှသူတော့ မဟုတ်ပါ။ အငယ်မို့ ဆိုးသလား။ ဗီဒီယိုကြောင့်ဆိုးသလားတော့ မသိ။ စာမေးပွဲမှန်မှန်အောင်တာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမလို့။

ကိုယ်က မြောင်းမြမှာ မဖွယ်မရာဖြစ်ခဲ့ရပြီး မရှုမလှ ထွက်ပြေးခဲ့ရသူမို့ ယခု အားငယ်မိတာတော့အမှန်။

ဖေဖေနှင့်မေမေကိုရော အဖြစ်သနစ်တွေ ဆိုးလွန်းလို့ ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

မောင်လေးသိလျှင်လည်းမလွယ်။ မာန်ဝင့်ထည်ကိုပဲ သွားသတ်မလား။

ကိုယ့်ကိုပဲ ပြဿနာရှာလေမလားမသိ။

မြောင်းမြမှထွက်လာပြီးည (၁၂) နာရီလောက်မှာ ယခု ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ပါလေပြီ။

မေမေ့ကို ကြိုတင်သတင်းပို့ထားသည်မို့ မေမေက ကားဂိတ်မှာ လာကြိုနေပေမယ့် မျက်စိမျက်နှာ အပျက်ပျက်။

ယခု ထိတ်လန့်ရပါချေပြီ။ ယခုခေတ်က ဖုန်းခေတ်၊ အင်တာနက်ခေတ်မို့ ကမ္ဘာကြီးက ရွာကြီးတစ်ရွာ။

မြောင်းမြမှာ သူမ ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဒီမှာသိနေနိုင် တာပဲ။ မစွန်းရင်းကလည်းရှိ ကန်စွန်းရင်းကလည်းငြိ။

မလုံသည့်အိုးကလည်း တုတ်မိုးရုံနှင့် ကွဲပြီ။

“မေမေ”

ညကြီးသန်းခေါင် ကားဂိတ်ကအပြန် အိမ်မရောက်ခင် ပိတ်ထားသည့် ကွမ်းယာဆိုင်လေးထဲသို့ မေမေက အရင်ဝင် သည်။

ယခုမျက်ရည်တွေ စီးကျလာနေတော့ မေမေကလည်း ငိုသည်။

“မိန်းကလေးဆိုတာ အလွန် အင်မတန် အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရတယ်လို့ သမီးကို မေမေတို့ အမြဲဆုံးမခဲ့တာပဲ။ အမြဲ စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တယ်နော်”

“မေမေ”

ယခု မေမေ့ကို အားကိုးတကြီး တမ်းတရုံမှအပ ဘာ စကားမှ ပြောမထွက်ခဲ့ပါ။

ခလုတ်ထိမှ အမိတသတဲ့။

သူမရဲ့အပြန်ခရီးကို မေမေတစ်ယောက်တည်း လာကြို
နေကတည်းက အခြေအနေတွေ ထူးခြားနေမှန်း ယမုံ ခိုပ်စားမိ
ခဲ့ပြီ။

“ဖြစ်ပြီးမှတော့ သမီးကို မေမေ အပြစ်တွေလည်း
မတင်ချင်တော့ပါဘူးကွယ်။ ဒါပေမဲ့”

“မေမေ မေမေတို့သမီးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ကြတော့မလို့
လား”

သူမရဲ့အသံက သွေးရှူးသွေးတန်း။ အသတ်ခံရခါနီး
သားကောင်တစ်ကောင်ရဲ့အသံ။

ယဇ်အပူဇော်ခံရခါနီး ယဇ်ကောင်တစ်ကောင်ရဲ့အသံ။
ယမုံ တစ်ခါမှ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးနှင့် မကြုံဘူးခဲ့ရပါ။
သူမ ဖတ်ခဲ့ရဖူးသည့် အာရပ်တိုင်းပြည်တစ်ခုထဲမှာ။
ကိုယ့်သမီး ကိုယ့်နှမ အပျိုရည်ပျက်ရင် သတ်တောင်
ပစ်ကြသတဲ့။

ယခုလည်း ယမုံကို ဘယ်လိုဖြစ်ဖော်တွေ ပေးကြမလို့
လဲ။ အပျိုရည်မပျက်ခဲ့ပေမယ့် အဖြစ်က ခိုးရာလိုက်ပြေးထား
သလို ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။

“သမီးရဲ့ဖေဖေနဲ့ မောင်လေး၊ ဒေါသတွေ ထွက်နေကြ

တယ်။ သားငယ်ရဲ့သူငယ်ချင်းက မြောင်းမြမှာ ရှိတယ်လေ။
အဲဒီက သတင်းတွေ အကုန်ဒီရောက်တယ်”

“သမီးကို မေမေ သေသေချာချာ ရွက်အုပ်သီးလို စောင့်
ရှောက်ထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့ကြား”

“မေမေရယ် . . . ယမုံ မဆိုးပါဘူး။ အခြေအနေတွေက
ရှုပ်ထွေးသွားစေတာပါ”

“မိန်းကလေးဆိုတာ အခြေအနေဆိုးတွေကလည်း
ဖောက်ထွက်တတ်ရမယ် သမီး။ လောလောဆယ်သမီး အိမ်ကို
လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး”

“ရှင် မေမေ၊ သမီးကို သေဒဏ်ပေးကြတော့မလို့လား”

ယမုံ မျက်ရည်တွေ ကန်သင်းကျိုးသလို တံသွင်သွင်
စီးကျနေရင်း လူက အရှက်တရားတို့ကြောင့် ညီးညီးလောင်
လောင်။

မြောင်းမြမှ အရှက်တကွဲအကျိုးနည်းဖြစ်ပြီး ပြေးခဲ့ရတုန်း
ကလည်း ရှက်ပါသည်။

ယခု ကိုယ့်အဖြစ်ဆိုးကြောင့် မိဘအသိုင်းအဝိုင်းက
တောင် လက်မခံတော့ဘူးဆိုသည့်အခါ ရွှေယမုံ့ ပိုပြီး ရှက်ရွံ့
နာကျင်ရပါသည်။

“မေမေက စေတနာနဲ့ပြောတာပါ။ သမီးရဲ့သူငယ်ချင်း

ချောယုယတို့ မော်လမြိုင်မှာ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ လောလော ဆယ် အဲဒီမှာ ခေတ္တနေလိုက်ပါကွယ်။ သူက အမြဲ သမီးကို ဖိတ်ခေါ်နေတာပါ”

“ရပါတယ် မေမေရယ်။ ယမုံ့ကို အိမ်ကလည်း စွန့် လွှတ်လိုက်ပြီပေါ့နော်”

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူးလေ သမီးရယ်။ လောလော ဆယ် အခြေအနေတွေ တင်းမာနေတုန်းမို့ သမီးစိတ်တွေ ပိုပြီး နာကျင်ထိခိုက်မှာစိုးလို့ပါ။ ကဲ လာ ဒီညတော့ မေမေ့သူငယ်ချင်း နီနီမာတို့အိမ်မှာ အိပ်လိုက်ပါ။ မနက် (၅) နာရီကားနဲ့ သမီး မော်လမြိုင်လိုက်သွားပေတော့”

“ရပြီ မေမေ။ သမီး ရှေ့လျှောက်ပြီး ကိုယ့်ခြေထောက် ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်ပါတော့မယ်။ မေမေတို့သမီးကို B.Ed ဘွဲ့ တံစံခန့် အထက်တန်းပြဆရာမဆိုတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို တင့်တင့် တယ်တယ် ပေးခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ဟာ သမီး... စိတ်လိုက်မာန်ပါတော့ လျှောက်မလုပ် နဲ့။ သမီးရဲ့အရွယ်နဲ့အလှက ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်”

“တစ်ခါသေဖူးလို့ ပျဉ်ဖိုးနားလည်ပါပြီ မေမေ။ မေမေ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သာ နေပါတော့”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... သမီး အို”

ယမုံ့ ကားဂိတ်သို့ ပြန်ပြေးထွက်သွားပြီး ပြည်ဘက်သို့ ထွက်မည့်ကားတစ်စီးပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ တက်လိုက်ပါတော့ သည်။

ယမုံ့မှာ ကျောပိုးအိတ်လေးတစ်လုံးပဲ ပါရှိတာမို့ပါ။

* * *

အခန်း (၂၃)

ယမုံမှာ ငယ်သူငယ်ချင်းမလေးရှိခဲ့သည်ပဲ။ သူငယ်တန်း
မှ ရှစ်တန်းအထိ အတူနေသွားခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းမလေး။ ရွှေဥ
ပုဂံ

ရှေးဟောင်းမြို့တော် ပုဂံသို့ ယမုံရောက်နေခဲ့ပါပြီ။

“အဟင်း”

ယခုတော့ ဘုရားကြို၊ ဘုရားကြားမှာ ဘုရားကျွန်း၊
ကျောင်းကျွန်းမလေးပေါ့။

ရွှေဥရဲ့မိဘနှစ်ပါးကလည်း အလွန်သဘောကောင်းပါ
သည်

ကိုယ့်ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးအားဖြည့်စခန်းလေး
ပါပဲ။

သူတို့သားအမိ သားအဖရဲ့ လုပ်ငန်းရော၊ ရပ်တည်မှု
ပါ အေးချမ်းကြပါသည်။ ရွှေစည်းခုံဘုရားမှာ နိဗ္ဗာန်ကုန်တွေ
ရောင်းကြတာပါ။

ရွှေယမုံခ လောလောဆယ် ဘုရားရိပ်၊ တရားရိပ်မှာ
ငြိမ်းချမ်းအောင် ကြိုးစားနေပါသည်။ လောကကြီးမှာ ခေတ္တထွက်
ပြေးလွတ်မြောက်ချင်တာမို့ ဖုန်းဆင်းကတ်ကအစ သူမ ပြောင်း
လိုက်ပြီ။

မည်သူနှင့်မျှ အဆက်အသွယ်မလုပ်ချင်တော့ပါ။ လစာ
မဲ့ခွင့် ယူထားတာမို့ အလုပ်တာဝန်ကအစ မရှိတော့။

ဘုရားနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ရွှေဥတို့အိမ်လေးမှာ ယမုံ
အေးအေးချမ်းချမ်းနေပါသည်။

မနက်ဘက်ဆို ရွှေဥနှင့်အတူ ဈေးသွား ချက်ပြုတ်ပြီး
သည်နှင့် ထမင်းချိုင့်လေးဆွဲကာ ရွှေဥရဲ့မိဘများရှိရာ ဆိုင်သို့
လိုက်သွားကြပါသည်။

နောက် ဈေးကူရောင်းပေးကြသည်။ ယမုံကိုတော့ သူကို
စိတ်ချမ်းသာသလိုနေစေကြသည်။ ယမုံအသွင်က တစ်ခါတလေ
တော့လည်း ဆွေးဆွေးငေးငေး။ ဘာကိုတွေးပြီး ဘာကို ဆွေး

သလဲ။ သူပဲ သိပေတော့မည်။

လောလောဆယ် သူမဟာ နောင်ကြီးမဲ့လေတံခွန်။ ဘာ
အနောင်အဖွဲ့မှ သူမမှာ မရှိ။

မိဘ၊ မောင်ဘွားဆိုတာကိုလည်း စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီ။ အဲ
မေမေ စိတ်ပူမှာစိုးလို့ အကျိုးအကြောင်းတော့ ဖုန်းဆက်ရပါ
သည်။ တိုးတိုးတိတ်တိတ်။

“မေမေ သမီးအတွက် ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့။ သမီး သူငယ်
ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်မှာ ရောက်နေတယ်။ လစာမဲ့ခွင့် (၁)လ
တင်ထားတဲ့အတွက် အဲဒီ (၁) လ သူတို့ဆီမှာပဲနေမယ်”

“ဘယ်မှာလဲ သမီး။ စိတ်လိုက်မာန်ပါတော့ လျှောက်
မလုပ်နဲ့နော်”

“သမီး... ဘယ်တုန်းကမှ မမိုက်ခဲ့ပါဘူး မေမေရယ်။
အခြေအနေတွေကသာ သမီးကို လူဆိုးဘွဲ့ပေးခဲ့ကြတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ။ မေမေသမီးလေး လိမ္မာတယ်ဆိုတာ မေမေ
သိပြီးသားပါ။ ယုံပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေ စိတ်အေးရအောင်
သမီး ဘယ်မှာ ဘယ်သူနဲ့နေတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါလားကွယ်။
မေမေ အရမ်းစိတ်ပူနေလို့ပါ”

“ဖေဖေနဲ့မောင်လေးသိလို့ သမီးကို လာသတ်နေဦး
မယ်”

“သူတို့ကိုမပြောပါဘူး။ မေမေ့ကိုပဲပြော”

“သမီး... ပုဂံမှာ။ ရွှေညွှတ်နဲ့”

“ဪ... ရွှေညွှတ်နဲ့ဆိုရင် မေမေ စိတ်ချပါပြီ။ အင်မ
တန် စိတ်ကောင်းရှိတဲ့မိသားစုပါကွယ်။ သမီး ငွေလိုသေးလား။
မေမေ ပို့ပေးမယ်”

“ရတယ် မေမေ။ သမီး အလုပ်တစ်ခုခု ဝင်လုပ်ဦးမှာ။
ဘဝအတွေ့အကြုံရအောင်ပေါ့”

“ဪ... သမီးရယ် ပင်ပင်ပန်းပန်းအလုပ်တွေကို
တော့ မလုပ်နဲ့နော်။ သမီးရဲ့လက်ဝတ်လက်စားလေးတွေ ရောင်း
သုံးပါ။ မေမေ ပြန်ဝယ်ပေးပါ့မယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့ မေမေ”

ယမုံ မေမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် သတင်းပို့ခဲ့ပေမယ့်
သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အလုပ်ကိုတော့ လောလောဆယ် ခေါင်းထဲမှ
ထုတ်ပစ်ထားခဲ့သည်။

* * *

တစ်ယောက်တည်း ကျနေတာမို့ တစ်နေ့ (၂၄) နာရီလုံး မနားရသလို။

အချစ်ရေ၊ မင်းနဲ့လက်ထပ်ပြီးတော့မှပဲ မင်းရင်ခွင်နုနု လှလှလေးထဲမှာ ကိုကိုနားတော့မယ်။ ရာသက်ပန်ပေါ့။

သည်နေ့လည်း သူ မိုးလင်းကတည်းက အရေးပေါ်တွေ နှင့် ပြည့်နှက်နေသည့် ဆေးရုံထဲမှာ အလုပ်တွေနှင့် နပ်နီးလုံးနေတုန်း သူ့အနားသို့ ဒေါက်တာမှိုင်းလေပြည် မျက်နှာမာထန်ထန် ကြီးနှင့် ရောက်လာခဲ့သည်။

သူနှင့်ကိုယ်ဟာ ရာထူးတူ၊ ဘွဲ့လွန်လည်းအတူတူ။ Level တူတွေ။

သည်ကြားထဲ ယမုံကိုချစ်နေတာပါ တူနေသူတွေပါ။ ကိုယ်ကလည်း သူ့ကို သိပ်ကြည်လင်တာမဟုတ်။

ယမုံကို ကိုယ်အပိုင်လုနိုင်လို့သာ။ သူက မာန်ဝင့်ထည် အနားသို့ ဖျတ်ခနဲရောက်လာပြီး သူ့ကို ဆတ်ခနဲ လက်သီးနဲ့ ထိုးချပစ်လိုက်တာ။

“ဟ ဟ”

ရုံးခန်းထဲမှာမို့ တော်သေး။ အပြင်လူနာတွေရှေ့မှာဆို မလွယ်။ သူတို့အနားမှာ သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ယောက်နှင့် ဆရာဝန်မလေးတစ်ယောက်ရှိနေတာမို့ နှစ်ယောက်သား ပြေး

အခန်း (၂၄)

မာန်ဝင့်ထည်။

ယမုံနှင့်လက်ထပ်ဖို့အတွက် လုံးပန်းနေရသဖြင့် အချိန်တွေ ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်းပင်မသိ။

သူက တစ်ခါတည်း ညဉ့်ခံပွဲပါ လုပ်ချင်တာမို့ ခန်းမ ရှိသရွေ့ လိုက်ပြီးစုံစမ်း ကျွေးရေးမွေးရေးတွေပါ စီစဉ်နေတာမို့ ယမုံဆီလည်း မရောက်ပါ။

ဖုန်းလည်းမဆက်ဖြစ်။ (၂) ရက်ပေါ့။

သူ ယမုံနှင့် အဆက်အသွယ်မလုပ်မိတာ (၂) ရက်ပါ။ ဆေးရုံမှာလည်း အလုပ်တွေများ၊ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ကိစ္စတွေလည်း

လွှားပြီး ဆွဲကြ လွဲကြ၏။

မှိုင်းလေပြည် ဒေါသကြောင့် တုန်ယင်နေသလို မာန်ဝင့် ထည်လည်း ဒေါသထွက်တာပဲ။ မှိုင်းလေပြည်က သူ့ကို လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုးလို့။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မယူနိုင်ရင် မစော်ကားရဘူးကွ။ ခုတော့ ငွေရှင်ကြေးရှင်တွေရဲ့စတိုင်လ်အတိုင်း သားက ယမုံကို ဖျက်ဆီး မအေက ငွေထုပ်နဲ့ပေါက်။ ခင်ဗျားတို့ လူတွေမှ ဟုတ်ရဲ့လား။”

“ဟေ့ ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ကျုပ် ယမုံနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်နေတာ။ ယမုံကို ယူမှာ”

“အပိုတွေ၊ လူကြားကောင်းအောင် အသံကောင်းဟစ် မနေနဲ့။ အခု ခင်ဗျားမအေကြီးက ယမုံကိုသွားပြီး ငွေနဲ့ပေါက် အရှက်တွေခွဲလို့ ယမုံ မြို့ကထွက်သွားပြီ”

“ဗျာ ... တကယ် တကယ်လား”

“ဘာ ... ခုမှ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလဲ။ သွားပြီ ခင်ဗျားကြောင့် အမျိုးကောင်းသမီးလေးတစ်ယောက် အရှက် တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်ပြီး မြို့ကနေ လူမသိ သူမသိ ထွက်ပြေး သွားခဲ့ရပြီ။ ခင်ဗျား ဘာငြင်းမလဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ဖူးမလဲ။ ခင်ဗျားဗျာ”

ဒေါသတွေနှင့် မှိုင်းလေပြည် တုန်ယင်နေတော့ မာန်ဝင့် ထည် ချောက်ချားရသည်။

“တကယ်လား၊ တကယ် ယမုံ မရှိတော့ဘူးလား။ မေမေ လာတယ် ဟုတ်လား။ မေမေ ဘယ်တုန်းက လာတာလဲ”

သူမသိလိုက်ပါဆိုလျှင် မည်သူမျှ ယုံကြည်မှုမဟုတ်တော့။ သူ ယခုမှ ယမုံဖုန်းကို အရေးတကြီးခေါ်သည်။

သွားပြီ မရတော့။

ယမုံ ဖုန်းပိတ်ထားသလား။ ဆင်းကတ်ထုတ်ထား သလားပင်မသိ။

ချစ်သူကို (၂) ရက်၊ (၃) ရက် မေ့လျော့ထားလိုက်တာ နှင့် ကမ္ဘာလောကကြီးက သူ့ကို အကြီးကြီး ဒဏ်ခတ်လိုက်ပြီ လား။

ခွဲခန်းဝတ်စုံကို ချွတ်ပစ်ပြီး သူ နှုတ်ခမ်းမှ သွေးစက်ပင် မသုတ်အားတော့ဘဲ ကားကို တရကြမ်းမောင်းနေမိတာ ယမုံ နေခဲ့သည့် အိမ်ကလေးသို့ပါ။

✱

ကျောင်းပိတ်ရက်ပေမယ့် အိမ်မှာ လူတစ်ယောက်မှ ရှိမနေခဲ့ပါ။

ပျားတို့စွန့်ခွာသွားသည့် ပျားအိမ်အဟောင်းလို တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည့် အိမ်ကလေးကိုကြည့်ပြီး သူ့မှာ ယူကြီးမရ။

သတင်းမေးစရာလည်း လူတစ်ယောက်မှမရှိ။ ဘယ်တွေ့သွားနေကြသည်မသိ။ အိမ်ရှေ့မှာကားရပ်ပြီး သူ ငေါင်နေမိစဉ် စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် ဆရာမတစ်ယောက် ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

ဆရာမမျက်နှာက ထန်တင်းနေသဖြင့် သူ့မှာ မဝံ့မရဲ။ သူ့မှာ အပြစ်တွေများနေပြီ ထင်ပါသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ယမုံ”

“ပြေးပြီ”

“ခင်ဗျာ”

“ပြေးပြီလေ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးပြီး (၂) ရက်လောက် ဘာမှမဆက်သွယ်ဘဲ ပစ်ထားခံရတဲ့အပြင် မနေ့ကတော့ ရှင့်အမေဆိုတာ ပေါ်လာပြီး သိန်း (၅၀) နဲ့ လျော်ကြေးလာပေးတယ်။ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်တွေ ပြောဆိုသွားခဲ့တယ်။ သူမှမပြေး ဘယ်သူပြေးမလဲ”

“ဟာဗျာ ... ယမုံရယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဆက်သွယ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်”

“ဪ က ရှင်က ခုချိန်ထိ ယမုံကို အပြစ်တင်နေတုန်းလား။ ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ်မနိုင်ရင် ဒီဇာတ်လမ်းကို အစကတည်းက မစနဲ့ပေါ့ရှင်။ ခုတော့ ရူးသလို ပေါသလိုနဲ့ ယမုံကို အတင်းလိုက်ပြီး ယမုံဘဝကို မရ ရအောင် ဖျက်ဆီးခဲ့တယ်။ သူ့နေရာမှာ ကျွန်မသာဆို အဆိပ်သောက်သေမိမလား၊ ဆွဲကြိုးချပြီး သေမိမလားမသိဘူး။ သူသာ စိတ်မာလို့ ထွက်ပြေးနိုင်သေးတာ”

ယမုံသူငယ်ချင်းမို့ ယမုံကိုယ်စား ရန်တွေတွေ့နေလည်း မာန်ဝင့်ထည် မနာနိုင်ပါ။

မပြေးသော်ကန်ရာရှိ၊ အဖြစ်ကဆိုးခဲ့ပြီလေ။

“ယမုံလိပ်စာပေးပါဗျာ။ သူ့ကို ဖုန်းခေါ်တော့လည်း မကိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် သူ့နောက်လိုက်သွားပါရစေ”

“သူ ဘယ်သူဖုန်းမှကိုင် မကိုင်ဘူး။ ဒီဆင်းကတိကို မသုံးတော့ဘူးထင်ပါတယ်။ ယမုံလိပ်စာ ကျွန်မတို့လည်း တိတ်ကျကျ မသိဘူး”

“ကျောင်းမှာ နေရပ်လိပ်စာအတိအကျ ရေးထားရတယ် မဟုတ်လား”

“ရှင့်ဘာသာ သွားရှာပေါ့။ တစ်ခုတော့ သတိထားနော်။

သူတို့ဆရာမကို ခိုးပြေးပြီး မယူဘဲ ပစ်ထားလို့ သူတပည့်တွေက ရှင့်ကို ချောင်းရိုက်ရင်လည်း ခံလိုက်ပေါ့”

ထိုဆရာမကို တောင်းပန်ပြီး မာန်ဝင့်ထည် အရူးကြီး တစ်ယောက်လို ကားကို သိမှတ်မဲ့စွာ လျှောက်မောင်းနေခဲ့သည်။

✱

မြို့ထဲမှ သံတင်းတွေအရ သူဟာ လူယုတ်မာတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ မေမေ့ကို လှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်မေးတော့လည်း အဖြေက ဆင်ငွေရန်ရှောင်။

မေမေဟာ သူ့ကိုတောင် မတွေ့တော့ဘဲ တစ်ယောက် တည်း ထင်သလိုလုပ်ချသွားတာ ရိုးမှရိုးရဲ့လား။ ဘယ်ဘေး ပယောဂများ ဝင်ပြီး ပူးလေသလဲ။

ဆေးရုံထဲမှာ သူ့ကို နှစ်သက်နေသည့် ဆရာဝန်မတွေ၊ ဆရာမတွေလည်း အများသား။

မေမေ့ကို သူ အပြတ်ဆွေးနွေးပစ်ခဲ့သည်။

“မာမီလုပ်တာ သား လူယုတ်မာဖြစ်သွားရပြီ။ ဂုဏ် သရေရှိ ပိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခိုးယူပြီးခါမှ မေမေ ဖျက်လို့

ဖျက်ဖျက် သား လူယုတ်မာဖြစ်သွားပြီ”

“အမလေး သားရယ် ... ချီးမွမ်း (၇) ရက်၊ ကဲ့ရဲ့ (၇) ရက်ပါ။ သား ကောင်မလေးက မိန်းမလည်လေးပါ။ ဆေးရုံ ခေါ်မှာတင် ဆရာဝန် (၂) ယောက်နဲ့ ပတ်ရှုပ်နေတာ”

“မာမီ ကိုယ်လည်းမမြင်ရဘဲနဲ့ သူများပြောတိုင်း ယုံ သလားဗျာ။ ကိုယ့်သားကိုယ်တောင် မယုံကြည်ဘူးလား။ ကျွန်တော့်လက်တွဲဖော်ကို ကျွန်တော် ဖြစ်သလိုရွေးပျံ့မလား မာမီရာ”

“သားက မွန်နေပြီကိုး။ စုံလုံးကန်းနေပြီပဲ။ လူတကာ လွယ်လွယ်နဲ့ မြင်သာတဲ့အရာကို သား ဘယ်မြင်မလဲ”

“မာမီ မှားနေပြီ။ သားကတော့ ယောက်ျားကောင်းပီပီ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ယူရမှာပဲ။ ခုတောင် သား ဒီမြို့မှာ နာမည် တော်တော်ပျက်သွားပြီ။ သမားဂုဏ်ပျက်သွားပြီ။ မာမီ မစဉ်း မစား လုပ်ချလိုက်တာ။ ဝေဒနာဖြစ်သွားပြီ။ သား အခု ဒီမြို့ကနေ လွင့်ရတော့မယ်”

“ဟင် သား သား ... ရန်ကုန်ပြန်မလာဘူးလား”

“မစောင့်နိုင်တော့ဘူး။ အမြန်ဆုံးပြောင်းလို့ရတဲ့ဆီပဲ ပြောင်းတော့မယ်။ မာမီ သားဘဝကို နောက် ဘယ်တော့မှ မစွက်ဖက်ပါနဲ့ဗျာ။ သား ကိုယ့်ဘဝကိုယ် လျှောက်ပါရစေတော့”

၂၂၆ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

မာမို့ကို တောင်းပန်ပြီး မာန်ဝင့်ထည် အကောင်းဆုံး
ဖြစ်အောင် စဉ်းစားရသည်။

ပထမဦးဆုံး သူလုပ်ရမှာ ယမုံလိပ်စာအတိုင်း သူအိမ်ကို
သွားပြီး ယမုံကို တောင်းပန်၊ လူကြီးတွေကို တောင်းပန်ရမှာ။

* * *

အခန်း (၂၅)

ကံအားလျော်စွာပင် ယမုံတို့မြို့မှာ သူ့သူငယ်ချင်း
ဆရာဝန်ရှိသဖြင့် သူ အောင်သူထွေးကို ခေါ်ကာ ယမုံတို့အိမ်သို့
သွားရသည်။

ဒေါက်တာအောင်သူထွေးပါသဖြင့် အခြေအနေကမဆိုး။
သူတစ်ယောက်တည်းသာဆို ရိုက်ပစ်မှာလားပင်။

ယမုံမေမေက အေးချမ်းပေမယ့် ယမုံဖခင်နှင့် မောင်၏
ရပ်က ဒေါသကို မနည်းချုပ်ထိန်းထားရသည့်ဟန်။

ဒါတောင် မာန်ဝင့်ထည်နှင့် အောင်သူထွေးက အကျိုး
အကြောင်းပြောသေးတာမဟုတ်။ အလာပ သလ္လာပတွေ အရင်

ပြောနေတာ။

“ယမုံ ပြန်မလာဘူးလားဦး။ ဒီမှာ သူတို့မြောင်းမြက ဒေါက်တာ။ ခရီးကြိုတာနဲ့ ဝင်လာတာပါ”

“ယမုံ မရှိဘူး၊ ပြန်မလာဘူး”

“ဟုတ်လို့လားဗျာ။ ဟိုမှာလည်း သူမရှိတော့ဘူး။ သူ့ အိမ်ပဲ ပြန်လာမှာပါ”

“ပြန်မလာလို့ ပြန်မလာဘူးလို့ပြောနေတာ။ ဒေါက်တာ တို့ကို ကျုပ်က ဘာကိစ္စ ညာနေရမှာလဲ။ သူ့အကြောင်း လာ မပြောကြနဲ့ဗျာ။ သမီးမိုက် သူထင်ရာသူလုပ်သွားတာ”

ပြောပြီး ယမုံဖခင်နေရာမှ ထသွားတော့ သူတို့နှစ် ယောက်နှင့် ယမုံမေမေပဲ ဧည့်ခန်းထဲမှကျန်ခဲ့သည်။

ယမုံမေမေကတော့ စိုးရိမ်တကြီးနှင့်။

“ပြန်ပါတော့သားတို့ရယ်။ ယမုံအတွက် သူတို့သားအဖ တော်တော် ဒေါသထွက်နေကြတာ။ ပြန်တော့နော်”

သားရော အဖေပါ အနားမှာမရှိတော့ပြီမို့ ယမုံမေမေကို မာန်ဝင့်ထည် အသနားခံရသည်။

“အန်တီရယ် ... ယမုံ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန် တော့်ကို ပြောပြပါ။ သူ့ အထင်လွဲသွားတာပါ။ မာမို့ကို ကျွန်တော် အပြတ်ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော် ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ယူမှာပါ”

“ယမုံ ... လုံခြုံတဲ့နေရာမှာ ရောက်နေပါတယ်။ သူ့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့တော့ကွယ်။ မောင်တို့ ပြန်ကြပါတော့။ သူ့ ဖေဖေသိရင် အရမ်းပေါက်ကွဲမှာ။ ခုတောင် ရိပ်မိနေလောက်ပြီ”

“ပြောပါ အန်တီရယ်၊ ကျွန်တော် ယမုံကို လိုက်ခေါ်ပါရ စေ။ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်”

နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ တောင်းပန်မရသဖြင့် မာန်ဝင့် ထည် နောက်ဆုတ် တပ်ခေါက်ပြန်ခဲ့ရပါသည်။ သူ့မျက်ဝန်းမှာ တော့ မိုးတွေရွာလို့ပါလေ။

အခန်း (၂၆)

ရွှေယမုံ။

သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားလေးနှင့် သာမန်ဈေးသည်
မလေးတစ်ယောက်လို ပင်နီရင်စေ့အင်္ကျီ၊ ချည်ထည်လုံချည်လေး
နှင့်။ စံပယ်တွေပန်လို့။

အို ... နေရတာ လွတ်လပ်လိုက်တာ။

ခဏတာလောက် ဖြစ်ဖြစ်၊ အနှောင့်အယှက်မှ လွတ်မြောက်
ချင်တယ်။

ငှက်ကလေးလို ဟိုးအဝေးထိ ပျံသန်းချင်တယ်။ အညာ
နေပေမယ့် ဘုရားရိပ်ကြောင့် အေးမြနေသည့် စောင်းတန်း

အတွင်းမှာ ရွှေယမုံခ ဈေးကူရောင်းသည့်အခါ ပိုပြီး ရောင်းအား
မြင့်တက်လာတာ အမှန်။

ချစ်စရာဈေးသည်မလေးဟာ ဘွဲ့ရပညာတတ် တစ်
ယောက်မှန်း ဘဝရဲ့လောကဓံတွေမှ ရှောင်ပုန်းပြေးခွာလာခဲ့မှန်း
မသိကြပါ။

သာမန်အရောင်းဈေးသည်မလေးအဖြစ် သိပ်ပြီး ချစ်
စရာကောင်းနေသည့် ကောင်မလေးပေါ့။

ယမုံ ဘဝကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပဲ ဖြတ်ကျော်နေမိသည်။
ရင်ထဲမှာ ဘာတွေနှင့် လေးလံမွမ်းကျပ်နေမိမှန်း မသိပေမယ့်
အပြင်ပန်း အမြင်၊ အပေါ်ယံမှာတော့ အပြုံးလေးနှင့် မိန်းမပျို။

သေချာကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ မချိုပြီးလေးဆိုတာ ရိပ်မိ
ကြမှာပေါ့။

ယခုတော့ ရွှေဥရဲ့စံပယ်ပင်လေးတွေမှ စံပယ်လေးတွေ
ကိုလည်း ရွှေဥနှင့်အတူ သီကုံးပြီး စံပယ်ပန်းသည်လေးလုပ်လို့။

ခါတိုင်းက ရွှေဥ စံပယ်ကုံးတွေကို ဖောက်သည်ပေးနေ
ကျ။ ယခု ယမုံကိုယ်တိုင် စံပယ်ကုံးတွေရောင်းသည်။

“အထက်တန်းပြဆရာမကြီးကလည်းဟာ ဘဝကို တွင်း
ဆုံးကျယ်အောင် ကွင်းဆင်းနေတော့တာလား။”

“မွေးကတည်းက သာသလေး နေလာခဲ့ရတဲ့ ငါ့သူငယ်

ချင်းလေးကျမှ အသည်းကလည်း ကွဲလိုက်ရသေး။ အခု စံပယ်
တွေ ရောင်းပြန်ပြီ”

ရွှေဥက သူမကို ကရုဏာသက်စွာပြောနေခြင်းပါ။

ရွှေဥရဲ့မိဘနှစ်ပါးကတော့ နံနက်စောစောကတည်းက
ဆိုင်သို့သွားပါပြီ။ သူမတို့နှစ်ယောက်သာ အိမ်မှာ စံပယ်ပန်းခူး
သိ၊ ချက်ပြုတ်နေကြလို့ နောက်ကျနေခဲ့တာ။

ယခု ရွှေဥက ထမင်းချိုင့်ကြီးကိုဆွဲပြီး ယမုံကတော့
စံပယ်ကုံးလေးများကို လက်မှာသိချိတ်ထားပါသည်။

ရွှေဥ စံပယ်ပင်တွေကလည်း ပွင့်လိုက်တာ။

“အသည်းကွဲရတာလည်း ငါပျော်ပါတယ်ဟာ”

“ဟင်... နင် ရူးများနေသလား။ ကိုယ့်ကို ကိုယ့်ချစ်သူ
က ပစ်သွားလို့ အသည်းကွဲရတာများ ပျော်တယ် ဟုတ်လား”

“ဒါမှ လူသားဆန်သွားတာပေါ့။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့၊
သံယောဇဉ်တို့၊ အသည်းကွဲတယ်တို့ဆိုတာ အလိုအလျောက်
ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ခံစားမှုတွေ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ပန်းလေးတွေ အလိုအလျောက် ဖူးပွင့်လာသလို သူ
အချိန်အခါ ရေမြေသင့်မှ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်တာမျိုး။ ကုမ္ဘာပန်း
လေးတွေလိုပေါ့ဟာ။ လရောင်နဲ့တွေ့မှ ပွင့်တာမျိုး”

“နင့်ကိုတော့ ငါလက်လန်ပါပြီနော်။ မျက်ဖြူဆိုက်လေ

ဆရာကြိုက်လေဆိုတဲ့ မိန်းမ။ ကဲ အခု နင် ရှေ့လျှောက်ပြီး
ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ။ မင်းသားက (၂) ယောက်။ နင် ဘယ်သူ့ကို
ရွေးမှာလဲ”

ဘုရားသို့သွားရာလမ်းတစ်လျှောက် စကားတွေ ပြော
ခွင့်ရနေခဲ့တာ။

“ဘယ်သူမှမရွေးဘူး။ ငါ့နှလုံးသားကို အနာတာဖြစ်စေ
တဲ့ သူတို့ (၂) ယောက်လုံးကို ငါ ဝေးဝေးကပ် ရှောင်ပါ့မယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ နင် တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့
ရွေးသင့်ပါတယ်”

“ဘာလဲ နင်တို့အိမ်မှာ တစ်သက်လုံး သောင်တင်သွား
မှာစိုးလို့။ အတင်းလှော်နေတာလား”

“ဟာ... ခွေးမ၊ ကြည့်စမ်း ငါ့ကိုပြောရက်လိုက်တာ။
နင် ရောက်လာတဲ့ရက်တွေမှာ ငါတို့ဆိုင်ပိုပြီးရောင်းအားတက်
တယ်။ စီးပွားရေး ပိုပြီး အဆင်ပြေလာတယ်။ နင်က လာဘ်
ကောင်စီးကွက်လေးပါ။ အဲလိုပဲ နင်က ပတ္တမြားလေး။ ငါတို့ရဲ့
ဘဝနဲ့ထဲမှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် လူးလှိမ့်နှစ်မြုပ်နေနိုင်မှာ
တဲလဲ။ များမကြာမီ နင့်ကိုယ့်ဘဝ အမှန်ဆီ ပြန်သွားရမှာပါပဲ
လေ”

“အဲဒါတွေ ထားလိုက်စမ်းပါဟာ။ လောလောဆယ်

ငါ ပျော်နေတယ်။ လုပ်ချင်ရာလုပ်ခွင့်ရနေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို ငါ စိတ်ချမ်းသာနေတယ်။ ကြောက်စရာကောင်းလွန်းလှတဲ့ လူ့လောကကြီးထဲက ငါ ရှောင်ပုန်းခွင့်ရနေခဲ့တာနဲ့ပဲ လောလောဆယ် နေပျော်လှပါပြီဟာ”

“ကြည့်စမ်းပါဦး... ဘယ်လောက်ထိ ကြောက်စရာကောင်းလွန်းလှတဲ့ လောကကြီးလဲ။ မိဘ မောင်ဘွား အသိုင်းအဝိုင်းကတောင် ငါ့သမီးလေး ဘယ်လိုဖြစ်လာသလဲ။ ဒါ လေ့လာတာလား။ မတရားအဖြစ်ခံခဲ့ရတာလား မစဉ်းစား မတွေးတောကြဘဲ ဘေးပြောတာနဲ့ပဲ။ ‘လက်မခံကြဘူးတဲ့လေ’”

“ဟာ... နင်ကလည်း မိဘမောင်ဘွားတွေဆိုတာ ကရုဏာဒေါသောနဲ့ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။ ခေတ္တခဏပဲ သည်းခံလိုက်ပါဟာ။ မကြာခင် လေပြည်ညင်းလေးတိုက်ခတ်ပြီး နင့်ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ကြယ်စုံညလို့ လှပသာယာသွားမှာပါ”

“မလိုပါဘူးဟာ။ ငါကလေး ဖြစ်နိုင်ရင် ရှေးတုန်းက အဂ္ဂသာဝကကြီးတွေလိုတောင် တောထွက်လိုက်ချင်တာပါ။ သစ်တစ်ပင်၊ တဲလေးတစ်တဲနဲ့ လောကမှာ လွတ်မြောက်ကြောင်း တရားတွေ အားထုတ်လိုက်ချင်သေးတာပါ”

“အမလေး... အမလေး။ ကျောင်းအမရယ် ဒီအတွေးတော့ မတွေးလိုက်ပါနဲ့ဦး။ ရှင့်အသက်လည်း နှစ်ဆယ်ကျော်

လေးပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ရှင် တောထွက်ရင်လည်း နောက်ကတန်းစီလိုက်မယ့် ကိုယ်တော်တွေ တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေပါဦးမယ်။ ဒီတော့ လောလောဆယ် နေခွင့်ရသမျှ ငါတို့ဆီမှာ ပျော်အောင် နေ။ ဘာမှ အကြီးအကျယ်တွေ မတွေးနဲ့။ ဟုတ်ပြီလား။ လောလောဆယ် စံပယ်ပန်းရောင်း”

နှစ်ယောက်သား ဆိုင်သို့ရောက်လာကြသဖြင့် ရွှေဥကသူမိဘ (၂) ပါးကို ဈေးကူရောင်းပြီး ယမုံကတော့ စံပယ်ကုံးလေးတွေ လက်မှဆွဲပြီး ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ လျှောက်ရောင်းနေပါလေတော့သည်။

ချည်လုံချည် အစိမ်းနုရောင်ဝမ်းဆက်လေးနှင့် သာမန်အရပ်သူလေးအသွင်ယူထားသည့် ပါးကွက်ကြားနှင့် စံပယ်ပန်းသည် မိန်းမပျိုလေး။

ဓာတ်ပုံတဖျပ်ဖျပ်ရိုက်ရင်း လွှပ်လပ်ပေါ့ပါးနေဟန်ရှိသည့် ရွှေယမုံခကို ဘုရားရင်ပြင်တော်တစ်နေရာမှာ စောင့်ကြည့်နေသူကတော့ မှိုင်းလေပြည်ပါ။

၂၃၆ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“ယမုံပျောက်သွားတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီမို့ အင်တာနက်ခေတ်ကြီးထဲမှာ သူမ ဘယ်နေရာမှာဆိုတာ သူ သတင်းရခဲ့သည်။

အင်း... မာန်ဝင့်ထည်လည်း သတင်းရမှာပါပဲ။ အနွေးနဲ့ အမြန် ဆိုသလို ဒီကိုရောက်လာမှာပါ။

Fb တွေခေတ်စားနေတော့ တစ်ယောက်ယောက်က ဘုရားမှာ ပန်းရောင်းနေသည့် ယမုံပုံလေးကိုရိုက်ပြီး တင်လိုက်တာ။ ချစ်စဖွယ်မိန်းမပျိုလေးကို သက်ဆိုင်သူတွေ သိကုန်ရတာပေါ့။

ကာယကံရှင် ယမုံကတော့ သူ့ကိုယ်သူ လုံခြုံလှပြီလို့ ထင်နေပုံ။ ချစ်စဖွယ်အသံလေးနှင့် သူ့စံပယ်ကုံးလေးတွေကို ရောင်းလို့၊ တိုးရစ်တွေကျတော့လည်း အင်္ဂလိပ်လိုပြောပြီး ပန်းရောင်းနေသည့် ယမုံလေးပါ။

မှိုင်းလေပြည် ဘုရားတန်ဆောင်းတစ်ခုထဲမှာ ထိုင်ပြီး ယမုံကိုငေးကြည့်နေရင်းမှ သူ့ရင်တွေ တစ်စစ်စစ်နာကျင်လာခဲ့ရပြီ။

ငါဟာ ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ကိုယ် အမြဲနောက်ကျပြီးမှ နားလည်ခဲ့တယ်။

ယမုံလေး အသည်းအသန် ခံစားနေရတာတုံးကလည်း

အချစ်ဦးမိုးမိုး ♥ ၂၃၇

ငါ့ကိုယ်ငါ သူတော်ကောင်းကြီးလုပ်ပြီး ထိန်းချုပ်နေခဲ့တယ်။

နောက် သမီးလေးတစ်ယောက် ရကာမှ ယုနေနဲ့ သဘောထားတွေ မတိုက်ဆိုင်ကြတော့ဘဲ ကွဲခဲ့ရတယ်။

အခု ငါ ယမုံကိုပြန်ပြီး ချဉ်းကပ်လိုပေမယ့် မာန်ဝင့်ထည်နဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်တုန်းမှာ ငါ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရမယ်။

သူတို့နှစ်ယောက် အဆင်ပြေသွားကြရင် အကောင်းဆုံးပေါ့။

ယမုံ သည်လို အကာအကွယ်မဲ့ ပရမ်းပတာဖြစ်သွားခဲ့တာ မားမားမတ်မတ် ရပ်ပေးမည့်သူ မရှိလို့လား။

ငါမွေးထားတာ သမီးလေး။

ငါ့သမီးလေးဆိုရင်ရော။

ဒီလိုပဲ အကာအကွယ်မဲ့ဘဝမှာ အခြားသူစော်ကားမယ်ဆိုရင်

ဟူသည့်အတွေးက သူ့ရင်ကို ရိုက်ခတ်စေခဲ့ပြီ။

သူနှင့်ယုနေ စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်တာက အကြောင်းမရှိ။ ကြားထဲမှ သမီးလေး ဒုက္ခရောက်နေပြီ။

ယုနေနှင့်ကွဲကွာစ မှိုင်းလေပြည်မခံစားရသော်လည်း ယမုံ ယမုံ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ သမီး

ကို စိတ်ပူလာမိသည်။

ယခုဆို သမီး (၄) နှစ်ပြည့်ပြီပေါ့။ သူထွက်လာတုန်းက
(၁) နှစ်သမီးလေး။

သူ့သူငယ်ချင်းဝေမို့ထံမှ သမီးအကြောင်းတွေ သူ သိနေ
ခဲ့ရပြီ။

“နင့်သမီး မူကြိုတက်နေပြီ။ နင်ငယ်ငယ်ကလိုပဲ သိပ်
ခေါင်းမာတာ။ ကိန်းကြီး ခန်းကြီးနိုင်တာလည်း နင့်တူတာပဲ”

“ယုနေလည်း တော်တော်လှလာတယ်။ ဒါပေါ့ဟာ
ခြင်္သေ့ကြီးလို မှန်ကုပ်ကုပ်နဲ့ ဟိန်းမယ့်ဟောက်မယ့်သူမရှိတော့
လည်း သမင်မလေးခမျာ အဆီတစ်ထပ်၊ အသားတစ်ထပ်နဲ့
အလှတွေတိုးရတော့တာပေါ့။ သတိထားနော်၊ တော်ကြာ နင့်
သမင်မလေး သူများဝါးစားသွားမယ်။ သမင်ပေါက်မလေးတောင်
ကြားထဲက အဆစ်ပါသွားလိုက်ဦးမယ်”

ဝေမို့စကားတွေကို အရင်က ဂရုမစိုက်မိပေမယ့် ယခု
ယမုံ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားရချိန်မှာတော့ သူသည် စကားတွေ နားထဲမှာ
ပြန်ပြီးကြားယောင်လာမိသလို။

ယခုလည်း ယမုံကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူနှင့်မာန်ဝင့်
ထည် ထိုးလား ကြိတ်လားတွေ လုပ်ရပြီးကတည်းက ဆေးရုံထဲ
မှာ မျက်နှာပူချင်ချင်။

ဒါကြောင့် သူ သည်ခရီးကို ဖွတ်စိစဉ်ခဲ့တာ။ သနပ်ခါး
ပါးကွက်ကြားနှင့် ပန်းသည်လေးဟာ ယမုံဖြစ်နေနိုင်တာမို့ သူ
ရွှေစည်းခုံကို အရင်ဝင်ခဲ့တော့ -

သူထင်သည့်အတိုင်း ယမုံဖြစ်နေလို့နေခဲ့တာ။
တာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ယမုံကို နှုတ်ဆက်ဖို့အတွက် သူမ
အနားသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်သွားမိခဲ့သည်မှာ။
စပါးကြီးမြွေ၏ ညှို့ချက်အမိခံရသူပမာ။

အခန်း (၂၇)

“ယမုံ”

“ဟင် ကိုကြီး”

သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားလေးနှင့် စံပယ်ပန်းသည်လေး။
အံ့ဩထိတ်လန့်နေပုံက အထင်းသား။

“ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲကွာ။ ဖုန်းဆက်လို့
လည်း မရ”

“ယမုံ အတိတ်တစ္ဆေလွန်လွန်းလို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့တာ။
အတိတ်ကလူတွေနဲ့ ဘယ်တော့မှ မတွေ့ချင်ဘူး”

“အတိတ်ဆိုတာ ပျက်ပြယ်သွားတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်မှ

မဟုတ်တာကွာ။ ယမုံထွက်ပြေးလို့ရော ရမလား”

“ရတယ် ရအောင်ပြေးမယ်။ အခု ယမုံကို ကိုကြီးတွေ
သွားပြီဆိုတော့ ယမုံ နောက်တစ်နေရာ ထပ်ပြေးမယ်”

“စိတ်ရှုံးပေါက်မနေစမ်းပါနဲ့ ယမုံရယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
လက်တွေ့ရင်ဆိုင်လိုက်တာပဲ အကောင်းဆုံးပါ။ ကိုကြီးတို့
လက်တွဲပြီး ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရအောင်နော်”

“ဘယ်လို”

“ယမုံဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကိုပြောပါ။ ကိုကြီးဖြည့်ဆည်းပေး
မှာပေါ့။ လက်ရုံးရည်၊ နှလုံးရည်တွေနဲ့ဖြစ်အောင် ဆောင်ကြဉ်း
ပေးမယ်”

စံပယ်ပန်း ၄-၅ ကုံးကျန်တာ ဘုရားဖူးခရီးသွားများ
ဝယ်သွားသဖြင့် ယမုံနှင့်သူ ဘုရားတန်ဆောင်းတစ်ခုမှာ စကား
ပြောဖြစ်ကြသည်။

“ယမုံ ဘာမှမဖြစ်ချင်တော့ဘူး။ ယမုံအတိတ်ဘဝကို
ပြန်မတွေးချင်ဘူး။ မသိချင်တော့ဘူး။ လောလောဆယ် ဘာကိုမှ
မတွေးဘဲ ဘဝထဲကနေ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ချင်နေတယ်”

“မရှုံးစမ်းပါနဲ့ ယမုံရယ်။ ယမုံလုပ်ရမှာ မာန်ဝင့်ထည်နဲ့
ပြန်တွေ့။ နှစ်ယောက်အတူလက်ထပ်ဖြစ်အောင်ကြိုးစား။ ဒါဆို
အရိပ်မည်းလည်းမရှိတော့ဘူး။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ပြန်ဝင်ပါ။ လူ

ဆိုတာ ကိုယ်နိုင်တဲ့တာဝန်တော့ ထမ်းနေရမှာပဲလေ”

“ရတယ်။ ယမုံ ဘယ်သူ့ကိုမှ အနှောင်းအဖွဲ့ မခံယူတော့ဘူး။ လစာမဲ့ခွင့်မကုန်ခင် ယမုံ တစ်နေရာရာကို ပြောင်းရွှေ့လိုက်မယ်။ ပြည်နယ်ဘက်တွေသွားလိုက်မယ်”

“မရှုံးစမ်းပါနဲ့ ယမုံ။ ကိုကြီး သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်မယ်”

“မရဘူးနော် ကိုကြီး။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ကိုကြီး ယမုံကို ဒီလိုလုပ်ပေးစရာအကြောင်းကိုမရှိဘူး။ ကိုယ့်ဇာတ်သား ကိုယ်နိုင်အောင်က။ ကိုယ့်ဘဝသာ ကိုယ်လှအောင်လုပ်”

“ဆိုင်တာပေါ့။ ယမုံကို ညီမလေးတစ်ယောက်လိုလည်း ကိုကြီးချစ်တယ်။ ယမုံဘဝလေး ပရမ်းပတာဖြစ်သွားမှာ မမြင်ရက်ဘူး”

“ဘယ်အချိန်ကများ ခုလို လိမ္မာသွားတာလဲ။ ဘာလဲ ဒေါက်တာယုနေက လှမ်းပြီးဆက်သွယ်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးမှာ သမီးလေးရှိနေတာမို့ မိန်းကလေးတိုင်းကို သမီးချင်းစာပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေစေချင်တာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါသတဲ့ရှင်။ အကောင်းဆုံးကတော့ ကိုကြီး ယမုံတို့ကိစ္စမှာ လက်ရှောင်နေလိုက်ပါ။ ကိုယ့်သမီးနဲ့နီး ဆီလည်း အမြန်ဆုံး ပြန်ပါ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့လူသားဝတ္တရား ကျေမွန်

နိုင်တာအကောင်းဆုံးပေါ့။ ကိုကြီး သမီးလေးအတွက် ကိုကြီး သူ့အနားမှာ ပြန်နေပေးလိုက်ပါ”

“ယမုံလည်း ခေါင်းမာမနေပါနဲ့တော့။ မာန်ဝင့်ထည် ယမုံကို လိုက်ရှာနေတယ်။ ကိုယ်က မိန်းကလေး။ တစ်မျက်နှာကနေ တစ်မျက်နှာ မပြောင်းသင့်ဘူး”

“ဘယ်မျက်နှာမှလည်း မပြောင်းဘူး။ ထိုအတူ ကိုယ့်ကို မကြည်ဖြူတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ခေါင်းတိုင်း မဝင်ဘူး။ ကိုကြီးရယ် အေးဆေးသာနေလိုက်ပါ။ ယမုံ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ် ဖန်တီးနိုင်ပါတယ်”

ဘယ်လိုမှ တရားချမရသည့်အဆုံး မှိုင်းလေပြည် လက်မြှောက်အရှုံးပေးခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

ယောက်ျားလေးလည်း နာမည်ပျက်တာပါပဲ။

ဂုဏ်သိက္ခာပိုင်းနှင့် ပတ်သက်လျှင် နည်းနည်းလေး အတိမ်းအစောင်းမခံနိုင်သူမို့ မာန်ဝင့်ထည် ယခုတစ်လော လောကကြီးတစ်ခုလုံး မွန်းကျပ်နေသလို ခံစားရသည်။

ဘယ်မှာလဲ။ ချစ်သူမလေး ဘယ်အဝေးထိ ပျံသန်းသွားခဲ့ပြီလဲ။

သူမဟာ ဆရာမလေးပေမယ့်လည်း ငယ်နုလှပလွန်းသည့် ချစ်သူလေးကို သူ တစ်ရံတစ်ဆစ်မှ စိတ်မချနိုင်ပါ။

သူကလေးရဲ့ဇာတိမြေကို လိုက်သွားတော့လည်း မတွေ့ရ။ ဘယ်ကိုလိုက်လို့ ရှာရမှန်းလည်းမသိပါ။

ရှာပုံတော်မင်းသားကြီးလို မဏ္ဍပ်တကာလိုက်ရှာရအောင်လည်း မဖြစ်။

တာဝန်ဝတ္တရားတွေကို ပစ်ပြီး သူ အဝေးတစ်နေရာကိုလည်းထွက်သွားလို့မရ။

သူအဖြစ်ချင်ဆုံးကတော့ -

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကနေ အတောင်ပံတွေပေါက်ပြီး ငှက်တစ်ကောင်လို မြန်မာပြည်အနှံ့ မရပ်မနား ရှာဖွေလိုက်ချင်တာပါပဲ။

သူရင်ထဲမှာ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေရပြီမို့ ဖီးနစ်ငှက်လို မီးထဲဖြတ်ပြီးပျံသန်းနိုင်ပါဦးမလား။

ပြာပုံထဲမှ နိုးထရှင်သန်နိုင်ပါဦးမည်လား။ သူ့မှာ အရူးမီးဝိုင်း။

မှိုင်းလေပြည်နှင့် ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့်လည်း သူအပြစ်မတင်နိုင်ပါ။

ဆေးရုံထဲမှာတော့ ကောလာဟလတွေက အမျိုးမျိုးပါပဲ။

သူ နားမထောင်နိုင်၊ နားမယောင်နိုင်ပါ။

အဘိုးအိုသားအဖနှင့် မြင်းတစ်ကောင်ပုံပြင်လို့ပဲ။ လူတွေကတော့ အလကားရသည့်လေကို အမျိုးမျိုး ပြောကြမှာပဲလေ။

ယခုလည်း ဆေးရုံမှာ အလုပ်တွေရှုပ်နေပါသည်ဆိုမှ သင်းက (၂) ရက်တောင် ပျောက်သွားခဲ့သေးသည်။

ပြန်လာတော့ သူ့ကို ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံနှင့် စံပယ်ကုံးခြောက်လေးတစ်တွဲ လက်ထဲသို့ ထည့်သဖြင့် သူ မကြည်မလင်ရုပ်နှင့် ယူထားလိုက်ရသည်။

ဒီလူ ငကြောင်း။

ဒါပေမဲ့ ယမုံရဲ့အချစ်ဦးဖြစ်တာနဲ့တင် ထိုင်ရုံခိုးချင်မိပါရဲ့။

ငယ်နုသောမိန်းကလေးတစ်ဦးရဲ့ ရင်ထဲက အရူးအမူးအချစ်ကို သူ ရယူပိုင်ဆိုင်ဖူးချင်ပါသည်။

ဘယ်အရာတွေပဲ ပေးဆပ်ရသည်ဖြစ်စေ။

မှိုင်းလေပြည် ထွက်သွားတော့မှ သူ ကိုယ့်လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံနှင့် စံပယ်ကုံးလေးကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။

“ဟင်”

သူ့နှလုံးသွေးတွေများ တဒင် ရပ်ဆိုင်းကုန်ကြပြီလား။

၂၄၆ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဒိန်းခနဲမြည်ဟီးသံကြီးနှင့် သူ့နှလုံးသားတစ်ခိုင်လုံး
လည်ဝမှ ခုန်ထွက်သွားလေသလား။

“ယမုံ”

သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားလေးနှင့် အပြစ်ကင်းစင်စွာ ရယ်
မောနေသော မိန်းမပျို။ လက်ထဲမှာလည်း စံပယ်ကုံးတွေနှင့်။

“ဟာ”

ဒါ ဘယ်မှာလဲ ဘယ်နေရာမှာလဲ။ နောက်ခံအဆောက်
အဦနှင့် ဘုရားကို သေချာကြည့်လိုက်တော့ ရွှေစည်းခုံဘုရားဆို
တာ သေချာသွား၏။

ဒါဆို ခိုင်းလေပြည် (၂) ရက်ပျောက်သွားရင်း ယမုံကို
ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တာပေါ့။

သူ အခြေအနေကို ခိုပိစားမိပြီမို့ ယမုံနောက်လိုက်မို့
အမြန်ဆုံး စီစဉ်လိုက်ပါသည်။

အခန်း (၂၈)

သည်နေ့ ရွှေဥနေမကောင်းတာကြောင့် ယမုံ တစ်
ယောက်တည်း ထမင်းချိုင့်ဆွဲပြီး စံပယ်ကုံးတွေကို လက်တစ်ဖက်
မှဆွဲပြီး ဘုရားသို့လာရသည်။

နံနက်စောစောစီးစီး နှင်းမှုန်တွေကြားမှာ နေခြည်နုက
ပိုးတဝါးအလင်းနှင့် လောကကြီးထဲ အံတုထိုးဖောက်လို့။

ဘုရားပရိဝုဏ်မို့ အန္တရာယ်တွေ မရှိပေမယ့် စားသောက်
ဆိုင်တွေ၊ ဘုရားဖူးကားတွေ အနားရောက်လျှင်တော့ ယမုံ
ခြေလှမ်းတုံ့ချင်ချင်။

ဒေသခံ ပုဂံသူ၊ ပုဂံသား။ အညာသူ အညာသားတွေက

၂၄၈ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ကြပေမယ့် မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ရပ်မှ ရောက်လာ
ကြသည့် ဘုရားဖူးတွေကတော့ လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေ။
ချီတိုင်းက ရွှေဥနှင့်အတူမို့ သူမ စိတ်ထဲ စိုးရွံ့မှုမရှိလှ။
ချည်ထည်ပန်းရောင်ဝမ်းဆက်ပျော့ပျော့အိအိလေးက
သူမနှင့်လှနေပေမယ့် ဒါ အဟောင်းလေးပါ။

သာမန်ပန်းသည်လေးအသွင် ရှေးသည်မလေးအသွင်မို့
ယမုံဝတ်ထားတာ ရိုးရိုးလေး။ အဟောင်းအနွမ်းလေးတွေ။

ပြောရကြေးဆို အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုသာသာ
နှင့် အသက်လု၊ အရှက်လုပြီးပြေးခဲ့ရတာမို့ ယမုံရဲ့ ဝတ်ကောင်း
စားလှ ဘယ်ကတန်ဆာ ဒွါဒရာတွေလည်း ပါမလာခဲ့ပါ။

ရွှေဥရဲ့ အဝတ်တချို့ကို ယူဝတ်နေရတာ။

နှင်းမှုန့်မှုန့်ထဲမှာ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာရကတည်းက
လက်ကလည်း နှစ်ဖက်လုံးမအာ။

စံပယ်ကုံးတွေက တစ်ဖက်။ ထမင်းချိုင့်ကြီးကတစ်ဖက်။

ရွှေဥ တော်တော်နေမကောင်းဖြစ်နေတာမို့ သူမလည်း
စံပယ်တွေရောင်းပြီးသည်နှင့် အိမ်ပြန်လာမှာပါ။

ယမုံ တရွေ့ရွေ့သွားနေတုန်း သူနောက်မှ ခြေသံကြား
လိုက်သလိုရှိသဖြင့် သူမ နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ခပ်သုတ်သုတ်
သွားမိသည်။

အချစ်ဦးမိုးပါ ♥ ၂၄၉

အိမ်နှင့်ဘုရားက မိနစ် (၂၀) လောက်များ လမ်း
လျှောက်ရလေသလား။

ခါတိုင်း သူငယ်ချင်း (၂) ယောက် စကားတပြောပြော
နှင့် လျှောက်ခဲ့ရသည့် သည်လမ်းက သည်နေ့မှ ပိုပြီးရှည်လျား
တိတ်ဆိတ်နေလေရဲ့။

အိမ်တွေကလည်း နိုးတချို့၊ အိပ်တချို့။

ယမုံ တအားပင် လျှောက်လှမ်းနေတာမို့ တစ်နေရာမှာ
စွေခနဲ ဟပ်ထိုးလဲတော့မည်ပြင်လျှင် သူ့အနားသို့ အရိပ်တစ်ခု
မားခနဲရောက်လာပြီး သူ့ကို ဖမ်းထိန်းပေးလေ၏။

သူ့လက်ထဲမှ ထမင်းချိုင့်ကို ဆွဲယူ၊ သူ့လက်ထဲမှ စံပယ်
ကုံးတွေကိုပါ လှမ်းယူတော့ ယမုံ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်
သူ့ကို မော့ကြည့်မိသည်။

“ဟင်”

မာန်ဝင့်သည်။ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားလို့ မျက်လုံးကို ပွတ်
ကြည့်တော့ သူက ပြုံးလို့။

“မြန်မာပြည်ထဲမှာပဲကွာ၊ မြောင်းမြနဲ့ပုဂံ ဘယ်လောက်
ဝေးလို့လဲ။ ကိုကို ယမုံမိဘတွေအိမ်လည်း ရောက်ခဲ့ပြီ။ ကံကောင်း
လို့ ရိုက်အသတ်မခံရတာ”

ယမုံ အာစေးမိသူလို နေရာမှာ တွေ့တော့ကြီးရပ်ပြီး

မလုပ်မယုက် ဖြစ်နေတုန်း သူက ယမုံပရုံးလေးကို မအားသည့် ကြားမှ ပန်းကုံးတွေကိုင်သည့်လက်နှင့် ဖက်လိုက်သေး၏။

“စိတ်ထင်ရာတွေ လျှောက်လွင့်မနေပါနဲ့တော့ ချာတိတ်ရယ်။ ကိုကိုတို့ မြောင်းမြမှာပဲ အကြီးအကျယ် မင်္ဂလာဆောင်ရအောင်နော်။ ဒါမှ ယမုံနဲ့ကိုကိုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေလည်း ပြန်ပြီး အဖတ်ဆည်ရာရောက်၊ ဥမကွဲ သိုက်မပျက် မောင်ပိုလည်း မောင်ပိုနေရာ၊ ကျားလည်း ကျားနေရာ အားလုံး အဆင်ပြေမှာပါ နော် နော်”

ယမုံက လက်အားနေသူမို့ သူလက်ကို ပုတ်ချလိုက်ပြီး ကိုယ့်ဝန်စည်စလယ်တွေဖြစ်သည့် ထမင်းချိုင့်နှင့် စံပယ်ကုံးတွေကို အတင်းပြန်ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ရှင် ကျန်ခဲ့တော့။ ကျွန်မဘဝကို ရှင်မပါဘဲ လျှောက်လှမ်းမှာ”

“ဟာကွာ၊ ချစ်ကလည်း ဘယ်လိုအတွေးတွေ ဝင်နေတာလဲ။ လွယ်မယ့်အလုပ်ကို ခက်အောင် လုပ်နေပြန်ပြီ။ ကိုယ့်မိဘတွေကိုလည်း ပြန်ပြီးငဲ့ညှာပါပြီး”

“ဘာဆိုလို့လဲ။ မိဘတွေက ကျွန်မကို မလိမ္မာတဲ့သမီးတစ်ယောက်မို့ စွန့်လိုက်ပြီးသား”

“ဪ... ခက်တော့တာပဲ။ ဒီကလေးလေးတွေ။

မိဘဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့။ ခေတ္တခဏတော့ စိတ်ဆိုးကြတာပေါ့ကွာ။ ကိုယ်က လိမ္မာတဲ့သားသမီးဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြရမယ်လေ”

“တော်ပြီ... ဘာမှလာပြောမနေနဲ့။ ကျွန်မ ယောက်ျားတွေကို လုံးဝအယုံအကြည်မရှိတော့ဘူး။ အားလုံး ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အထင်မကြီးဘူး။ အပျိုကြီးလုပ်တာပဲကောင်းတယ်”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ။ ခုမှ အပျိုကြီးလုပ်ချင်လို့ မရတော့ဘူး ချစ်ရဲ့။ ကိုကိုတို့ (၂) ယောက် ခိုးရာလိုက်ပြီးကြပြီလေ”

“ဘယ်မှာဟုတ်လို့လဲ၊ ရှင် ခြေထောက်ကို ပီအိုပီစည်းဖို့ ခေါ်သွားတာ”

“အင်းလေ... နောက် တစ်ညလုံး”

“ရှင်နော် မခိုင်းနဲ့။ ဘာမှမဖြစ်ဘဲနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုပြောနိုင်တာလဲ”

“ရှင် မတရားမပြောနဲ့။ အဲဒီညက”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“ရှင့်ဘာသာ အခန်းထဲမှာ အိပ်တာပဲ။ ကျွန်မက ဧည့်ခန်းထဲမှာအိပ်တာ”

“ဒါနဲ့ လုံခြုံသွားရောလား။ ယမုံ ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူးလား”

“ရှင်နော်... မဟုတ်တမ်းတရားတွေ လီဆယ်မနေနဲ့။

၂၅၂ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ကလိမ်စေ့ ငြိမ်းဆင်မနေနဲ့”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ တစ်အိမ်ထဲမှာ အတူရှိနေ တယ်ဆိုတာ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်အတွက် လုံခြုံမှုရှိပါ့ မလား”

“ဆရာနော်... ယမုံကို မလှန့်နဲ့။ တော်ပြီ ဆရာကျန်ခဲ့ တော့။ ကျွန်မ ဆိုင်ကို ထမင်းပွဲရဦးမယ်။ ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ စံပယ်ကုံးတွေ ရောင်းရဦးမယ်”

“အိုကေ... ကိုယ် ရင်ပြင်တော်ပေါ်ကစောင့်မယ်။ ယမုံကိစ္စတွေပြီးမှ အဲဒီအကြောင်းဆက်ဆွေးနွေးမယ်”

ဘုရားရောက်ပြီမို့ ယမုံ သူ့ကို ရန်မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ ရွှေဥဇာမိဘ (၂) ပါးရှိရာ ဆိုင်သို့ ထမင်းချိုင့် ဝင်ပေးရသည်။

နောက် စံပယ်ကုံးလေးများကိုကိုင်ရင်း ရင်ပြင်တော် အထိ ရောင်းရင်း လျှောက်သွားနေမိပါသည်။

* * *

အခန်း (၂၉)

ရွှေစည်းခုံ ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာထိုင်ပြီး ယမုံနှင့်ဆရာတို့ စကားတွေပြောရသည်

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်။ ပဝါ တစ်ကမ်း လက်တစ်ကမ်း။

“မိန်းကလေးဆိုတာ ရော်ရွက်ဝါလို လေလွင့်ချင်လို့ မရဘူး ယမုံ။ အခု ခွင့်ဘယ်လောက်ယူထားလဲ”

“(၁) လ”

“(၁) လလုံးမနေပါနဲ့ကွာ။ ကိုယ် ခန်းမမှာ ဒီတိယူထား တယ်။ ရှေ့အပတ် တနင်္ဂနွေ။ ကိုယ်ပြန်ရင် လိုက်ခဲ့တော့နော်”

“တော်ပါပြီ ဆရာရယ်။ ဆရာမာဇီက ယမုံကို မိန်းမ ပျက်လောက် ထင်ထားပြောထားခဲ့တာ။ ဆရာဘက်က အသိုင်း အဝိုင်းမကြည်ဖြူဘဲနဲ့ ယမုံ ဘယ်တော့မှ ဆရာကို လက်မထပ်ဘူး”

“ဪ... ယမုံရယ်။ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကို လည်း နည်းနည်းလောက် ပြန်ခဲ့ကြည့်ပါဦး”

“အောင်မာ ... ယမုံက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ပြောလို့မရဘူးလေ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ခိုးရာ လိုက်ပြေးပြီးသား။ တစ်ညလုံး အတူရှိနေပြီးသား”

“လာပြန်ပြီ ... အဲဒါပဲ ပြောနေ”

“မှန်တာပြောတာပဲလေ။ ယမုံရယ် ကိုကိုတစ်ယောက်လုံး ယမုံကို ငုံထားမတတ်ချစ်နေတာပဲ။ ဘာလိုသေးလဲကွာ။ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို လဲမပစ်နိုင်ဘူးလား”

“မလဲနိုင်ပါဘူး။ ဆရာတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဘဝက ပြီးပြည့်စုံသွားတာမှ မဟုတ်တာ။ အသိုင်းအဝိုင်းဆိုတာ ရှိလာဦးမှာပဲ”

“လောလောဆယ် ဒါတွေ တွေးမနေပါနဲ့ကွာ။ ယမုံတွေ့ရမှာက ကိုကိုကို ဘယ်လိုချစ်မလဲသာ စဉ်းစား။ ဒီပုဂံမြေမှာပဲ မှတ်မှတ်ရရ လက်ထပ်သွားကြမယ်။ လှည်းဝင်ရိုးသံ တည်ညံ

ဆိုတဲ့ ပုဂံကဘုရားအပေါင်းကို တိုင်တည်ပြီး ကိုကို ယမုံကို လေးလေးနက်နက် လက်ထပ်ပါ့မယ်”

“အား ... အပြောကတော့ ရွှေမန်းပဲ”

“အကလည်း တင်မောင်ဆန်းမင်းဝင်းလောက်တော့ လာမှာပါ ချစ်ရဲ့”

“အာ ... ဘုရားပေါ်မှာ ဘယ်လိုပါးစပ်ရဲနေတာလဲ”

“ကိုကိုက ယမုံကိုလက်ထပ်ဖို့ ဘုရားတွေကိုတောင် သက်သေပင့်ထားပြီပဲ။ ဒီလောက်တော့ ခွင့်လွှတ်ကြမှာပါ”

“ဆရာ ... ဘုရားစူး”

“ဟောဗျာ ... ဘာကိုစူးရမှာလဲ”

“ယမုံကို သေသေချာချာ ချစ်ပါတယ်ဆိုတာလေ”

“ဪ ခက်ပါတီ။ ဘုရားမှ တစ်ဆူတည်းမဟုတ်ဘူးဗျာ။ လှည်းဝင်ရိုးသံ အကုန်လုံးကို တိုင်တည်ထားတာ။ ကိုကို ယမုံကို သစ္စာဖောက်ရင် ဘုရားတွေအများကြီးစူးမှာ။ တွေးတောင် မတွေးရဲပါဘူးဗျာ”

သူ့အပြောနှင့် သူ့အမူအရာက ဟန်တွေပိုလွန်းလျှင် ယမုံ မျက်စောင်းထိုးမိပေမယ့် ရယ်မောချင်ချင်။

“ရယ်ချင်လည်း ရယ်လိုက်ကွာ။ ယမုံ ကိုကိုကို ယုံပြီ မဟုတ်လား။ မချီမဆန့်ကြီးကို ကျိန်စာတိုက်ထားတာနော်။

ကျိန်စာဆယ်ဖီဆွဲထားတာ”

“အင်း... ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာပေါ့မသွားဘူး။ ယမုံ
ရင်တွေလေးနေသလိုပဲ”

“ဒါကတော့ ယမုံက ထွားတာကိုး”

“ဟန်... ဘာ ဘာ ဘာ ဆရာနော်။ လူညစ်ကြီး”

“ကိုကိုက ရိုးရိုးပြောတာပါ”

ယမုံ သူ့ကို လှမ်းရိုက်မိတော့ သူက ခေါင်းမော့ ရင်
ကော့ပြီး ကမ္ဘာကြီးကြားအောင် ရယ်မောပျော်ရွှင်လို့။

✱

ရွှေဥမိဘများအကူအညီနှင့်ပင် ယမုံနှင့်ဆရာတို့ ပုဂံမှာ
လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ဘာပကာသနမှမပါကြဘဲ ရိုးရိုးလေး။

သတင်းစာတွေမှာ ကြော်ငြာထည့်တော့ရော နှစ်ဦး
သဘောတူ လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်းတဲ့။

ဒေါက်တာမာန်ဝင့်ထည် (မြောင်းမြဆေးရုံကြီး)

နှင့်

မရွှေယမုံခ [အထက (၄) မြောင်းမြ]

တို့သည် နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ပြီးစီးပါကြောင်း။

ကဲ ဘယ်လောက်များ ရိုးရှင်းပြီး ပကာသနမပါတဲ့
လက်ထပ်ပွဲလေးလဲ။

ညောင်ဦးတရားရုံးမှာလက်ထပ်ပြီး အကျွေးအမွေးလေး
လုပ်ကာ သူတို့အဖွဲ့ ပုဂံရွှေစည်းခုံဘုရားသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

နောက် အစီအစဉ်တွေဆွဲကြသည်။

“ကိုကိုတို့ လက်စနဲ့ ပြင်ဦးလွင်မှာ (၃) ရက်လောက်
သွားပြီး ဟန်းနီးမွန်း ထွက်မယ်။ နောက် ယမုံမိဘတွေကို ဝင်
ကန်တော့မယ်။ နောက် ကိုကိုမိဘတွေကို ကန်တော့မယ်။ ပြီး
တော့မှ မြောင်းမြပြန်ပြီး မင်္ဂလာညှော်ခံပွဲလုပ်ကြမယ် နော် ချစ်”

အရမ်းကိုတက်ကြွနေသည့် ဆရာကိုကြည့်ပြီး ယမုံခမှာ
တော့ ရှက်သွေးတွေနှင့် လင်းဖြာလျက်ပါလေ။

အချစ်ဆိုတာ အချစ်စစ်ဆိုတာ ဒီလိုတော့လည်း ဖြောင့်
ဖြူသယောင်။

✱ ✱ ✱

အခန်း (၃၀)

ပြင်ဦးလွင် (၃) ရက်ခရီးကတော့ ဆရာနှင့် သူမတို့ အတွက် တစ်သက်တာအမှတ်ရနေချင်စဖွယ်။

ဘယ်သောအခါမှ မကွဲမကွာ မြဲမြံအောင် ချည်နှောင်ခဲ့သော သံယောဇဉ်နှစ်ရက်များ။

ဘဝမှာ ဆူးခင်းလမ်းတွေပင် တွေ့ရ တွေ့ရ ကန္တာရတွေသာ တွေ့ရ ကြုံရသည်ဖြစ်စေ သံသရာ တစ်နံတစ်လျားကို မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင် ကူးခတ်ကျော်ဖြတ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ဆရာက သူမိတ်ဆွေထံမှ သော့တောင်းလာပြီး မြို့ဆင်ခြေဖုံးရှိ အိမ်လေးတစ်အိမ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲ တည်းခို

ခဲ့ကြသည်။

တကယ့်ကို ပျားရည်ဆမ်းသည့်ကာလများပေပ။

ဆရာက သူ့ကိုယ်သူ ကိုကို ကိုကိုနှင့် နာမ်စားတွေ လှိုင်လှိုင်သုံးနေပေမယ့် ယမုံကတော့ သူ့ကို လေးလေးစားစား၊ မြတ်မြတ်နိုးနိုးနှင့် ဆရာလို့ပဲ ခေါ်ဝေါ်မြဲ။

တစ်နေ့လုံး လက်တွဲပြီး အတူလျှောက်သွားခဲ့သမျှ ညဦးပိုင်းမှာ အိမ်ကလေး၏ ဝရန်တာမှ ပြင်ဦးလွင်ည၊ ပြင်ဦးလွင်အလှကို သူမတို့ ကြည့်ရှုခဲ့စားမြဲ။

အအေးဓာတ်နှင့် လွှမ်းခြုံနေပေမယ့် ချစ်သူရင်ခွင်ထဲမှာ နွေးနွေးထွေးထွေး။ သူမက ချစ်သူရင်ခွင်ထဲမှာ ကြောင်ကလေးလို ခွေလို့။

“ဆရာ”

“ကိုကိုပါဆိုမှကွာ”

“ဆရာပဲကောင်းပါတယ်ဗျာ။ ယမုံက ဆရာကို အမြဲလေးစားနေမှာ”

“ဪ... ဒုက္ခပါပဲ။ ခုတ်ရာတခြား ရှရာတလွဲကြီးပါလား။ မလေးစားရင်နေပါ မိန်းမရဲ့။ ကိုယ့်ယောက်ျားကိုယ် အသည်းပေါက်အောင် ချစ်ရင်တော်ပြီ”

“အာ ... ဆရာကလည်း”

၂၆၀ ♥ ကြယ်စင်မှူးမေ

“ဒီလိုလုပ်”

“ဘာကိုလဲ ဆရာ”

“အဲဒီ ဆရာဆိုတဲ့အလုံးကြီး တစ်ခွန်းခေါ်ရင်
ဒဏ်ကြေး one kiss ပဲ”

“အာ ... ဒါတော့ မတရားပါဘူး။ လူနာတွေလည်း
ခေါ်နေ ကြတာပဲဦးစွာ။ သူတို့ကိုရော ဒဏ်ကြေးတောင်းမှာလား”

“မတူဘူးလေဗျာ၊ သူတို့က လူနာပဲ။ ယမုံက ကိုယ့်
မိန်းမပဲဦးစွာ။ အခေါ်အဝေါ်လေးတော့ ကွဲလွဲဦးမှပေါ့”

“ဆရာ ရစ်တယ်ဗျာ”

“လာခွဲ one kiss ”

ရင်ခွင်ထဲမှ သက်လျာကို သူငဲ့ပြီး မွှေးတော့ ကောင်
မလေးက သူရင်ဘတ်ကြီးနှင့်ကပ်ပြီး သူမ၏ မျက်နှာလေးကို
ဝှက်ထားလေ၏။

“အေးဗျာ ... ကတ်သီးကတ်ဖွဲ လုပ်နေရင် ဒဏ်ကြေး
တိုးရလိမ့်မယ်”

“ဆရာ ဆိုးတယ်ဗျာ၊ နောက်တော့ သူ့အလိုလို ဖြစ်
လာမှာပေါ့”

“မရဘူး၊ ဟိုစကားပုံလိုပဲ လုပ်ရမှာ”

“ဘယ်ဥစ္စာလဲ”

အချစ်ဦးမို့ပါ ♥ ၂၆၁

“ဟိုဥစ္စာလေ”

တကယ်တော့ သူ ယမုံကိုချစ်လို့စနေတာပါ။

ဪ ချစ်စ ခင်စများ တယ်ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာ
ကောင်း။

ဟိုတုန်းက တစ်ညကို လူနာအစိတ်လောက် မျက်စိတွေ
တန်းစီခဲ့ရတာနှင့် အရသာချင်း ဘာမှမဆိုင်။

သူများ မျက်လုံးတွေ ခွဲရတုန်းက စိတ်တွေ လေးနက်ခဲ့
ရသလောက် ယခုကျ လူက လေလွင့်ရွက်ဝါလေးလို၊ ပင်လယ်
စင်ရော်တွေလို အောက်ချင်းငှက်တွေလို ပေါ့ပါးလို့။

နောက်ဆုံး ကိန္နရီ ကိန္နရာတွေလို အတောင်ချင်းယှက်၊
လည်ချင်းဖက်ပြီး ကောင်းကင်တစ်ကြောမှာ အစုန်အဆန် မျော
ချင်လှပါဘိ။

“ဆရာ”

“ဗျား”

“စကားအကောင်းပြောဗျာ။ ဘယ်စကားပုံလဲပြော”

“ဟိုဟာလေ ... မယားနေစ ကြောင်သေမှဆိုတာ”

“အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ပြော။ မတရားအနိုင်ကျင့်ဖို့
ရိုက်ဖို့ နှက်ဖို့ပြောတာလား”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ။ အင် ... ကိုကိုက ကျောင်းသက်

တစ်လျှောက်လုံး သိပ္ပံဘာသာရပ်တွေချည်းသင်ခဲ့ရတော့ အဲဒီ စကားပုံကို လုံးစေ့ပါတ်စေ့ ဘာသာမပြန်တတ်ဘူးကွ။ ယမုံသိရင် ပြောပြပါလား။ ယမုံက ဆရာမဆိုတော့ စကားပုံတွေ၊ စကား ထာတွေ ကျွမ်းမှာပေါ့”

“ဆရာ နားလည်သလောက်လေးပဲ ပြောကြည့်စမ်းပါ ဦး”

“အင်း ... ကိုကိုနားလည်တာကတော့ မိန်းမရခါစမှာ အိမ်မှာရှိသမျှကြောင်တွေ အကုန်သေအောင် သတ်ရမယ်ပေါ့။ ဒါမှ ကိုယ့်မိန်းမက ကိုယ့်ကို ရာနှုန်းပြည့် ချစ်နိုင်မှာလေ။ မိန်းမ ဆိုတာ ကြောင်ချစ်တဲ့အမျိုးကိုပျ”

သူ ခပ်တည်တည်နှင့်နောက်နေတော့ ယမုံက ပါးစပ် လေးပိတ်ပြီး ရယ်နေပုံမှာ ချစ်စရာ။

ချစ်သူနဲ့ ပေါက်ကရဲတွေပြောရဆိုရတာ တယ် ပျော် စရာကောင်းဗျာ။

လောကကြီးကိုတောင် မေ့ပါတယ်။

“ဆရာ သိပ်ရယ်စရာပြောတာပဲ။ ပါရဂူကြီးပဲနော် ဒီ လောက်တော့ မညံ့ပါဘူး”

“ကဲ ... ယမုံပဲ ရှင်းစမ်းပါဦး။ ကိုကို တကယ်မသိလို့ပါ”

“မိန်းမရခါစမှာ မိန်းမကို မီးသေအောင်ပုံစံပေးထားမို့

ပြောတာပါ ဆရာရဲ့”

“That right, အဲဒါပဲလေ။ အခုလည်း ကိုကို ယမုံကို ပုံစံပေးနေတာ၊ ခေါ် ကိုကိုလို့”

“ခေါ်ဘူး”

“အေးဗျ ... မခေါ်ရင် ပြင်ဦးလွင်မှာရှိသမျှ ကြောင်တွေ အကုန်ရိုက်သတ်ပစ်မှာ”

“ကြောက်စရာကြီး”

“ကြောက်ရမှာပေါ့ဗျ။ တကယ်ပြောတာကွာ၊ ယမုံလေး ကလည်း ကတ်စရာမရှိ ကတ်နေတယ်။ ပေးစရာရှိတာတော့ အကုန်ပေးပြီး ဒါလေးကျမှ ကုတ်ကတ်နေတယ်။ အဲဒါပေါ့ ဆင် ပြောင်ကြီး အမြီးကျမှ တစ် ဆိုတာ”

“ဘာလဲ ... ယမုံက ဘာတွေအကုန်ပေးလို့လဲ”

ကောင်မလေး သူ့ရင်ဘတ်ကြီးမှာ မျက်နှာအပ်ပြီး ရှက် နေတော့ သူ့မှာ ချစ်လိုက်ရတာ။ မချင့်မရဲဖြစ်ရလွန်းလို့ ရင်ခွင် ထဲမှ ကြောင်ကလေးကို ပြားနေအောင်သာ ဖျစ်ညှစ်ပစ်လိုက်ချင် ရဲ့။

“ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိ။ ကိုကိုက ထုတ်ဖော်ပြောနေ ရဦးမှာလား”

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ၊ ဆရာအနားမှာ မနေတော့ဘူး။

၂၆၄ ♡ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ယမုံ ပြေးပြီ”

“ဘယ်ကိုပြေးမှာလဲ”

“ဘယ်ပြေးပြေးပေါ့”

ယမုံလေး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ဖျတ်ခနဲထပြီး ငှက်တစ်ကောင်
လို ပြေးတာက သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အိပ်ခန်းဆီ။မာန်ဝင့်ထည် အားပါးတရ ရယ်မောရင်း လေတစ်ချက်
ချွန်လိုက်သည်။

“အိုကေ”

အဲဒါပေါ့ မျက်ဖြူဆိုက်လေ ဆရာကြိုက်လေဆိုတာ။

အခန်း (၃၁)

သည်နေ့နောက်ဆုံးနေ့မှ ပြင်ဦးလွင်ရဲ့အလှကို တစ်ကြိမ်
ခံစားကြည့်ရှုရင်း ညဦးပိုင်းလေးမှာ ယမုံနှင့်ဆရာတို့ လမ်း
လျှောက်ဖြစ်ကြသည်။

အနွေးထည်လေးတွေလည်း ဝယ်လို့။

ယမုံ အနွေးထည်ဝယ်နေတုန်း ဆရာ လမ်းတစ်ဖက်ရှိ
ကွမ်းယာဆိုင်သို့ ကွမ်းယာသွားဝယ်ရင်း သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်း
နှင့် တိုးနေပုံရ၏။ကိုယ်လည်း ဝယ်ပြီးပြီမို့ ယမုံ ဆိုင်ထဲမှထွက်ပြီး လမ်းထဲ
မှာ ခြေချလိုက်သည်နှင့် သူမတွေ့လိုက်ရတာ သိန္တာသိမ့်နှင့်

မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ပါ။

သန္တာသိမ့်က သူမကို ရှောင်ထွက်သွားပေမယ့် ယမုံက တော့ သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးမို့ ဝမ်းသာအားရ လိုက် ဆွဲပြီး ခေါ်မိသည်။

“သန္တာ သန္တာ၊ နင် ဘယ်တုန်းက ရောက်တာလဲဟင်။ ငါ့ကိုမမှတ်မိလို့လား။ ယမုံနဲ့မတွေ့တာ (၆) နှစ်။ (၇) နှစ်ရှိသေး တယ်။ မမှတ်မိတော့ဘူးလားဟယ်”

သူမက ဝမ်းသာအယ်လဲရှိနေသလောက် သန္တာသိမ့်က မျက်စိမျက်နှာတွေ ပျက်နေ၏။

ပြင်ဦးလွင်ညက လူတော့ ခပ်ရှင်းရှင်း။ ဆွယ်တာဆိုင် ကြီးတွေကိုက မြို့လယ်ခေါင်မှာမဟုတ်။

သန္တာသိမ့်နှင့် အဖော်ပါလာသည့် အမျိုးသမီးကြီးက ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပြီး ယမုံကို ပြူးကြည့်နေပုံမှာ လန့်စရာ။

အမျိုးသမီးကြီးမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်လောက်ဖြစ်နိုင် ပြီး ပစ္စည်းရှိသည့်အဆင်အပြင်ပါ။ သူမက -

“သန္တာ၊ သူလား ရွှေယမုံခဆိုတာ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ”

“ဪ ... အမျိုးကောင်းသမီးနဲ့ လာတွေ့နေတာကို။ ဟဲ့ကောင်မရဲ့၊ နင့်ရုပ်ကလေး သနရှုပ်နဲ့ ငါ့သမီးရဲ့ယောက်ျားကို

မြို့ဆွယ်ရသလား။ အခု မြောင်းမြမှာ ထပ်ပြီးဆုံကြ၊ တွေ့ကြ သွားနေကြတယ်ပေါ့လေ။ နင့်မှာ ဒီလောက်တောင် လင်ရှားနေ သလား။ ငါ့သမီးမှာ ခုတော့ သမီးတစ်ကောင်နဲ့ လင်ပစ်မဘဝကို ရောက်နေရတယ်။ အဲဒါ နင့်ကြောင့်၊ နင့်လို အရှက်မရှိ မြို့ဆွယ် ရဲ ကြောင်တောင်နှိုက်ရဲတဲ့မိန်းမတွေကြောင့်”

“ရှင်”

အသံကျယ်ကြီးမဟုတ်ပေမယ့် ယမုံကို လက်ညှိုးငေါက် ငေါက်ထိုးပြီး သူပေါက်ကွဲနေပုံက အနီးအနားမှ လူတွေတော့ ကြားရပါသည်။

နောက် ကွမ်းဝယ်ပြီးပြန်လာသည့် ဆရာပါကြားသွား တာ။

ယမုံ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်းမသိ။ စွပ်စွဲချက်ကအပိုင်။ သူပါးစပ်ထဲမှာ ယမုံဘဝ ရစရာမရှိတော့။

ကိုယ်မဟုတ်ပေမယ့် မသိတဲ့လူတွေက ယုန်ထင် ကြောင်ထင်။

သည်ကြားထဲ ထိမိန်းမကြီးက ဒေါသတွေနှင့် တုန်ယင် ပေါက်ကွဲနေသေးလျှင် သန္တာသိမ့် သူလူသူ အတင်းဆွဲပြီး ကား တစ်စီးပေါ်သို့ တက်သွားခဲ့သည်။

ရွှေယမုံခ နေရာမှာ ကြောင်ကြောင်ကြီးလှုပ်နေမိရင်း

၂၆၈ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

လူက မြေကြီးထဲသို့ အရှင်လတ်လတ် မြေမျိုခံလိုက်ရင်သွားသည်။

သူမကိုကြည့်နေကြတာ လူ ၄-၅ ယောက်နှင့် ဆရာ။
ဆရာရော ဘယ်လိုထင်သွားပြီလဲ။

ကိုကြီးကို အချစ်ဦးမှန်းလည်း သူသိတာပဲ။ နောက်
ယမုံနှင့်ကိုကြီးတို့ရဲ့ ရာဇဝင်ကို တိတိကျကျ မသိသေးတာမို့
ထိုအန်တီကြီး ပြောသမျှ ယုံနေမလား။

အကုန်မယုံတောင် တစ်ဝက်တော့ ယုံမှာပဲ။ ဆရာ
အသွင်ကလည်း နေရာမှာ တောင့်တောင့်ကြီးရပ်လို့။ ကျောက်ရှုပ်
ကြီးပမာ။

အင့်ခနဲ တစ်ချက်ရှိက်ရင်း ယမုံ အနီးရှိ တက္ကစီတစ်စီး
ပေါ်သို့ တက်ကာ နေရာမှ ထွက်ပြေးခဲ့ပါပြီ။

*

ယမုံ ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတွေက တဖြုပ်ဖြုပ်။ ငါ ဘယ်
ကို သွားရမလဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ ရော်ရွက်ဝါလို
လျှောက်လွင့်နေလို့လည်း မရပါ။

အချစ်ဦးမို့ပါ ♥ ၂၆၉

ယမုံ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး ငယ်သူငယ်ချင်းမ စုစနီ
တာဝန်ကျသည့် ပုံရွာမြို့သို့ လိုက်သွားရန် စိတ်ကူးရသည်။

တက္ကစီကို ကားဝင်းထဲသို့မောင်းစေပြီး ယမုံ ကားဝင်း
ထဲမှာ ဆင်းလိုက်သည်။ ကံအားလျော်စွာပင် ပုံရွာသို့ထွက်သည့်
ညကားကို မိလိုက်သဖြင့် ယမုံ စုစနီရှိရာသို့ လိုက်သွားခွင့်ရလိုက်
ပါသည်။

*

မာန်ဝင့်ထည်။

သူ ခေတ္တကြောင်နေတုန်း ယမုံ သူ့မျက်စိရှေ့မှ ဖျတ်
ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားပေပြီ။

သူ သတိရတော့ နောက်က တက္ကစီတစ်စီးနှင့် ယမုံကို
မိအောင်လိုက်ပေမယ့် မမီလိုက်တော့ပါ။

ယမုံ သူတို့နေသည့်အိမ်ကိုများ ပြန်နှင့်လေမလားဟု
မာန်ဝင့်ထည် အိမ်ပြန်ကြည့်လိုက်သေး၏။ သော့ခလောက်ကြီးက
ကြိုနှင့်လျက်မို့ သူ ယမုံဘယ်သွားနိုင်သလဲ စဉ်းစားရသည်။

ညကြီးမင်းကြီးမို့ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်အတွက်

စိုးရိမ်ပူပန်မှုက အဆမတန်။

ထိုမိန်းမကြီး ဘယ်လိုပင်စွပ်စွဲ စွပ်စွဲ သူယမုံလေးဟာ

အဲဒီလို အစားမဟုတ်နိုင်တာ သူယုံကြည်သည်။

ရင်ထဲမှာ သံသယလေးနည်းနည်းဝင်သွားမိခဲ့ပေမယ့်

သူ ချက်ချင်းပင် ခေါင်းခါလိုက်ပါသည်။

မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကြားထဲမှာ အကြောင်းတစ်ချက်တော့

ရှိမည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယမုံကို နှမလေးတစ်ယောက်လိုလည်း

ချစ်သည်မို့ ယမုံ ဘာတွေပဲဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုဦးတော့ သူ ယမုံကို မမှန်းနိုင်ပါ။

သူ့ကို ဝန်ခံချက်တွေ မပေးခဲ့တာက တစ်မျိုး။ လော

လောဆယ် သူ ယမုံကို တွေ့အောင်ရှာရပေမည်။

“ကားဂိတ်”

ယမုံသွားနိုင်စရာဆိုလို့ ကားဂိတ်ပဲရှိသဖြင့် မာန်ဝင့်

ထည် မီးလောင်နေသော ရင်ဖြင့် ကားဂိတ်သို့ ရောက်ခဲ့ရပြန်သည်။

နောက် ဂိတ်ထဲမှ ကားလိုင်းတွေကို လျှောက်မေးလိုက်

တော့ ထူးခြားလှပသူလေးမို့ မုံရွာကားနှင့်ပါသွားကြောင်း သူသိလိုက်ရ၏။

သူ့အလှည့်ကျ လိုင်းကားမရှိတော့သဖြင့် တက္ကစီကိုပင် မုံရွာထိ ဆွဲသွားလိုက်ပါသည်။

✱

ယမုံ စီးသွားရသည့် လိုင်းကားက ကားလေးပါ။ အိတ်စပရက် ကားကြီးမဟုတ်။ လောလောဆယ် ခေတ်စားနေသည့် ကားလေး။ လူ (၂၀) လောက်ပဲ ကာသည့်ကား။

အစကတည်းက လူအပြည့်မပါရသည့်ကြားထဲ လမ်းမှာ တစ်ယောင်ဆင်းလိုက် နှစ်ယောက်ဆင်းလိုက်။

ယမုံမှာ ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ် မျက်ရည်လည်ရွှဲဖြစ်နေရသည်မို့ စောစောပိုင်းက သတိမထားမိပေမယ့်

သူမ သတိထားမိသည့်အချိန်မှာ ကားပေါ်တွင် လူ (၈) ယောက်လောက်ပဲရှိတော့ပြီ။

ဘုရားရေ၊ ဒီကား ရိုးမှရိုးရဲ့လား။ သည်ကားဟာ အဆင်းပဲရှိပြီး အတက်မရှိသည့် ဘီလူးတို့ရဲ့ရေအိုင်ကြီးလား။

အချိန်ကလည်း မလှ။ သူမ ထွက်လာကတည်းက ၉ နာရီခွဲ (၁၀) နာရီ။ ယခု ည (၁) နာရီလောက်ရှိပြီ။

ကိုယ်မသိသည့် လမ်းခရီးမှို့ ဘယ်နေရာတွေရောက်နေ
မှန်းလည်း ယမုံမသိ။

ယမုံတစ်ကိုယ်လုံး မီးလောင်ခံနေရသလို တရှိန်ရှိန်
လောင်ဟပ်နေရသည့်ကြားထဲ စိုးရိမ်ပူပန်မှုက ခေါင်းထဲသို့ ထိုး
တက်လာ၏။

သူမ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဒရိုင်ဘာ၊ စပယ်ယာနှင့်
လူနှစ်ယောက်တို့ ခေါင်းချင်းဆိုင်နေသလိုလို၊ သူမကို ကွက်ကြည့်
ကွက်ကြည့်လုပ်နေသလိုလို။

ရွှေယမုံခ အိန္ဒိယမှ မုဒိမ်းမှုတစ်ခုကို သွားသတိရမိပြီး
ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားမိ၏။

အိန္ဒိယမှာ လိုင်းကားစီးသည့် ဆေးကျောင်းသူလေး
ဒရိုင်ဘာ၊ စပယ်ယာနှင့် ကားပေါ်ပါသည့် လူ (၅) ယောက်က
အဓမ္မကျင့်ပြီး ကားပေါ်မှ ပစ်ချခဲ့သည့်အကြောင်း။

ဘုရားရေ ငါတို့မြန်မာနိုင်ငံမှာရော နေပြည်တော်မှာ
လူငယ်လင်မယား (၂) ယောက်ကို အုပ်စုဖွဲ့ အနိုင်ကျင့်တဲ့
သတင်းက ခေါင်းထဲရောက်လာပြန်သည်။

(၁၆) နှစ်အရွယ် ကလေးစုံတွဲလေး။ ကောင်လေးကို
သတ်ပြီး ကောင်မလေးကို အုပ်စုဖွဲ့ အဓမ္မကျင့်ကြတာ။

ဖမ်းမိပြီး အသက်မပြည့်တဲ့ကောင်ကလေးလို့ အားလုံး

သေဒဏ်ထင်ပါရဲ့။

သူတို့ သေဒဏ်ကျတာကနောက်။

လောလောဆယ် ကိုယ် မရှုမလှနှင့် အသက်ဘယ်က
ထွက်ရမှန်းမသိမှာက အရင်။

အတွေးနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးတွေ ရွဲနှစ်လာခဲ့ပြီ။
ယမုံ ဘယ်လိုထွက်ပေါက်ရှာရပါမလဲဟု စဉ်းစားရင်း ကားပေါ်
ပါလာသမျှလူတွေကို အားကိုးတကြီး လျှောက်ကြည့်နေမိသည်။

အားလုံးပေါင်း (၈) ယောက်ထဲမှာ အဘိုးကြီး အဘွား
ကြီးက (၂) ယောက်၊ ကျန်တာက ကလေးအမေနှင့် ယောက်ျား
(၅) ယောက်။

ယမုံ သေလုမတတ် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေမိစဉ် သူတို့
ကား စားသောက်ဆိုင်မဟုတ်သည့် လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ
ထိုးရပ်လိုက်သဖြင့် ယမုံ အသက်ရှူရပ်မတတ် ခံစားလိုက်ရ၏။

“ကဲ... ကားပျက်သွားပါပြီ။ ကားပေါ်က ခရီးသည်များ
အောက်ဆင်းပြီး သက်သေခံသက်သာ နားနေနိုင်ပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့ ခေတ္တ ကားပြင်ပါမယ်”

“လကလေးသာဇနတာနဲ့ အတော်ပဲဗျာ။ လမ်းလေး
ဘာလေး ဆင်းလျှောက်ကြပါ”

“အရင်လိုတဲ့သူတွေလည်း လာတဲ့ကားကိုတားပြီး စီး

သွားနိုင်ပါတယ်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်အသံတွေက အသားစားရခါနီး
သည့် ကျားတွေလို ရွှင်ရွှင်မြူးမြူးဟု ယမုံထင်နေမိသည်။

ကားပေါ်မှ လူအားလုံးပင် အောက်သို့ဆင်းပြီး အနား
ယူကြဖို့ ပြင်ဆင်နေတော့ ယမုံလည်း ကားပေါ်မှာ မကျန်ခဲ့။
အလျင်အမြန်ပင် ထိုလူတွေနောက်သို့ လိုက်ဆင်းသည်။

“ညီမလေးက ကားပေါ်မှာနေချင်နေလေ”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မလည်း ဆင်းမယ်”

“လမ်းလျှောက်ပါလား”

“ရတယ် မလျှောက်တော့ဘူး”

စားသောက်ဆိုင်တွေလည်းမဟုတ်ဘဲ လူသူမနီးသည့်
လမ်းမကြီးမှာ ကားပဲ တကယ်ပျက်သလား၊ အကြံအစဉ်တွေ
လား။ ယမုံ သွေးပျက်လှခမန်း။

“ဆရာရေ ယမုံကိုကယ်ပါဦး၊ ကူပါဦး၊ ယမုံ ဒုက္ခရောက်
နေရပါပြီ”

သေဘေး အရှက်တကွဲအကျိုးနည်းဖြစ်ရတော့မည့်ဘေး
အတွက် သူမ ရင်ထဲမှ တသူဟာ ဘုရားလည်းမဟုတ် တရား
လည်းမဟုတ်။

ချစ်သောဆရာ။

ဆရာကိုပဲ သူမ လွမ်းပါသည်။

ဆရာကိုပဲ သူမ အားကိုးတမ်းတပါသည်။

ဆရာပဲ ယမုံရဲ့ လမ်းကြီးပါ။

မျက်ရည်တွေ။ ချွေးတွေနှင့် ထိတ်လန့်နေသည့် ရုပ်
ကလေးကို အားတင်းပြီး မာန်တွေ ဟန်တွေ လုပ်နေရပါသည်။

ယမုံ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးလင်မယား၏အနားမှ မခွာ။

ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာ (၂) ယောက်ကလည်း ကားနား
မှာ ကားကိုနှိုက်ရင်း ခေါင်း (၃) လုံးက ပူးသွားလိုက် ခွာသွား
လိုက်။

မျက်နှာတွေကလည်း အဆီပြန်လို့။

မျက်လုံးတွေက ကျိုးကန်းတောင်းမှောက်နှင့် ဆင်ကြံ
တွေ ကြုံလိုက်ပါရဲ့။

ယမုံတစ်ယောက်တည်း ရင်ထဲမှာ ဆရာကို နတ်ဒေဝ
တာတစ်ပါးလို တိုင်တည်အားကိုးရင်း တုန်လှုပ်နေမိခဲ့က်။

သူမတို့ကားနားသို့ ရောက်လာတာ တက္ကစီကားလေး
တစ်စီးပါ။

“ကား ... ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာတာ ဒရိုင်ဘာ။ ပါစင်ဂျာ တစ်
ယောက်နှင့် နောက်ဆုံးမှဆင်းလာသူက သူမရဲ့ဆရာ။ ယမုံရဲ့

အသည်းသခင် ဆရာ။

“ဆရာ”

ယမုံ မရှက်နိုင်တော့ပါ။ ညဦးပိုင်းကကိစ္စတွေကို တဒက်
မေ့လျော့သွားပြီး ဆရာကို ပြေးဖက်၊ ဆရာရင်ခွင်ထဲမှာ ဖားပျံ
လေးလို ပြားနေအောင်ကပ်မိပြီ။

မျက်ရည်တွေလည်း ရေတံခွန်လို စီးကျ။

“ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲကွာ။ ကိုကို ရင်ပူလွန်း
လို့ ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး အရည်ပျော်တော့မယ်”

ယမုံ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ မျက်ရည်တွေသာ သွန်ချ
နေမိစဉ် မှန်ဝင့်ထည် အခြေအနေတွေကို သုံးသပ်ကြည့်လိုက်
သည်။

အချိန်ကမလှ။ ထို့အတူ အခြေအနေကလည်းမလှ။
အပုပ်ချိန်။

ကားသမား ၃-၄ ယောက်က ကားပြင်သည့်လက်နက်
တွေကို စွဲကိုင်ပြီး သူတို့ကိုမိုက်ကြည့်ကြည့်နေကြပုံက စားခါနီးမှ
စားခွက်ကြောင်ကန်ခံရသည့် အသွင်ထင်ရဲက။

သူ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ လုပ်ရသည်။

ဖုန်းကိုထုတ်ပြီး အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နှင့် (၇) အိမ်
ကြား (၈) အိမ်ကြားအသံနှင့် ဆက်လိုက်သည်။

“မျိုးဇော်နဲ့ ဝေလရေ။ ငါ့မိန်းမတွေပြီကွ။ ဆက်မောင်း
လာခဲ့။ ငါတို့လည်း ပြန်လှည့်လာပြီ။ အေးပါကွာ၊ ပြုစုရမှာပေါ့။
မင်းတို့ကား (၂) စီးက ပါသမျှပရိသတ် ငါ ဒကာခံပါမယ်။
အေး အေး မြန်မြန်မောင်းခဲ့ကွာ။ ငါတို့ ဒီမှာ”

သူ့နောက်မှကားနှစ်စီးလိုက်လာသည့်ပုံစံ ဖုန်းဆက်ပြီး
သည်နှင့် သူ ယမုံလက်ကိုဆွဲကာ တက္ကစီထဲဝင်ထိုင်သည်။

“မောင်း ကားဆရာ၊ နောက်ပြန်လှည့်”

သည်တော့မှ ကားသမားများ ဘာမှမပြောကြတော့ဘဲ
အဆင်ပြေတော့၏။

တိုက်ပွဲကြီးတစ်ခုလုံးကို သေနတ်တစ်ချက် မဖောက်ရဘဲ
အနိုင်ဆင်နွှဲပြီး ပွဲသိမ်းနိုင်ခဲ့သည့်အဖြစ်။

အခန်း (၃၂)

ယခုတော့လည်း ယမုံက သူရင်ဘတ်မှာ ကပ်ပြီးပွင့်သည့် သစ်ခွပန်းလေးတစ်ပွင့်ပေါ့။

မျက်ရည်များနှင့် ရှိုက်ညည်းရင်း သူမနှင့်ကိုကြီးရဲ့ အကြောင်း ဇာတ်ကြောင်းပြန်နေခဲ့သည်။ သူ မေးလိုပါပဲ။

“ယမုံပြောပြတာ အရင်းအတိုင်းပါပဲ ဆရာ။ ငယ်ငယ်တုန်းက တွေ့ခဲ့ စွဲလန်းခဲ့ရတယ်ဆိုပေမယ့် ဇာတ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မဖြစ်ခဲ့ကြပါဘူး။ ရင်ထဲမှာပဲ မြို့ပြီး ဆွေးကြရုံပါ”

“ကိုကိုမနာလိုလိုက်တာကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေဟာ ပြီးခဲ့

ပြီပဲလေ။ အတိတ်ကိုတော့ ကိုကို တူးဆွမနေချင်တော့ပါဘူး”

“တူးဆွနေလည်း အိမ်ထောင်ရေး ဘယ်သာယာတော့မလဲ ကိုကိုရယ်”

“ဗျာ”

သူက တစ်ကိုတည်း ကိုနေသဖြင့် ယမုံလည်း ယောင်သွားတာပါ။ သူက အလန့်တကြား ပုံစံကြီးနှင့်လုပ်လေမှ ယမုံရှက်ရမ်းရမ်းမိပြီ။

“ယောင်သွားလို့ ... ဆရာ ဆရာ”

“ခုမှတော့ မရတော့ဘူးနော် ကိုကိုပဲ။ တစ်ပြားမှ မလျှောနိုင်ဘူး”

“ဆိုးတယ်ကွာ။ ယမုံကတော့ ဆရာဆိုတဲ့အခေါ်အဝေါ်လေးကိုပဲ နှစ်သက်တယ်”

“အဲဒါ အများပိုင်နာမ်စားလေကွာ။ လူတကာခေါ်တဲ့ အသုံးအနှုန်းကြီး။ ခေါ် ကိုကိုပဲ”

ကလေးဆိုးကြီးလို သူနဲ့နေတော့ ယမုံ အရှုံးပေးရပြီ။

“ဟုတ်ပါပြီ ခေါ်ပါမယ်”

“အခု ခေါ်”

“ဒါတော့ ဆရာ သက်သက်ဂျစ်တာ”

“ချစ်လို့ ဂျစ်တာပါကွာ။ ဒါထက် ယောက္ခမ၊ ယောက်ဖ

ချစ်ဆေးလေးများ ယမုံမှာ ဖော်ပြီးသားရှိလားဟင်”

သူ့ရုပ်က ညောင်နာနာဖြစ်သွားလျှင် ယမုံ ရယ်မောမိသည်။ ဟုတ်တာပဲလေ။

“ယမုံတော့ အားမကုန်နဲ့ဆရာ။ ယမုံတောင် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ဝင်ရဲတာမဟုတ်ဘူး။ မေမေ့ကိုလှမ်းပြီး အခြေအနေတွေ မေးရဦးမယ်”

“အင်း ... အဲလိုလုပ်ရမှာပဲ။ ကိုကိုတော့ မျက်ခုံးခပ်လှုပ်လှုပ်ပဲ”

“အံ့မယ် ဆရာအိမ်ကျတော့ရော ယမုံ မလိုက်ရဲပါဘူးနော်။ ယမုံကို ပက်ပက်စက်စက် တိုက်ခိုက်ထားတာကြီး”

“ဪ ... ဒါကတော့ ချစ်ရယ်။ မာဇီကို လူတစ်စုက သေသေချာချာ တိုက်ခိုက်ထားလို့ပါ။ ပယောဂဝင်နေတာပါပယောဂ”

“အံ့မယ် ... ကြောက်တယ်။ ယမုံမလိုက်ရဲဘူး”

“ဪ ... ယမုံကလည်း ယောက်ျားယူပါတယ်ဆိုမှတော့ ယောက္ခမနဲ့လည်း မလွဲမသွေ တွေ့ရပြီပေါ့ကွာ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ခဏလေးပဲကွာ၊ ကန်ကော့ရုံလေးပဲဟာ။ ခုလောက်ဆို မာမိလည်း အခြေအနေတွေကို သဘောပေါက်နေလောက်ပါပြီ”

“ဘာအခြေအနေလဲ”

“ဪ ... သူတို့သားကို သူတို့ ဆိုင်သာဆိုင်၊ မပိုင်တော့တဲ့အကြောင်းပါ။ သူတို့သားကို ယမုံ ကောင်းကောင်းကြီး စီးမိသွားပြီဆိုတဲ့အကြောင်းပေါ့။ ပေါက်လောက်ပြီ”

“အံ့မယ် ... ဆရာကို ယမုံမစီးပါဘူးနော်”

“စီးပါတယ်”

“မစီးပါဘူး”

“တော်ပြီ ... ဆရာ အရေမရ အဖတ်မရတွေ အလကားလျှောက်ပြောနေတယ်”

“ကိုကိုက မနက်ဖြန်ယောက္ခမအိမ်ဝင်ရမှာမို့ ဒီညထဲက ဂုဏ်တော်ကို သက်စေ့ရွတ်မယ်”

“ကောင်းတယ်”

မာန်ဝင့်သည် ဘုရားခန်းထဲဝင်သွားတော့ ယမုံလည်း မာမိကြီးနှင့်တွေ့ရင် အဆင်ပြေဖို့ ဘုရားရှိခိုး ဆုတောင်းရန် သူ့နောက်လိုက်ရ၏။

မိဘကို သက်ညှာသိလိုလို့၊ ယုဇနကိုပဲ ငဲ့ညှာသလိုလိုနှင့်
သူ ဝေဝါးထွေပြားခဲ့သည်။

ဘဝဆိုတာကို အပျော်တမ်း လက်သမားတစ်ယောက်
လို တည်ဆောက်ခဲ့သည်။

ကပေါက်တိ ကပေါက်ချာ။

အိမ်ထောင်ရေးလည်း မသာယာ။ အချစ်ရေးမှာလည်း
ရှုံးနိမ့်။

ယခု ကြားထဲမှ ယမုံကို သူနှင့်ပတ်သက်သည့်အသိုင်း
အဝိုင်းတစ်ခုလုံးက ရန်သူကြီးလို သဘောထားနေကြပါပကော။

ကိုယ့်ကြောင့် သူကလေးခမျာ အရိပ်မည်းထိုးနေရှာပါ
ပြီ။

ယမုံ သူ့ကို တိတ်တခိုးချစ်မိရုံနှင့် သူမ ပြန်လည်ပေး
ဆပ်ရတာ မတန်ပါကလား။

အချစ်ဦးဆိုသည့် ဂုဏ်ဖြစ်အတွက် သူကလေး ခံစားနေ
ရတာ မတန်။

ဤကိစ္စကို သူ့ပဲပြန်ပြီး တာဝန်ယူဖြေရှင်းရပါလိမ့်မည်။

သူ့ကြောင့် ယမုံလေး ဗီလိန်မဖြစ်စေရ။ သူ ယောက်ျား
ကောင်းပီပီ တွေဝေတွန့်ဆုတ်မနေဘဲ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်ရှင်း ကိုယ့်
လမ်းကိုယ်လျှောက်ရ ဖောက်ရပါတော့မည်။

အခန်း (၃၃)

မှိုင်းလေပြည် ကိုယ့်ဇာတိရွာသို့ ကားနှင့်ဝင်လာချိန်မှာ
သူ့အတွေးထဲ စိုးမိုးနေတာ ရွှေယမုံပေါ့။

မိသန္တာလှမ်းပြီးပြောတာကြောင့် ပြင်ဦးလွင်မှာ သူ
ယောက္ခမကြီးနှင့် ယမုံ ထိပ်တိုက်တွေ့ခဲ့ကြောင်းသိခဲ့ပြီ။

သူ မည်သူ့ကိုမျှ အပြစ်မတင်ချင်တော့ပါ။

မိမိကိုယ်ကိုသာ အပြစ်တင်ချင်ပါတော့သည်။

သူဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး တွေဝေ တွန့်
ဆုတ်လှတယ်။ ကိုယ်အလိုရှိဆုံးအရာကို ပြတ်ပြတ်သားသားမသိ
နိုင်ခဲ့သူ။

၂၈၄ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

သူ့ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး လေးလံအံ့ပိုင်းနေရပေမယ့်
သူ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ဘဝကိုရင်ဆိုင်ခဲ့ရပေဦးမည်။
ယောက်ျားကောင်းမို့ပါ။

✱

သူ့အိမ်ရှေ့မှာ (၃) နှစ်ခွဲအရွယ် ကလေးမလေး တစ်
ယောက် ရပ်နေ၏။

ဆံပင်ရှည်လေးကို နှစ်ဖက်ခွဲစည်းပြီး စံပယ်ကုံးတွေနှင့်
ဝေလို့။

သူ့ရင်တွေ ဒီတစ်ခနဲ ညင်ညင်သာသာ တစ်ချက် ခုန်သွား
ရသည်။

ဒါ သူ့ရုပ်ပဲ။ သူ့သမီးလေးပေါ့။ သူ ယုနေနှင့် အတိုက်
အခံလုပ်ပြီး ပေးခဲ့သည့်နာမည် ယမုန်လေပြည်တဲ့။

ယခုမှ သူ သေသေချာချာ ပြန်တွေးမိသည်။ ငါ တော်
တော် လွန်တာပဲ။

ရည်းစားဦးကိုမမေ့ဘူးဆိုပေမယ့် သမီးလေးကိုမြင်တိုင်း
သမီးလေးနာမည်ကို ခေါ်တိုင်း တသသ သတိရနေမည့်အဖြစ်မျိုး

အချစ်ဦးမို့ပါ ♥ ၂၈၅

ဘယ်ဇနီးမယားက ကြည်ဖြူနိုင်မှာတဲ့လဲ။

သဘောထားကြီးနိုင်မှာတဲ့လဲ။

ယမုံလေပြည်တဲ့။

ဇနီးသည်ပေးသည့်နာမည်က ယုနေလေပြည်။

နောက်ဆုံး သည်ကိစ္စနှင့်ပင် ကတောက်ကဆတွေ ဖြစ်၊
စကားတွေများ၊ စိတ်တွေနာကျင်ကြေကွဲကာ ကွဲခဲ့ကြရသည့်
အဖြစ်။

သူ ကားကို ကလေးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရပ်လိုက်ပြီး
ကားပေါ်မှ ညင်သာစွာဆင်းလိုက်သည်။ သမီးလေးက သူ့ကို
စူးစမ်းသည့်အကြည့်နှင့် ငေးငေးလေးကြည့်လို့။

သူ့မှာ မျက်ရည်ကြည်တွေ ဝဲတက်လာတော့မှ -

သူလည်း လူသားဆန်သည့်နှလုံးသားတစ်ခု ရှိကြောင်း
ကိုယ်တိုင်သိလိုက်ရ၏။

သူ သမီးလေးအနားသို့ ဖြည်းညင်းစွာကပ်သွားပုံက
တောထဲမှယုန်ကလေးကို လက်ရဖမ်းဆီးတော့မည့် မုဆိုးကျော်
ကြီးရဲ့အသွင်။

ဖေဖေဟာ သမီးလေးအပေါ် အချစ်တွေပေးဝေမယ့်
မေတ္တာမုဆိုးကြီးပါ သမီးရယ်။

သူ ကလေးကို ယုယစွာ ပွေ့ချီယူလိုက်ပါသည်။

ကလေးက သူ့မျက်နှာကို မျက်ခြည်မပြတ် ငုံ့ကြည့်လေ့လာလို့။

“ဦးဦး ယမုံကို သိလို့လား”

“ဘာရယ်”

သမီးက သူ့နာမည်ကိုယ်စား ‘ယမုံ’ ဆိုပါလား။ ယုဇန
က သူ့သမီးကို ယုဇနလေပြည်လို့ ပေးခဲ့တာလေ။

“သမီးနာမည် ယမုံလေပြည်လေ။ ဦးဦးက ယမုံကို
ဘာလို့ချီတာလဲ။ ခိုးသွားမလို့လားဟင်”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ။ သမီးကို ဘယ်သူတွေက မဟုတ်
တမ်းတရားတွေ သင်ပေးနေတာလဲ”

“မေမေနဲ့ ဘွားဘွားက ပြောထားတာ။ လောကကြီးထဲ
မှာ ကလေးသူခိုးတွေ အများကြီးရှိတယ်တဲ့။ သမီး ဘယ်သူနဲ့မှ
လိုက်မသွားရဘူးတဲ့”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ကဲ ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ။ အခု သမီး
ခေါ်တဲ့ဦးဦးက သမီးရဲ့ဖေဖေပါ။ မေမေက တစ်ခါမှ ပြောမပြ
ဖူးဘူးလားဟင်”

အိမ်ထဲမှ မည်သူမျှ ထွက်မလာကြသဖြင့် သူတို့ သား
အဖေ၊ တွေ့ဆုံခန်းက အနှောင့်အယှက်မရှိ။

“ဪ ပြောဖူးတယ်။ ယမုံဖေဖေက ဆရာဝန်ကြီးတဲ့။
လူချောကြီးတဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဖေဖေက မချောလို့လား”

“ချောတယ်၊ ဦးဦးက ယမုံဖေဖေ သေချာပါတယ်နော်”

“သိပ်သေချာပေါ့ကွာ”

“ဒါဆို လာ အိမ်ထဲမှာ မေမေရော ဘွားဘွားတို့ပါ
ရှိတယ်”

သူ သမီးလေးကို ချီပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်တော့
မျက်ရည်တွေနှင့် အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်နေသည့် ယုဇနကို တွေ့
လိုက်ရသည်။

သူတို့ကိုချောင်းကြည့်နေမှာပေါ့။

သူ မာနကြီးတာသိသဖြင့် ယုဇန သူ့ကိုစတင်နှုတ်ဆက်
ခဲ့ပါသည်။

“မောင်”

“ယုဇန”

“သမီးလေးနာမည် မောင့်စိတ်တိုင်းကျ မှည့်ထားပါပြီ
နော်”

“ကျေးဇူးပါ ယုဇနရယ်။ ကိုယ့်မှာ လွမ်းဆွတ်စရာဆိုလို့
ဒီနာမည်လေးပဲရှိတော့တာပါ။ ကိုဘဝတစ်ခုလုံးကို ယုဇနတဲ့
သားအမိအတွက် ပုံပေးလိုက်ပါပြီ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာမောင်ရယ်။ ယုဇနကလည်း မောင့်ကို

၂၈၈ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

နားလည်ပေးလိုက်ပါပြီရှင်"

ယုဇန သူ့အနားကပ်လာတော့ သူ သမီးကိုချီထားရင်းမှ
ယုဇန၏ပခုံးလေးကိုပါ ဖွဖွဖက်ထားမိသည်။ ရင်ထဲမှာတော့-

အချစ်ဦးစံပယ်ဖြူမလေးရေ

ကိုယ်ဟာ မင်းနဲ့မထိုက်တန်သူပါကွယ်။

အရာရာမှာ ဝေဝါးတွန့်ဆုတ် တွေဝေမိသူမို့

ကိုယ့်သံသရာနဲ့ကိုယ်

ကိုယ့်ပင်လယ်ကြောမှာပဲ

ကိုယ့်ငှက်ကလေးတွေကိုတင်ဆောင်ပြီး

ကိုကြီး ရွက်လွှင့်ရဦးတော့မှာပေါ့ကွယ်။

မပျော်နိုင်သည်ဖြစ်စေ။

* * *

နိဂုံး

ကလေးတွေပြောသလိုပါပဲ။

ဘဝဆိုတာ တိုက်ပွဲ

ခယ်မဆိုတာ လိုက်ပွဲ ဆိုသလိုပေါ့။

မာန်ဝင့်ထည်နှင့်ရွှေယမုံခတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်
လက်ကိုတစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်ပြီး နှစ်ဖက်မိဘများထံ ရှေ့မျက်နှာ
နောက်ထားပြီး ခေါင်းတိုးဝင်ကြ၊ ကန်တော့တောင်းပန်ပြီးကြပြီ။

ဒါကြောင့် လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့လို့ဆိုကြတာပါပဲ။

မိဘတွေဟာ ခြင်္သေ့ကြီးတွေလို မာန်တင်း ခေါင်းမောပြီး
ကြောက်စရာကောင်းအောင် ခြောက်လှန့်နေကြပေမယ့်

၂၉၀ ♡ ကြယ်စင်မှူးဝေ

တကယ်တမ်းကျ ပန်းခြင်သေ့တွေပါ။ ဘာမှ အန္တရာယ် မရှိတဲ့ ဒုက္ခမပေးတဲ့ ပန်းခြင်သေ့ကြီးတွေ။

ယခုတော့ နှစ်ဖက်မိဘများနှင့် ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်သွားကြပြီပဲ။ နှစ်ယောက်သား ရင်မှာ ဝေဒနာဆိုတာလည်း ဝိန်းကြွာဖက်ပေါ် ရေမတင်သကဲ့သို့။

ဟော သည်နေ့မနက်မှာတော့ မြောင်းမြမြို့မှာလည်း အကြီးအကျယ် မင်္ဂလာဆောင်ပြီးခဲ့ပါပြီ။

သူတို့နှစ်ဦး၏ဘဝကောင်းကင်ဟာ မြူတိမ်ကင်းစင်ပြီး လမင်းသာနေပါပကော။

မာန်ဝင့်ထည် စိတ်အချမ်းမြေ့ရဆုံးကတော့ သူ့ရဲ့ပြိုင်ဘက်ကြီး မှိုင်းလေပြည်ကိုယ်တိုင် ဇနီး၊ သမီးနှင့် သူတို့ မင်္ဂလာပွဲကို လာရောက်ချီးမြှင့်ခဲ့လို့ပါပဲ။

အင်း နည်းနည်းပဲ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရရဲ့။ သူ သမီးလေးနာမည်ဟာ ယမုံလေပြည်ဆိုလို့ပါ။

တယ် သကောင့်သားနယ်။

မုန်တိုင်းက အဖျားခတ်သွားရသေးတယ်။

ယုဇနကလည်း တော်လေးဝဝင်တဲ့ မိန်းမလား။ အလကား အလိုလိုက်စရာမရှိ။

ဘာပဲပြောပြော နောက်ကြောင်းအေးသွားရတာတော့

အချစ်ဦးမို့ပါ ♡ ၂၉၁

အမှန်။ သူ့မယားနဲ့သူ ဖြစ်သွားပြီလေ။ စိတ်ပူစရာမလိုတော့ ယမုံနာမည်ယူသုံးတာလောက်တော့ ခွင့်လွှတ်ရမှာပေ။ ယခု ညဦးပိုင်းမှာတော့ ယမုံနှင့်သူ သူနေထိုင်သည့် တိုက်အပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှာထိုင်ပြီး ကြယ်ငေးနေကြသည်။

သာယာသောကောင်းကင်၏ ကြယ်လေးတွေ စုံလနေတာ နက်ပြာရောင်နောက်ခံနှင့် ကြယ်လေးတွေ ကြိပ်ကပ်ထားက လမိုက်ညမို့ပေါ့။

လောကမှာ ချစ်ဦးသူဆိုတာ လမင်းကြီးလား။ တွေးတော့ သဝန်တိုချင်စရာ။

ပြောတော့ပါဘူလေ။

သာယာနေတဲ့အနေအထားလေး ပျက်ပြယ်သွားငါ့မယ်။

ယခုဆို ကောင်မလေးက သူ့ရင်ခွင်ကိုမှီပြီး ကောင်းကင်ကို ငေး ကြယ်တွေငေးနေတာလေ။

သူကလည်း ကောင်မလေးကို ပွေ့ဖက်ထားရင်း အနေအထားက အသာယာ အချိုမြဲဆုံးအချိန်။

သို့သော် သူဟာ ယောက်ျားမို့ ယောက်ျားပီပီ ကောင်းနေတဲ့အနေအထားလေးပျက်ခါမှ ပျက်ရော

သိချင်စိတ်က ပြင်းပြင်းပြပြ။

“ချစ်”

“ဟင်”

“ချစ်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေ ဘယ်သူတွေရှိနေလဲဟင်”

“လာပြီ ... ဆရာနော်။ ရန်စတာလား”

“ဟုတ်ပါဘူးကွာ။ သိချင်လို့ပါ။ တချို့က အချစ်ဦးကို မြေးဦးရတောင် မမေ့ဘူး ပြောကြလို့ပါ”

“ဒါဆို ဆရာ့ကို ယမုံမေးမယ်။ ဆရာ့ရုပ် ဆရာ့အရွယ် ဆရာ့ဖြတ်သန်းမှုနဲ့ ယမုံဟာ အချစ်ဦးတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး”

“ဒါကတော့ကွာ”

“ဘာလဲများလွန်းလို့ အချစ်ဦးဘယ်သူမှန်းတောင် မသိဘူးပေါ့ ဒီလိုလား”

“ဪကွာ ... ပီပီပြင်ပြင်ကတော့ ချစ်တစ်ယောက် တည်းပါ။ ကျန်တာတွေက ဒီလိုပါပဲ။ တွဲသာတွဲကြတာ ယူဖို့ထိ တစ်ခါမှ စိတ်မကူးမိ”

“မညာပါနဲ့ ဆရာရယ်။ အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ် မင်း ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် အသက်သုံးဆယ်ကျော်တဲ့အထိ ရည်းစားမရှိခဲ့ဘူးဆိုတာ လုံးဝမယုံ”

“ယမုံနော် ... သူကပဲ ကိုကိုကိုပြန်ပြီး မေးခွန်းတွေ ထုတ်လို့။ ဘာပြောချင်တာလဲ ပြော”

“ဆရာ ... ရည်းစားတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ထားခဲ့ ထားခဲ့ လောလောဆယ် ဆရာရင်ထဲမှာ ရင်ခွင်ထဲမှာ ဘယ်သူလဲ”

“ဪ ... ဒါကတော့ ကိုကိုက ပြတ်သားတယ်လေ။ ကိုယ့်အချစ်ဆုံးဆိုတာကိုလည်း သိတယ်။ ရအောင်လည်း ရွေးချယ်ယူထားတယ်။ ယမုံလို အားနာပါနား ချော်လဲရောထိုင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး”

သူ ရင်နာနေမိသလား။

ကိုယ်ပေးတဲ့အချစ်တွေက တနင့်တပိုးလေ။

သူ့ကို ကျောမှီထားသည့်ကောင်မလေးက သူ့ဘက်သို့ ဖြည်းညင်းစွာလှည့်ပြီး -

အရည်လဲနေသည့် မျက်ဝန်းလေးများနှင့် မော့ကြည့်လို့။

“ကိုကိုရယ် ... ယမုံကရော ဒီလောက်ခေါင်းမာတဲ့ ဂျစ်ကျတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကရော ကိုကိုကိုမချစ်ဘဲနဲ့ လက်ထပ်မတွဲလားဗျာ”

“ဟာ ... တကယ် ချစ် တကယ်နော်”

“အောင်မယ် ... လူကိုများ မယုံသင်္ကာနဲ့ ဟွန်း”

“ဪ ... ကိုကိုစိုးရိမ်နေတာက ယမုံမှာ ချစ်ဦးသူ တစ်ယောက်ထဲ ရှိခဲ့တာဆိုတော့ မြေးဦးရတဲ့အတိ မမေ့နိုင်

ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ပါ။”

“မေ့ပစ်လိုက်ပြီ ယမုံရင်ထဲ ကိုကိုပဲရှိတယ်”

“အိုကေနော်”

“ကိုကိုကျတော့ရော ဘယ်ကောင်မလေးကိုမှ မလွှမ်း
ဆွတ်၊ မတမ်းတတော့ဘူးလား”

သူ ကောင်မလေးကို စချင်လာသဖြင့် -

“အဟဲ့... ကိုကိုကစွဲတယ် ယမုံလေးရဲ့။ ကောင်မလေး
တွေက များလွန်းတော့ ဘယ်သူ့ကို သတိရရမှန်းတောင်
မသိတော့ပါဘူးကွာ”

“ဟင် ... ကြည့်စမ်း”

သူယမုံလေး ဖြူကောင်လေးလို ဆူးများထောင်ထလာ
တော့ သူ အသားအနာခံပြီး ထပ်စပြန်၏။ ဆွဲဆိတ်ခါမှ ဆိတ်ရော
လေ။

“အဲဒါနဲ့ ရေထဲမှာ အီကြာကွေးလို နှစ်ချောင်းပူးခဲ့ရတဲ့
ကောင်မလေးကိုပဲ တစ်သက်လုံး ပူးဖို့ ကိုကိုဆုံးဖြတ်လိုက်ရ
တာပါ။ များလွန်းတော့ မရွေးနိုင်တော့ဘူးလေ။ ဆေးရုံထဲတင်
တစ်ခါဇင်လောက်ရှိနေတော့ ဟိုလူယူလည်း ဒီလူအားနာစရာ။
ဒီလူယူတော့ ဟိုလူ အားနာ။ အဲဒါနဲ့ လွတ်တဲ့ ယမုံကို မယူချင်
ယူချင်နဲ့ ယူလိုက်ရ ... အာလာလာ”

ယမုံ သူ့ကို တခုနီးငုန်းထုပြီး နေရာမှ စိတ်ကောက်
ထွက်သွားတာက သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မင်္ဂလာဦးအခန်းကြီးဆီ
“အိုကေ”

ဒီခွင်ရောက်အောင် ဆင်လိုက်ရတာများလေ။ လေတင်
ချက်ချွန်ရင်း ကောင်မလေး တံခါးမပိတ်ခင် ဒိုင်ဗင်ထိုးဝင်ပစ်ဖို့၊
မာန်ဝင့်ထည် ပြေးလွှားလိုက်ရတာ အူလျားဖားလျား
ပေါ့။

စာဖတ်သူများ ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့
ရယ်မောနိုင်ကြပါစေ
ကြယ်စင်မှူးဝေ